৹ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 19. | Fredag d. 7. Maj 1937 | 2. Aarg.

Politisk Drejesyge

Hør, min kære Dimitrow, nu maa man alvorligt henstille til dig, at du minicerer lidt med dine Fordringer.

Hvad er nu det for noget med alligevel ikke at opgive Verdensrevolutionen?

Stalins Faareflok maa jo efter dette blive endnu mere forvirret, end den allerede er, og saa bliver den skrap!

Og nu du selv? Er der ikke en vis personlig Fare for dig ved igen at snakke om Verdensrevolution? Nu havde du lige ved den 7. Verdenskongres afviklet den som et Ideal for trotskistiske Svin og kontrarevolutionære Ligrøvere, og nu begynder du pludselig igen at snakke Verdensrevolution!

Er det Profeten for Revolutionen i ét Land, Hr. Stalin, der er begyndt at gaa i leninistisk Barndom, eller føler du nu ogsaa en ubændig Trang til at begaa Selvmord — i den næste Moskva-Proces?

Hvis det sidste er Tilfældet, kunde du saa ikke i Stedet for dette forfærdelige Paafund om Verdensrevolutionen, som Trotski nu har Patent paa, finde paa en anden Bekendelse, f. Eks. personlig at have slaaet nogle Hundrede Smaabørn ihjel? Det med at afspore Jernbanetog og danne det 7ende Mordercentrum er vel snart for gammelt, og et lille rask Flyvebesøg hos Trotski i Meksiko duer vel heller ikke, men et lille veritabelt Attentat paa Stalin, var det ikke en Fidus?

Thi selv om du er ked af Livet og absolut skal finde paa et eller andet, bør du dog tænke paa dine Medmennesker og i Særdeleshed paa dine arme Meningsfæller!

Hvis du anede, hvad det har kostet dem af Anstrengelse blot i vor lille hjemlige stalinistiske Faarefold at slippe fra Verdensrevolutionen over i Demokratiet, saa vilde du ikke begynde forfra med Verdensrevolutionen igen!

Og det Tidspunkt, du kommer med denne trotskistiske Snak, er saa uheldigt valgt, som det kunde være.

Tænk, nu mødte hele Flokken op ude i Fælledparken den *1. Maj* under Demokratiets og Staunings Skæg, hvor de under Parolen *Alt for Spanien* (Aksel Larsens Opfindelse) sang: *Danmark for Folket!*

Er du virkelig ikke klar over, hvilken Ulykke, du nu laver?

En yngre socialdemokratisk Grammofonplade konstaterede, at dine danske Meningsfæller nu var blevet *overdemokratiske*, og her staar vi overfor det yderst sjældne Tilfælde, at en socialdemokratisk Grammofonplade virkelig talte Sandhed.

At Bæstet ikke fortalte, at Socialdemokratiet havde stjaalet Demokratiets Idé fra det kapitalistiske Borgerskab, skal være ham tilgivet, blot fordi han i dette ene Tilfælde talte saa sandt, saa sandt om Stalins hjemlige Faareflok.

Den er virkelig efterhaanden blevet *overdemokratisk!* Læser du ikke »Arbejder-Bladet«? Hvor nysselig og pænt og tomt er det ikke blevet. Det taler saa smukt om Smaakaarsfolk og Smaafolks Ret og om Reformer for de Fattige og national Militarisme. Den kære Store-Bror i Farimagsgade kunde slet ikke rigtig være med i den pæne borgerlige demokratiske Vogn mere! Han lignede til Tider en hel Proletarborste ved Siden af den pæne Hr. Larsen fra Griffenfeldtsgade.

Og nu kommer du og ødelægger hele Tegningen, alle de møjsommelige Anstrengelser med at udrense alle de revolutionære, nej, undskyld, verdensrevolutionære Fraser til Fordel for pæn, smaaborgerlig, reformistisk Pæresnak.

Og hvad nu med alle de smaa Spækhøkere, der i naiv Tiltro til den smaaborgerlige Drejning var begyndt at flyde ind i Partiet, skal du nu have jaget dem ud igen ved din trotskistiske Forbrydersnak om Verdensrevolutionen?

Og selv om du i dine blinde Selvmordstilbøjeligheder er blind for andres Lidelser, saa kan vi andre da ikke bortkaste vor rent menneskelige Medfølelse med de stakkels Partimedlemmer, hvis Hjerner oprindelig var indstillet paa Verdensrevolutionen, og saa for et Aars Tid siden pludselig blev drejet om til lige den modsatte Pol, for nu atter igen at blive drejet tilbage igen!

De Stakler vil absolut og sikkert komme til at lide af politisk Drejesyge.

Jeg spørger dig, kære Dimitrow, har den sidste Rest af menneskelig Medfølelse og Fornuft forladt dig? Er din stakkels Sjæl fuldstændig forgiftet af trotskistisk forbryderisk og morderisk Ondskab — eller hvad tænker du da paa?

Hvad med dine trofaste Meningsfæller i Spanien, der i ædel Kamp for det nationale borgerlige spanske kapitalistiske Demokrati snigmyrder Tilhængerne af den sociale Revolution? Maa jeg spørge, om de nu skal fortsætte med dette i den endelige Verdensrevolutions Navn?

Hvorledes skaldisse idealistiske Snigmordere undgaa den politiske Drejesyge?

I Sovjet-Unionen gælder Tesen om Revolutionen i *ét* Land. I Spanien myrder Tilhængerne af denne Tese Tilhængerne af den samme Tese for Spaniens Vedkommende, alt for den borgerlige spanske Nationalstat, og nu skal de samtidig slaas for din og Trotskis Verdensrevolution. Den gaar ikke!

Jeg har i flere Aar været klar over, at dit og Stalins Parti ingen Idé havde at kæmpe for, at det hele var endt i Taktik blot for at komme til Magten og tyrannisere alle andre Mennesker.

Men, kære Dimitrow, dette her ender galt. Drejningerne er for voldsomme. Faarene bliver tossede. Deres stakkels Hjernes tager det aldrig! Lær af jeres Aandsfrænder, Socialdemokraterne. De drejer mere langsomt og umærkeligt, og saa drejer hele Faarefloken med uden at blive syge.

Hvis du ikke allerede er arresteret, saa hils Stalin fra

Eli.

Barcelona

BAGVED MADRAS-BARRIKADEN,
SLÆNGT AF EN KUGLE MOD GADEN,
LIGGER EN TOLVAARIG DRENG.
FØR VAR HAN DIRRENDE MODIG,
NU ER HAN DØD OG BLODIG,
DRÆBT AF FASCISMENS FORBANDEDE SLÆNG.

SAARET TIL DØDEN HAN TOG SIG TIL HODET,
FREM MELLEM FINGRENE PIBLEDE BLODET,
JAMRENDE SKREG HAN PAA MOR.

SER DU HANS LILLE FORVREDNE LIG?
HØR' DU HANS LILLE FORSTUMMEDE SKRIG?
FØLER DU: HAN VAR DIN BROR?

Jacob Hansen.

Samarbejdet mellem CNT og UGT i Katalonien

Vigtige retningsgivende Beslutninger i C N.T.s Syndikater.

1) C. N. T. i Katalonien (den syndikalistiske Landsorganisation) ratificerer sin Alliance med U. G. T. (det socialdemokratiske Fagforbund) for at sikre Sejren over Fascismen. For at denne Alliance skal lede til et effektivt Resultat, foreslaar C. N. T., at den opbygges fra neden.

a) Paa alle Arbejdspladser skal C. N. T.s og U. G. T.s Arbejdere holde Møder og Beslutningerne overgives til Forbindelseskomitéen.

b) Efter Formuleringen af Programmet indkalder Komitéen en regional Kongres med begge Organisationer. De Beslutninger, der tages paa denne Kongres, oversendes til Organisationerne for at blive ført ud i Livet.

2) For at vinde Krigen er det nødvendigt, at alle Produktionsmidlen, som findes, bliver udnyttet. Det er kun muligt, naar Arbejderne selv overtager Fabrikerne, Arbejdspladserne, Gruberne og Transportmidlerne.

3) Produktionen maa øges paa alle Omraader. Dette er kun muligt ved en direkte Indgriben af Arbejdernes Organisationer, som maa mobilisere alle arbejdsføre Mænd.

4) Industrien maa specialiseres og Arbejdskraftens Opdeling ske efter Krigens og Samfundets Krav.

5) Det maa blive endelig Slut med at overlade store Summer til værdiløst Arbejde og ubeskæftiget Arbejdskraft. Ligeledes maa vi gøre en Ende paa Systemet med alle høje Lønninger samt paa den uniformerede Politistyrke, som er det forgangne Regimentes Kendetegn.

6) Mobilisering af de offentlige Finansreserver til Understøttelse af Gruber, Landbruget, offentlige Arbejder og andre almennyttige Arbejder. Dannelsen af en Fagorganisationernes Bank, som hjælper til ved den store økonomiske Genopbygning. I denne Bank skal alle Industriforetagender indbetale sine kontante Midler og Tilgodehavender, men uden at faa Renter deraf. Vi mener det er nødvendig, at der nedsættes en Kommission af Specialister, som straks begynder at udarbejde en Plan over denne Banks Virksomhed og Formaal.

7) Socialisering af Fordelingen og om mulig Afskaffelse af Pengesystemet. Hvor man ikke kan afskaffe Penge, maa man indføre Rationeringskort og Enhedsløn.

8) At skabe en stærk Enhed mellem By og Land. For at naa denne Enhed maa Bondernes materielle Stilling forbedres og Byerne maa udrette et større kulturelt Arbejde for dem. Landbruget maa socialiseres.

For at gennemføre denne Socialisering har Landarbejdernes Regionalkomité akcepteret følgende Beslutning:

a) Jordens Socialisering eller Kommunalisering.

b) Ingen maa besidde mere Jord, end han sammen med sin Familie kan dyrke.

c) Alle Storgodser og al Jord, som overskrider det i b) omtalte, skal kolektiviseres. Kolektivbrugene skal kontrolleres af Landarbejdernes Syndikater.

d) For at gennemføre en effektiv Bearbejdning af den kolektiviserede Jord, overgaar alle økonomiske Reserver, Landbrugsmaskiner og Husdyr over til Kolektivet.

e) Al kommunaliseret Jord maa ikke indhegnes. Hvis en By ikke med egen Arbejdskraft kan bearbejde hele den Jord, der ligger indenfor dens Omraade, har Bønderne i Nabobyen Ret til at bearbejde Marken.

Det er nødvendigt at skabe en Føderation af alle Kolektiver, der da udgør en Sektion af Bøndernes Syndikat.

— — —

Det er et konkret Program — et Arbejdsprogram! Det er ingen Fraser — ingen politisk Demagogi, men en Grundvold for en praktisk Enhed for Spaniens organiserede Arbejdere, der vil opbygge et nyt, frit Samfund.

Sammenstødene i Barcelona

Efter Bladenes Dagstelegrammer i Dag Onsdag, hvor vi maa slutte Redaktionen, og det Kendskab vi ligger inde med til Forholdene i Barcelona, ser det ud til, at det er lykkedes de stalinistiske Forbrydere sammen med smaaborgerlige Elementer at fremprovokere blodige Sammenstød mellem Arbejderne og Regeringstropperne.

Vi vil i næste Nummer bringe autentiske Oplysninger om Forholdet.

Sammenkædningens Bondefangerlænke kan kun brydes ved direkte Aktion

Diskussionen om Sammenkædningsbestemmelserne i Afstemningen om Forligsforslag i Overenskomstforhold har siden den sidste Afgørelse gaaet livlig paa Arbejdspladser og paa Fagforeningsmøder.

Dette gælder selvfølgelig i Almindelighed kun de Fag, hvis Flertal det gik ud over.

Thi saa døddorske og asociale er de danske Arbejdere efterhaanden blevet, at den ene faglige Baas snart ikke mere interesserer sig for, hvad der foregaar i den anden.

Det er paa denne Massedorskhed, at Bureaukrati og Faatalstyranni bygger sin Magt.

Men blandt Smedene og Typograferne diskuteres der. Det var jo disse to Fags Forkastelse af Forligsmandens Forslag, Aksel Olsens lille Hovedbestyrelsesklump ændrede til en Vedtagelse.

Og er vore Oplysninger ikke helt ved Siden af, saa har »Revolutionen« i disse to Fag endog taget et saa voldsomt Udtryk, at en eller anden Smedeafdeling i København har vedtaget en Henstilling til de høje demokratiske parlamentariske Magter om at ophæve Sammenkædningsbestemmelserne.

Vi er ikke uden humoristisk Sans og forstaar fuldt ud at goutere Vitsen i denne Henstilling — bare dem, der har vedtaget den, ogsaa forstod dette!

Skal vi saa se paa Spørgsmaalets Realiteter.

En Bondefanger Motivering i realistisk Belysning.

Vi gør opmærksom paa, at det er det politiske Demokrati *under Førerskab af det socialdemokratiske Regeringsflertal og Partiets Rigsdagsgruppe,* der har *vedtaget* Forligsmandslovens Sammenkædningsbestemmelser.

Ingen Arbejder, der diskuterer denne Lov, *bør glemme denne Kendsgerning!*

I Henhold til denne Lovs Bestemmelser kan Forbundenes Ledelser afgøre Afstemningen paa Medlemmernes Vegne ved at optræde som »*kompetent Forsamling*«!

I Kraft af denne Bestemmelse skete der ved sidste Afstemning følgende:

1. *Arbejderne forkastede med absolut Flertal Forligsmandens Forslag.*
2. *Arbejdsmandsforbundets Hovedbestyrelse vedtog at stemme som kompetent Forsamling*

og

3. *forvandlede derved Forkastelsen til en Vedtagelse!*

Denne Realitet afslører en anden Kendsgerning, nemlig at et lille, *ubetydeligt lille, Antal Bureaukrater er i Stand til, naar de vil, lovligt at vedtage et Forligsforslag, som Arbejdernes Flertal har forkastet.*

Fortsættes Side 4.

**Arbejdets Mand vær paa Vagt
og bliv viden om din Magt.
Alle Hjul de vil staa stille
om din stærke Arm det vilde!**

Fremtidsløfter i Fælledparken

1. Majdagen stod trods alle Forsikringer om Sympati med Spaniens Arbejdere i Moderationens Tegn. Maadehold var Dagens Tekst præket af de socialdemokratiske Førere i Frankrig, England og Skandinavien med den ærkereaktionære Stauning i Spidsen. Han udtalte bl. a. om den faglige Situation: *»Skal der fortsættes som de to sidste Aar, maa man tænke paa en Lovgivning til Afværgelse af meningsløse Angreb paa Samfundets økonomiske Liv.«*

Da en hvilken som helst Aktion fra Arbejdernes Side for blot nogenlunde at bevare den opnaaede Levestandard, for ikke at tale om Forbedringer eller Kamp mod Kapitalismen, naturnødvendigt bliver et Angreb paa Samfundets økonomiske Liv, maa selv en aandssvag kunne begribe, at Staunings Erklæring om Retningslinien for den kommende Tid var vendt mod Arbejderne, for Kapitalismen, med Statens Voldsmagt som Formidler.

Et halvs Hundred Tusind Arbejdere hyldede Demagogen og raabte Leve Forringelsen af vore Kaar.

Gadespejlet

Husmoderen, der forestaar Hjemmets Økonomi, laver billig og sund Mad, bærer Rengøringens Byrder, lapper og stopper Mands og Børns Tøj, er den vigtigste Faktor i Samfundshusholdningen, fortalte Formanden for Husmoderforeningen i Radioen ved Indvielsen af en Udstilling i Fyens Forum. Og saa sluttede hun med en Tak til Dronningen, som hun kaldte Landets første Husmoder, der er et Eksempel for os alle o. s. v. og ni Hurra.

Og uundgaaelige Stauning sluttede sig hertil osv. og ni Hurra.

— Det er saa sandt, saa sandt. — Dronningen har det slet ikke let med saadan noget som 311 Værelser Landet over at gøre rent hver Dag, og hele Millionen gaar næppe til Husholdningspenge, og saa ligger Christian og skvatter af Hesten og revner Bukserne. Nu maa man rigtignok haabe, at hun naar at faa dem lappet inden Jubilæet osv. og ni Hurra.

×

Den britiske Regerings Samarbejde med Franco har ikke kunnet forhindre, at ti engelske Skibe med Fødevarer har brudt Blokaden og er ankommet til Bilbao.

×

Næppe fik Regeringen ved Lov forhindret Arbejderne i at hæve Lønningerne, før den gik i Gang med gennem Lovforanstaltninger at forhøje Priserne paa de vigtigste Levnedsmidler som Sukker, Smør og Mælk. Røvet fra Arbejderne skal benyttes til at lette Rentebyrden for Landbruget.

En naturlig Udvej som at lade Rentetagerne som de nærmeste dertil undgælde for Landbrugets daarlige Konjunkturer, falder end ikke i Drømme de kapitalistiske Regeringsrepræsentanter ind.

×

Hitlers Fødselsdag blev i Berlin fejret med almindelig Flagning fra de forskellige Landes Gesandtskabsbygninger, end ikke Sovjets røde Flag med Hammer og Segl savnedes i denne Hyldest — fortæller »Ekstrabladet«.

×

Danmark er Landet med den største Selvmordsprocent.

Skændslens Parti

Stalinisternes Rolle i Spanien før og under Borgerkrigen.

Hvad en Bevægelses Tilhængere foretager sig under Forhold, hvor Klassekampen ikke er særlig skærpet, kan selvfølgelig være mere eller mindre god eller dadelværdigt.

Men saasnart Klassekampen skærpes, blot der udbryder en alm. Strejke, træder straks den enkelte Arbejders saavel som en Bevægelses Tilhængeres Opførsel ind under et strengere Bedømmelsesforhold.

Og hvor, som i Spanien, Klassekampen har antaget sin mest tilspidsede og skærpede Form i et blodigt Opgør mellem det udbyttede arbejdende Folk og dets Udbyttere, der stilles de strengeste Krav til den enkelte Arbejder saavel som til de enkelte Retningers Medlemmer om *usvigelig absolut Solidaritet.*

Enhver Svigten af Klassepligten, af Klassekampen, dens Opgaver og Maal sætter straks Historiens Forræderstempel paa Klassefornbryderne.

Ud fra disse, inden for hele Verdens Arbejderklasse anerkendte Grundsætninger for Klassekamp, vil vi her fremdrage nogle Kendsgerninger om Stalins Tilhængere og deres Opførsel under den spanske Borgerkrig og sociale Revolution.

En ubetydelig og betydningsløs Bevægelse før Fascistoprøret.

Ved Valget i Februar 1936 talte te saakaldte »kommunistiske« Parti ikke 25,000 Medlemmer paa hele Spaniens Omraade. Ved selve Valget mønstrede det kun ca. 60,000 Stemmer.

Kun derved, at det spanske, ligesom de øvrige Landets »Kommunistpartier«, paa det Tidspunkt havde *svigtet* Kommunismen og ethvert revolutionært Standpunkt og meldt sig under den forræderiske Folkefronts Fane, opnaaede Partiet en langt større Repræsentation i Cortes (Rigsdagen) end dens ubetydelige Stemmetal berettigede det til.

Allerede paa dette Tidspunkt — Februar 1936 — begyndte de toneangivende Ledere indenfor dette Parti at vise sit sande Sindelag.

Naar den saakaldte demokratiske Folkefront vandt sin store Stemmefremgang, skyldtes det to højtidelige Løfter, nemlig at Folkefronten, hvis den sejrede, vilde tage Jorden fra de reaktionære Godsejere og give den til de fattige Bønder, og at man vilde anerkende Landets største faglige Organisation C. N. T. som en fuldt lovlig Organisation og amnestere de ca. 30,000 Medlemmer af C. N. T., der da sad som Fanger rundt i Spaniens Fængsler.

Kun disse Løfter bevirkede, at de revolutionære Arbejder- og Bondemasser, der ellers blæser de politiske Humbugsmagere en lang Marsch, kastede sine Stemmemasser paa Folkefronten og gav den en overlegen Sejr.

De fattige Bønder nedskydes og de revolutionære Arbejdere fastholdes i Fængslerne og C.N.T. forfølges. Alt under Stalinisternes Medansvar

De politiske Spekulanters lave og umoralske Indstilling fornægter sig aldrig, og saasnart Folkefrontspartierne var hjulpet til Magten af Masserne, svigtede de disse og de afgivne Løfter.

De lod de fængslede syndikalistiske Arbejdermasser blive i Fængslerne, medens de bare gav deres egne Tilhængere fri.

Da de revolutionære Arbejdermasser revolterede mod dette gemene Forræderi og rundt om i Spanien med Magt lukkede Fængslerne op, da var Stalins overrevolutionære Frasemagere de første og værste til at brøle op om »Sabotørernes Voldssabotage« mod den demokratiske Folkefront.

Det samme demagogiske Skuespil opførte Stalins politiske Landsknægte, da de fattige Bønder, der følte sig snydt og narret af Folkefronten, selv begyndte at tage Godsejerjorden i Besiddelse og Folkefrontsregeringen sendte Soldaterne ud og myrde Snesevis af Bønderne og arrestere hele Landsbyer.

Da saa man Stalinisterne baade i deres Presse og paa store Møder gøre Forsøg paa at fremstille de mvrdede og mishandlede Bønder som reaktionære Sabotører, der burde slaas ned med haard Haand!

Disse elendige Lakajer for Kapitalismens Bevarelse i Spanien fortsatte denne Rolle under den store Bygningsarbejderkonflikt i Madrid i Foraaret 1936.

Uden at have nogen virkelig Medlemsandel blandt de Strejkende, blandede de sig straks i Konflikten og stemplede den som Sabotage mod den demokratiske Regering.

To af dens værste Brølere, der aldrig nogensinde havde haft et Stykke ærligt Arbejderværktøj i Haanden, stod bag Forsøget paa gennem U. G. T.s Ledelse at snigløbe de Strejkende ved at afslutte en Overenskomst bag deres Ryg.

Forræderiet mislykkedes totalt. De Strejkende sagde Nej, og U. G. T. mistede Tusinder af Medlemmer, som i Vrede over Gemenheden gik over til C. N. T. Alene paa en eneste Dag samledes 500 strejkende U. G. T.-Medlemmer og brændte deres Fagforeningsbøger paa et Baal, hvorefter de i samlet Trop gik til C. N. T.s Bygningssyndikat og indmeldte sig.

Dette skulde hævnes, og Folkefrontsregeringen — den »frisindede og demokratiske« — lod med brutal Politimagt C. N. T.s Kontorer i Madrid og flere andre Byer lukke og Organisationen forbyde.

I C. N. T.s Arkiver opbevares endnu Stalinisternes Opraab og Blade fra de Dage, hvori de hoverende glæder sig over denne infame kapitalistiske Voldsakt ovet af Folkefrontsregeringen mod de revolutionære Arbejdere, der havde hjulpet den til Magten.

Selv i den sidste Udløber af de asturiske Arbejderes frygtelige Kampe søgte de sammen med Caballero at spille den underfundige Advokats Rolle for den arbejderfjendtlige Regering, der indtil den 19. Juli 1936, hvor Reaktionen truede med at sende deres fordærvede Sjæle til Helvede, ikke havde bestilt andet end at forfølge Arbejderne for at værne den udbyttende Kapitalisme.

Men dette Tema vil det mægtige Drama, der bestandig nu ruller videre i Spanien, give os rig Lejlighed til grundigere at uddybe i de kommende Uger.

Her skal kun slaas fast, at det stalinistiske Partis Førerskab i Spanien endnu inden d. 19. Juli 1936 ved en Række moralske og politiske slyngelagtige Handlinger mod de revolutionære Arbejdere og Bønder havde dokumenteret sig som et samvittighedsløst Værktøj for den Storfinans, der udbyttede det spanske Folk.

Den Tilslutning, Partiet havde faaet af ærlige Arbejdere under dets revolutionære illegale Periode før Kommunisternes 7. Verdenskongres, mistede det ved denne sin nedrige Optræden.

I Stedet fik Partiet Tilløb af en Del rodløse Intellektuelle og Smaaborgere samt en Del tanketomt Medløb af det Menneskemøg.

Fortsættes Side 4.

En reel og modig Mand

Og Soldaten, der dømmes til Døden endog længe før de sendes ud paa Slagmarken af Nationernes dekorerede Massemordere. Les f. Eks. efterfølgende sandfærdige Beretning fra en af Europas militaristiske Stater: *Den socialistiske Soldat, der systematisk tildeltes de mest farlige Hverv.*

Politiken 19. Nov. 1936.

Salengro drog til Fronten med det frygtede Carnet B., d. v. s. han var opført i Krigsprotokollerne som en Soldat, der ikke maatte placeres paa Poster, hvor han kunde gøre Frankrigs Sag Skade, og en Soldat, som — omend ganske uofficielt — fortrinsvis skulde tildeles farlige Hverv, saaledes at der var den størst mulig Chance for, at man kunde blive af med ham.

At Salengro blev udstyret med denne Soldaterbog, havde intet som helst at gøre med hans moralske Habitus. Han var ikke tidligere straffet, og han havde ikke deltaget i tidligere Felttog, hvorunder han havde udvist Upaalidelighed eller fædrelandsfjendtligt Sindelag. Carnet B. var simpelt hen den Etikette, hvorunder Frankrigs Højreministerium sendte Tusinder af unge Franskmænd til Fronten, fordi de var Socialister, d. v. s. næsten lige saa farlige Fjender for den franske Stat som Tyskerne efter Datidens Opfattelse!

Som Følge af dette Stempel fik Salengro ogsaa straks en farlig Post. Han blev Cykleordonans i yderste Frontlinje og korte frem og tilbage med Ordrer og Rapporter selv i den værste Kugleregn. Under Udøvelsen af dette Arbejde fik han flere Gange Lejlighed til at demonstrere baade Mod og Snarraadighed, og efterhaanden som Tiden gik, fik han flere og flere rosende Paategninger i sin Soldaterbog.

Maa vi saa for Fremtiden bede os fritaget for det forbandede Vrøvl, der hedder: »At kæmpe for Gud, Kongen og Fædreland.« Thi for det første maa dette sublime Valgsprog — Epigram — være bespottelig imod en almægtig Gud og Skaber. Og for det andet kan ingen Kejser, Konge eller Diktator tvinge os og vore Medmennesker til at myrde i Flok eller til at lade os selv slagte som Kvæg imod vor egen Vilje og Overbevisning. Og for det tredie dersom det Land, der kaldes for vort Fædreland, repræsenteres af den Slags Banditter, som indrullerede Minister Salengro i Hærens Dødsprotokoller, ja, saa er de vel ikke for gode at spytte lige i deres modbydelige Skurkefjæs.

Carl Olrich.

Judas-Penge

At bevilge Penge til Militarismen er værre end at kaste dem i Havet thi det er at forberede Krigens Massemord paa Folkene og give Kapitalismen Vaaben mod Arbejderklassen.

Vi har lige i de sidste Dage set hvorledes det danske Socialdemokrati har forhøjet Summen af de blodige Judaspenge til Militarismen og til Fordel for dansk Kapitalisme.

Vi bringer efterfølgende en Oversigt over det svenske Socialdemokratis tilsvarende Vandring paa Folkeforbrydelsens og Forræderiets Vej.

Til Militarismen stemte det svenske Socialdemokrati

1911 for 60 Mill. Kr.
1914 » 70
1924 » 83
1925 » 107
1935 » 114
Januar 1936 » 126
Marts 1936 » 135
Maj 1936 » 148

Ifølge Albin Hansons offentlige Udtalelser vil den sidste Bevilling ikke strække til de vedtagne Udvidelser men i Stedet for de bevilgede 148 Mill. Kr. blive

172 Millioner Kroner

Socialdemokratiet rundt i Landene paastaar fremdeles at det er
»Arbejdernes Parti«
og
»Folkefredens Parti«
Det forfærdelige er, at Arbejdernes mægtige Flertal endnu tror paa denne blodige, forbryderiske Løgn!

Lønkampen og Vareaageren

Den danske kapitalistiske Lakajregering fortsætter med at skaffe Landbrugets passive Papirkapital Blodrenter ved at fordyre det arbejdende Folks Livsfornødenheder.

Men Opgørets Dag kommer.

Knapt har Regerings- og Lovgivningsmagten fastbunden en stor Del af Arbejderklassens Lønvilkaar i 2 Aar, før Regeringen igen møder frem med et Forslag til yderligere Udplyndring af Arbejderne gennem Varernes kunstige Prisfordyrelse.

Denne Gang er det Smørret og samtidig det, der er endnu mere føleligt, Mælken, der skal fordyres.

Det er igen Landbrugets Overkapitalisering Arbejderne skal være Offer for.

Tiltrods for at den Pris, som Bønderne faar for Smørret i Aar, faktisk ligger højere end de senere Aar, saa er der nu indført en Smørordning, der gaar ud paa, at den forbrugende Befolkning her i Landet kunstig skal brandskattes paa deres Forbrug af disse Varer og derved bære det, Bønderne mener, at at de faar for lidt paa Verdensmarkedet.

Motiveringen er den sædvanlige, at Verdensmarkedets Pris ikke kan bære i dette Tilfælde Smørrets Produktionsomkostninger.

Særlig er der henvist til, at Prisen paa Foderkager og anden Raastof til Mælkeproduktionen ikke staar i Forhold til Smørprisen.

Idet vi gør vore Læsere opmærksomme paa, at der i hele den offentlige Polemik for den kunstige Forhøjelse af Smørprisen ikke er forelagt et eneste positivt Bevis for Rigtigheden af førnævnte Paastand, ikke et Tal, ikke et autoriseret Regnskab, ikke en almen Statistik, stempler vi Argumentet som pure Løgn og Opspind.

Med de nuværende Raastofpriser og Arbejdsløn kan dansk Smør i Dag sælges for mindre end 2 Kr. pr. kg og dog give Bønder og Mejeribestyrer og Forretningsdrivende en pæn Avance.

Den danske Landbrugsstand maatte bestaa af udygtige, tilbagestaaende Fagfolk, om de vil bestride dette.

Det er ikke Verdensmarkedets Priser hverken paa Raastof eller det færdige Produkt, der er noget i Vejen med. Dette kan der overhovedet kun blive en kort Periode, hvis det indtræffer; thi de vil af Tid afbalancere hinanden.

Nej, Aarsagerne ligger her inden for Landets egne Grænser.

Landbrugsministeren kredser om Forbrydelsernes Aasted.

Det, der trykker Landbrugsproduktionen er ikke Raavarepriser og Arbejdsløn, men den rent ud forbryderiske Overkapitalisering, en Gælds- og Rentebelastning, der ikke staar i noget rimeligt Forhold til Realværdierne og Varemarkedets Priser.

Vi har gentagne Gange peget paa dette Forhold her i Bladet.

Det er jo oprørende nok, at Børsspekulanter skal have Ret til ved deres Manipulationer ofte at faa et blomstrende og sundt funderet industrielt Foretagende til at vakle, men det er tusind Gange større Samfundsforbrydelse, at danske Bønder og Spekulanter skal have Ret til bestandig i en uendelig Fortsættelse at bebyrde dansk Landbrugs tyngende Gældsbyrde med Handelsavance ved at sjakre med Jord og Ejendomme.

Hver eneste Gang en Gaard skifter Ejer, bliver dens Gældsbyrde forøget med Handelsavance. Hver Gang en Landbrugsvares Markedspris forhøjes en Tand, omsættes det straks i højere Jord- og Gaardpriser og dermed i tyngende Gæld.

Det er givet, at ingen Produktionsgren, ligegyldigt hvor moderne dens tekniske Maskineri er, og hvor lav Arbejdsløn den arbejder med, kan staa for et saa energisk blodsugende Snylterattentat.

Dansk Prioritetsgæld er mere end dobbelt saa stor, end den som Anlægskapital burde være. Den er et Bjerg af snyltende Papirkapital og ikke Udtryk for hverken dansk Landbrugs reelle eller relative Værdi.

Dertil kommer Landbrugets enorme Løsgældskonto, der næsten er endnu mere forfærdende i hvert Fald i sin tyngende Rente- og Afdragsbyrde, end den faste Prioritetsgæld.

Det er ganske givet, at det mindste Ryk eller Ændring nedad i Verdensmarkedets Priser paa danske Landbrugsprodukter, maa faa det hele til at vakle.

Men lige saa givet er det, at enhver Hjælp under disse givne Vilkaar er haabløse og spildte; thi hvert offentlig Tilskud dansk Landbrug faar af de andre Samfundsklasser omsættes omgaaende i stigende Priser paa Jord og Ejendomme og gennem Handelsavance til større Gældsbyrde.

At »hjælpe« Landbruget under disse Vilkaar er at gøre Vilkaarene endnu værre for den kommende Landbrugsslægt og dansk Landbrug i Fremtiden. Det er at øse Vand fra Havet ind i den synkende Baad.

Vi ved ikke, om det var den onde Samvittighed, der fik Landbrugsminister Bording nu igen ved Forelæggelsen af den sidste »Ordning«, Smørordningen, til at tale om Gældsanering og Renteregulering o. s. v.

Men det har jo d'Hrr i Regeringen talt om hver Gang, de kommer med en ny Landbrugsordning, uden at de endnu er kommet videre end til Snakken.

Alt hvad de har vovet paa dette Omraade, var en Moratorieordning, der gav Bønderne Lejlighed til at snyde Købmandene og Smaahaandværkerne paa Landet for Løsgælden — noget det iøvrigt gik udmærket uden særlig Autoritation.

Men rørt ved Kredit- og Hypotekforeningsgælden og Bankgælden, det har Regeringen og deres Partier ikke vovet endnu — og vi tvivler absolut paa at de vover det.

Men det var netop det, der skulde til.

En Orkan af Tvangsauktioner er det eneste, der kan redde dansk Landbrug.

Et industrielt Aktieselskab, der er overkapitaliseret eller overbelastet med Papirkapital, kan enten bruge sit Udbytte til at nedskrive Kapitalen med eller bruge mere drastiske Midler dertil, for det behøver at erklære sig fallit, men det staar ikke til Landbrugsvirksomheden Raadighed, den har kun Fallitten, Tvangsauktionen, hvor Hypotek- eller Kreditforeningen byder Gaarden ind for sit Tilgodehavende.

En general Gældsnedskrivning eller Rentenedsættelse for Landbruget som Helhed er de Løfter, Regeringen siden 1933 har snakket om, men som den aldeles ingen Magt har til at gennemføre. Indenrigsminister Dalsgaard har en Gang lavet Fadæse paa dette Spørgsmaal og proklameret den parlamentariske Afmagt over for den økonomiske Magts faktiske Indehavere.

Vi tænker ikke, Regeringen ønsker at foretage flere Afklædninger for aabent Tæppe, lige saa sikkert som Indehaverne af Obligationspapirerne i dansk Landbrugsvirksomhed baade i Ind- og Udland har mere end tilstrækkelige Midler til at belære den lille danske Regering om, hvor langt dens taktiske Magt strækker.

En ærlig demokratisk Folkeregering vilde i Stedet for bestandig at fylde Folket med falske

Fortsættes Side 4.

Enhver, der tolker Fællesskabet som Udslettelse af Personlighed og Individualitet, er enten en aandssvag Taabe eller en nedrig Slyngel.

En Hilsen fra Guadalajara-Fronten

Fra to danske revolutionære Kammerater, Viggo Petersen og Poul Hansen, der i fem Maaneder har kæmpet i Spanien, modtog vi forleden en Hilsen, som vi her lader gaa videre til deres personlige Venner og Kammerater.

De kæmper i den internationale Brigade og er endnu sluppet heldig. De er ved godt Humør. De to Kammerater skriver, at de har dannet et lille dansk revolutionært Samfund for dem selv. Da dette Samfund mangler en Presse, beder Kammeraterne os sende »Arbejdet«, hvilket er os en Glæde.

For der Kammerater, der vil sende dem en Hilsen, er deres Adresse:

Carl Viggo Petersen — Poul Hansen.
S. K. I.
Plaza Altarano 23,
Albereeter. Espana.

Et glimrende Majstævne

De spanske Arbejderes Kamp var Kærnen i en Række gode Taler og herlige Kampsange.

F. S.s Majstævne i Aar i København var paa en Maade et Eksperiment. Kammeraterne her er blevet enige om, at nye Kræfter maa opøves til at tolke og bære Bevægelsen frem, og vore Majtalere var det første Forsøg — og lad os tilføje, at Forsøget faldt godt ud og er den mest energiske Opfordring til at fortsætte. Væk med »de gamle Kanoner«! *Ungdommen frem!*

Kl. 14,30 aabnede Formanden for københavnske Afdeling, Cigarmager Vald. Hansen, Stævnet og bød den store Forsamling Velkommen, og efter at han havde sagt nogle Ord om de spanske Arbejdere og Syndikalister og viet Stævnet deres Kampe, sang Forsamlingen A. D. Henriksens herlige Sang »*1ste Maj vor Klasses Frihedslængsler*«.

Den Direkte Aktion.

Første Taler, Maskinarbejder Harry Larsen, talte om Mulighederne for Arbejderne i den faglige Kamp i de kommende Tider. Talen, der endnu var præget mere af Studiekredsens strenge, logiske Følgeslutninger end Folketalerens mægtige Perspektiver og Gestus, gav en saglig Udredning af den hele borgerlige Ødelæggelse af den danske Fagbevægelse og konkluderede i, at selv om det var nok saa strengt at kæmpe mod Strømmen, saa maatte vi danske frisindede og revolutionære Fagforeningsfolk inspireret af vore spanske Kammerater, der konstruktivt gennem deres faglige Organisationer bag Krigsfronten bygger den sociale Revolution op Led for Led, ogsaa tage Kampen op herhjemme i første Linie for Medlemmernes fornyede Indflydelse i Organisationerne og for Erobringen af den faglige Aktionsfrihed ved direkte Aktion mod Vareaageren og dens forfærdende Følger.

Arbejderkvinden under Vareaagerens Svøbe.

Efter at Forsamlingen havde sunget en af Stævnets Kampsange: »*Spær dem Vejen, de sortbrune Bander*«, blev Ordet givet til *Gunvor Hansen*, der talte om Arbejderkvindernes Stilling under Prisstigningernes Svøbe.

Taleren, der aldrig før havde talt til en større Forsamling, stod ikke paa Talerstolen, fordi hun selv vilde dette, men fordi vor Organisation havde krævet det af hende.

Hun var i Begyndelsen kendelig nervøs, men efterhaanden som denne unge Arbejderhustru talte sig ind i Arbejderhjemmenes og Hustruernes Kampe for Mand og Børn under Vareaagerens bestandige Fordyrelse af alt, hvad Hjemmet har behov, da blev der momentvis Glød og flammende Kraft i hendes Ord, der lover os en revolutionær Folketaler af hende i Fremtiden.

Gunvor Hansen sluttede sin Tale i en manende Appel til Arbejderkvinderne om at staa Side om Side med den revolutionære paagaaende Mand i Lønkampen, hvor den direkte Aktion inderlig knyttet sammen i Kammeratskab kan frelse Arbejderhjemmene fra social Forarmelse og bane Vejen frem til vor fælles Frigørelse.

Under hjerteligt Bifald takkede Forsamlingen vor Kammerat for hendes gode rammende Ord.

Efter at have sunget 2 Vers af Jacob Hansens gribende Sang »*Arbejdermødet*: Utallige Ofre har Verden du bragt«, talte den unge Tobaksarbejder Carl Heinrich Petersen om *Arbejderungdommen og den revolutionære Syndikalisme*.

Den unge Arbejder indledede med at gøre opmærksom paa, at sidste Majdag laa alt inden for den sociale Klassekamp nede i Dødvandets Sump, mens i det forløbne Aar Frankrigs, Belgiens og Amerikas Arbejdere atter havde rejst Kampens Fane og i vældige Massekampe med Fabriksbesættelser var traadt ud af Tvivlens og Pessimismens Borgerlighed og tilkæm-

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

pet sig reelle Fordele i den direkte økonomiske Klassekamp.

Han omtalte de spanske Arbejdere, der paa tiende Maaned stod paa den mest skærpede Kampfront, den sociale Kamp kender, hvor Arbejdermasserne med Vaaben i Haand og med Livet som Indsats kæmper for social og aandelig Frigørelse for deres Klasse.

Ved en Række klare Eksempler fra Samfundets økonomiske Udviklingslove og den hele historiske sociale Udvikling paapegede Taleren, at den historiske Udvikling ikke levnede Plads for de dorske Massers og de politiske Spekulanters Trostepude, Monstrumet det kapitalistiske Demokrati. Der findes kun en af to Muligheder: enten Fascisme: Arbejdernes fuldstændige Undertrykkelse, eller deres *fuldstændige økonomiske, sociale og aandelige Frigørelse* gennem den sociale Revolution.

Hele Udviklingen i den kapitalistiske Verden siden Verdenskrigen — ogsaa i de endnu demokratiske Lande — understreger dette med Kendsgerninger og Blod.

Taleren ironiserede over de to Arbejderpartiers Ungdomsbevægelsers nye Fællesfront og paapegede, at der kun fandtes Haab for Verdens Arbejderungdom i den Hær, der som Spaniens revolutionære syndikalistiske Arbejdere modigt og uforfærdet havde sat den sociale Revolution som Maal og praktisk Opgave.

Taleren, der talte godt og kraftigt igennem, sluttede med en Appel til de tilstedeværende unge Arbejdere om at slutte op om den revolutionære Syndikalismes Fane og danne en Kampens Fortrop om denne.

Et kraftigt Bifald lønnede Taleren.

Flammende Dage i Barcelona og den sociale Revolutions konstruktive Opbygning bag de militære Fronter.

Efter at Halfdan Rasmussens Kampsang: *Vor spanske Kammerat*, som vi aftrykker i dette Nr., var sunget, fik vor svenske Kammerat Margit Manus Ordet.

Et Referat eller blot tilnærmelsesvis udtømmende Omtale af hendes Tale er umulig, da det vilde være at oprulle hele det spanske Problem.

Forsamlingen modtog Margit Manus med et hjerteligt Bifald og var trods Sproget straks grebet af hendes selvoplevede Skildringer af de første brændende Kampe i Barcelona lige efter Fascistoprøret. Hun gav personlige Selvoplevelser og gribende Skildringer af personlige Kampe og Offermod hos Arbejderne, ogsaa Kvinderne, i Kampene i selve Barcelona og Uddrivningen af Fascisthæren af Katalonien. Hendes Skildring af den unge Piges Opgør med Forældrene, hvor hun trodsig følger Revolutionens Krav, forlader Hjemmet og træder ind i den revolutionære Milits og faa Dage efter segner død om ramt i Hjertet af en fascistisk Kugle, var af stor baade tragisk og gribende storladen Skønhed.

Men Margit Manus nøjedes ikke med at skildre de militære, heroiske Kampe. Hun er ikke blot en ung revolutionær Arbejderkvinde, hun er tillige den bevidste Syndikalist, der er fuldt fortrolig med den strenge fornuftsmæssige Opbygning af Arbejdets og Fordelingens Problem, der er Kærnen i den positive sociale Revolution, og hun gav os Billed paa Billed af denne Revolutionens konstruktive Opbygning i Arbejdets Verden bag Fronterne udført, organiseret og gennemført af Spaniens faglige Organisationer.

Men vi maa stoppe med Referatet.

Margit Manus sluttede sin instruktive Tale med samme Forsikring, som vi bestandig faar fra vore spanske Kammerater. I Spanien findes intet Grundlag for en moderne Kapitalisme og derfor intet Grundlag for et borgerligt politisk Demokrati. Enten skal Spanien forvandles til et fascistisk Vasalsamfund eller ogsaa til et frit kommunistisk Samfund, hvor de proletariske Arbejder- og Bondemasser gennem deres økonomiske Organisationer udgør den faktiske politiske Magt og leder hele Samfundsfunktionen, og det er dette Samfundssystem, der Led for Led, Dag for Dag siden 19. Juli sidste Aar er bygget op bag de militære Fronter, det er dette System, der brødføder Spaniens Folk og forsyner og opretholder Fronterne med Forsyning af Mad og Vaaben og moralsk Slagkraft. Ved dette System — Syndikalismens System — vil Spaniens Folk sejre og frigøres for al Trældom!

Minutlangt hjertevarmt Bifald hilste vor unge svenske Kammerat, da hun sluttede sin tankeklare og varmtfølte Tale, hvorefter den store Forsamling staaende med blottede Hoveder sang »Internationale« som Afslutning paa det egentlige Majstævne.

— — —

Vaarsolen skinnede sommerligt varmt i Møllekroens store hyggelige Have, og Familjerne bænkede sig rundt ved Bordene og spiste den medbragte Mad i Pausen til Underholdningen i den nye smukke Sal tog sin Begyndelse.

Her havde Filmen overtaget den mere gemytlige Del af Programmet, og efter de Latterbølger, der rullede gennem Rummet, maa en fattig Referentpen give op og blot konstatere Sukces.

Den mere alvorlige Del blev bestridt af Red. Chr. Christensen og Arbejderdigteren A. D. Henriksen, af hvilke den sidste særlig bør fremhæves for sin fine og samtidig stærkt pointerede Oplæsning af egne og andre Arbejderdigte.

Det, der havde mindst Sukces, var Ballet, tiltrods for en knippel god Musik. Vor Kasserer gik af den Grund rundt og skulede ondt, og naar han saa paa mig stillede jeg et forfærdelig bedrøvet Ansigt op, men saa snart han vendte Ryggen til maatte jeg smile forstaaende til al den Arbejderungdom, der sad rundt i tætte Klynger og glemte at danse for at diskutere Samfundsproblemer. Jeg konstaterede saadan stille for mig selv: Lige til det sidste et herligt Stævne!

Refo.

Forældre, der afviser det spørgende Barn med, at det har du ingen Forstand paa, burde fratages Forældreretten.

Blod-Penge

I Følge Foreign Policy Association havde de 7 Stormagter i 1936 følgende Udgifter til Rustningerne:

Rusland	2,963,000,000	Dollars
Tyskland	2,600,000,000	—
U. S. A.	964,000,000	—
Italien	870,000,000	—
England	840,000,000	—
Frankrig	716,000,000	—
Japan	307,000,000	—

Alle Staters sammenlagte Rustningsudgifter er i Aarene fra 1932—36 steget paa følgende Maade:

1932:	3,815,000,000	Dollars
1933:	3,992,000,000	—
1934:	5,064,000,000	—
1935:	8,810,000,000	—
1936:	10,730,000,000	—

Tal, der taler!

Det aragonske Raad

Roligt men med Iver, langsomt, men sikkert uden Pause arbejder vore Kammerater, som under Anarkisten Joaquin Ascasos Præsidentskab udgør Aragoniens Raad.

Dette Raad dannedes i Durrutis Krigstelt og paa rent anarkistisk Grundvold. Efterhaanden som Raadets Arbejdsomraade bredte sig, opfordrede vore Kammerater alle Antifascister til Samarbejde. I Dag bestaar Raadet af Repræsentanter for alle antifascistiske Retninger, og de har alle — trods forskellig Ideologi — en fælles Vilje til at vinde Krigen og samtidig føre Revolutionen videre. »La guerra y la Revolucion sora Inseparables« — *Krigen og Revolutionen er uadskillelige*, som Parolen lyder.

Meget hurtig forsvandt det privatkapitalistiske System med dets Gu[illegible] og i dets Sted sattes den revolutionære Orden.

Bønderne i Aragon bearbejder Jorden i fælles [illegible] Effektivitet end før. Den store Sukkerindustri fortsætter Produktionen. Jordbruget og Sukkerindustrien er kollektiviseret. I disse Kollektiver arbejder Socialister, Kommunister, Republikanere og partiløse harmonisk sammen med C. N. T.s og U. G. T.s Medlemmer. Alt dette Kollektiviserings- og Nyopbygningsarbejde har man gjort uden nogen som helst Skrig og Skraal. Og mellem C. N. T. og U. G. T. har man skabt en broderlig Enhed og ladet de militære Chefer forstaa, at paa det økonomiske Omraade har de intet at gøre.

Da Aviserne med store Overskrifter krævede Hjælp til Madrid, havde Aragon allerede sendt Mængder af Levnedsmidler dertil, og det skønt Aragon selv er hjemsøgt af Krigen og til Dels er i Fascisternes Hænder. Over 1000 Tons Levnedsmidler har Aragon sendt til Madrid!

Det aragonske Raad kan for mange være et godt Eksempel — særlig for dem, der taler meget, men udretter lidt. Disse Aragons Mænd, der handler uden at gøre noget stort Væsen af det, kunde ligesaa godt og med samme Sikkerhed overtage Kontrollen af de militære Operationer, der skal og maa lede til Befrielse af hele den aragonske Region.

(Frague Social-Valencia.)

Vor spanske Kammerat

Mel.: Marseillaisen.

Kammerater — hør Stormene bruser,
hør Fascisthorders bloddrukne Skraal!
Krigshyænerne hyler og snuser,
:,: snart er Verden et flammende Baal. :,:
Under Frihedens sortrøde Fane,
kæmper Spaniens Ungdom sig fri
mod Statsfascismens Tyranni,
bort fra Trældommens sløvende Vane.
Til Kampen — vær beredt!
Til Solidaritet!
Vi følger dig — du stolte Soldat!
vor spanske Kammerat!!!

Vi vil kæmpe som jer, Kammerater,
for den fri Kommunismes Idé!
Vi er Arbejderklassens Soldater,
:,: vi er Frihedens stolte Armé! :,:
Vi er Arbejdets graa Legioner —
fra Maskinernes larmende Hal,
vi strømmer frem i tusindtal
for at styrte de snyltende Droner!
Til Kampen — vær beredt!
Til Solidaritet!
Vi følger dig — du stolte Soldat —
vor spanske Kammerat!!!

— halfdan —.

En af vort Majstævnes Sange.

Anmeldelse

Jeg indestaar med mit Liv

Af Leo Trotski.

Paa Norsk er udkommet en Pjece paa 24 Sider, som har mere end almindelig Interesse for alle, der interesserer sig for Udviklingen i Sovjet-Unionen, og som i særlig Grad for de af os, der i Kærlighed til det store russiske Folk og den sociale Revolution levende maa interessere os for de berygtede Moskva-Processer og Baggrunden for dem.

Pjecen er ikke mindre end det første Svar, *Leo Trotski* har givet Stalin og hans Magtklike paa de Beskyldninger, disse gennem Moskva-Processen og den stalinistiske Presse Verden over har rettet imod ham.

I de Forenede Stater er der dannet en Komite: *»Amerikanske Komité for Forsvar for Leo Trotski«*.

Denne Komité havde Tirsdag den 9. Februar i Aar indkaldt til et Møde i *New Yorks Hippodrom*, hvor *6600 Kvinder og Mænd* var kommet tilstede for gennem Transmission, Telefon og Højttaleranlæg at høre Trotski, der som bekendt opholder sig i Meksiko, give sit første Indlæg mod Stalins Beskyldninger.

Ved Sabotage lykkedes det nogle Banditter, formentlig Stalinister, at [illegible] Transmissionen, men det mægtige Møde blev ikke forgæves, idet Arrangørerne havde sikret sig Manuskriptet til Trotskis Tale, som saa blev læst op paa Mødet.

Det er denne Tale, Pjecen indeholder, og intet Menneske, der uhildet vil se paa det store Stridsspørgsmaal vil denne Trotskis Tale undlade at gøre Indtryk paa.

Han [illegible] at der nedsættes en upartisk international Domstol og han tilbyder, saafremt Stalin overfor denne kan fremlægge virkelig Beviser for sine Beskyldninger, vil han rejse til Sovjet og udlevere sig selv til sine Bødler.

Hans Argumentation er slaaende logisk, hvor han vender sig imod Moskvaprocessernes mange indre Modsigelser og Mystik.

Vi vil paa det bedste anbefale det lille Skrift. Det er en lynende revolutionær Intelligens, der taler, og han taler mange af Stalins uhyrlige Løgne i Støvet.

Pjecen kan købes paa vort Kontor. Pris 25 Øre, 24 Sider.

Sørens Betragtninger

Fra „Typ. Tidende".

Yngste Lærling i Sætteriet hedder Søren, han er en intelligent Dreng, der læser baade „Typ. Tid." og „Social-Demokraten". Næsten hver Dag faar vi en lille Passiar til Underholdning for ham og Belæring for mig. Sidst, jeg stod i Sjælekamp med Stemmesedlen i Haanden, kom han hen til mig.

Søren: Hvad skal De nu stemme om?

Jeg: Det samme Tarif-Forslag som sidst.

Søren: Jamen det har Typograferne jo forkastet.

Jeg: Vi skal nu altid stemme to Gange, naar vi forkaster et Forslag.

Søren: Sikke no'et Pjat. Hvad vil der nu ske?

Jeg: Rimeligvis, at vi forkaster det med endnu større Majoritet.

Søren: Naa, og hvad saa?

Jeg: Tja, saa faar vi formodentlig Besked om, at det er vedtaget alligevel, ved Hjælp af et helt andet Forbunds Stemmer, i Reglen Arbejdsmændenes.

Søren: Jamen, hvis nu ogsaa Arbejdsmændene forkaster?

Jeg: I saa Tilfælde træder Arbejdsmændenes Hovedbestyrelse sammen og stemmer Ja for alle de Arbejdsmænd, der ikke har stemt, og saa faar man lavet er Flertal alligevel.

Søren: Sikke no'et Snyderi! Men hvis nu Arbejdsgiverne forkaster?

Jeg: Ja, saa kommer Strejken — maaske.

Søren: Haha, næh la' nu vær'. Saa skulde Typograferne altsaa gaa i Strejke for at faa gennemført en Tarif, som de ikke vil ha', og som de har forkastet to Gange!

Jeg: Ja, Tilfældet er meget tænkeligt, men sandsynligvis ophøjer Regeringen Forligsmandsforslaget til Lov.

Søren: Tak Spids! Saa bliver der Ballade.

Søren gaar tankefuld til sin Kasse. En halv Time efter stiller han hos mig igen.

Søren: Jeg læste forleden om nogle Okser i Thibet, der — naar de er sultne — lægger sig ned og ikke hverken med det gode eller onde er til at faa til at arbejde, før de har faaet den Æde, de vil ha'.

Jeg: Javel, Søren, jeg forstaar, men saa har de Okser ikke vist Samfundssind.

Søren: Brrrr...! Arbejdsmændenes Hovedbestyrelse, der vedtager Forslaget, skal jo slet ikke leve af de Lønninger, Forslaget fastsætter, saa det med Samfundssind er det rene Sludder.

Jeg: Jamen naar nu Forslaget bliver ophøjet til Lov...

Søren: Ophøjet ... Hvis Regeringen i Thibet vedtager en Lov, tror De saa, Okserne rejser sig?

Jeg: Du mener altsaa...

Søren: Jeg mener, at Arbejderne herhjemme i hvert Fald burde være lige saa kloge som Okserne — i Thibet — føjede han undskyldende til.

Vitus.

Giv mig 50 Kroner

En fattig syg Arbejderhustru der skal i Fængsel og derved vil miste sit Arbejde.

Ved Østre Landsret faldt for ca. 3 Uger siden en Dom, hvor et fattigt Ægtepar fik en Dom for Fornærmelser henholdsvis mod Formanden for Sogneraadet i Rødovre, Hr. Dahlby, og Kontorchefen, Hr. Høgsgaard.

Manden fik 100 Kr. i Bøde og Hustruen 50 Kr.

At fortælle hele denne Sags Forhistorie vil jeg ikke ulejlige Læserne med, dertil er den baade for lang og for sørgelig — men dog et Par Ord.

Ud til lidt frisk Luft og lidt Sol.

Jeg kan lige fortælle, at begge Ægtefællerne har Sygdom taget haardt paa. Hun Tuberkulose, han meget nervesvækket. De havde af den Grund smaa Indtægter. Han tjente lidt ved Indkassation, hun ved at vaske op paa en Restauration.

Disse to Mennesker fik den rent ud forbryderiske Idé, at de med deres smaa Indtægter vilde prøve paa at faa en Sommergrund lidt uden for Byen og prøve, om ikke noget frisk Luft og Solskin kunde hjælpe dem lidt mod Sygdommen.

Dette bevirkede, at de begik en rent ud forbryderisk Handling ved at købe denne Grund i en Parcelforening ude i Rødovre Kommune, hvis Raad med Socialdemokraten, Hr. Murer Dahlby, absolut ikke ønsker Københavns »fattige Pak« ude hos dem.

Og det var, hvad der skete med denne Familie, idet Manden mistede sine Indtægter og Konens Indkomst gled ned til 15 Kr. om Ugen.

I Henhold til Loven gik de til Socialkontoret i Rødovre og bad om en supplerende Hjælp, saa de ikke behøvede at sulte, da Manden tilmed var syg.

Ingen Understøttelse. Fire Uger paa Gulvet. Saa en Tur paa Sundholm.

Understøttelsen blev dem nægtet. Der var ingen i Rødovre, der havde haft Bud efter dem. De kunde rejse ind i Stenørkenen, hvor de var kommet fra.

Disse to Mennesker, der paa Grund af deres Sygdom som der foreligger Lægeattester for, skulde være fri for Bekymringer, have nærende Føde og leve i sund og frisk Luft, led i Uger faktisk Nød og blev underernærede. Under disse Forhold blev Manden mere syg og begge deprimerede og oprevne.

Konen faar da den fortvivlede Idé at ville tvinge Rødovre Sogneraad til at hjælpe hendes syge Mand. Og her kommer hendes værste forbryderiske Handling.

Hun beslutter at flytte fra Manden for at tvinge Sogneraadet til at opfylde sin Pligt.

Den 17. September sidste Aar flyttede hun, og samme Dag skriver hun et Brev, hvori hun meddeler Hr. Dahlby sin Beslutning og Motiverne derfor. Hun tilføjer — strafbart —, at hun betragter ham som et slet Menneske, der har ødelagt hendes og Mandens Tilværelse.

Hun flytter med de fattige Møbler og begynder Kampen i København med 15 Kr. om Ugen i Indtægt.

Men den syge Mand faar ingen Hjælp derfor. Han maa, syg som han er, ligge 4 Uger paa Gulvet om Natten. Ja, der sker meget mere, men lad det være. Endelig bliver der bevilget ham en Seng!

Men Manden bliver ogsaa sulten og vil have Mad. Og da man nægter ham al Understøttelse, sker der den 5. November et Sammenstød paa Socialkontoret, hvor den nervesvidte og mishandlede Mand lader sig forlede til at tvivle paa Kontorchefens mentale Tilstand.

Dette medfører, at Manden føres til Rødovre Politistation, hvor han blev behandlet paa en Maade, han selv karakteriserer som et tredie Grads Forhør.

Nervesyg, som han forud var, og oprevet af disse Oplevelser, gik han fra Politistationen gennemrystet syg op til Lægen, der beordrede ham omgaaende i Seng og skrev noget beroligende Medicin op til ham.

Manden var imidlertid daarlig naaet at komme i Seng, før Politiet mødte op og uden Hensyn til Lægens Anordning beordrede ham til at staa op, hvorefter man kørte ham ud paa Tvangsarbejdsanstalten Sundholm paa Amager.

Efter 19 Dages Ophold her opgav Ægteparret deres »desperate« Kamp mod Myndighederne.

Konen bøjede sig og tog sin syge Mand hjem for at forsørge ham med de 15 Kr. om Ugen.

Sejren forfølges. Sagsanlæg og begge Ægtefæller i Fængsel. Ingen Benaadning.

Da de meget demokratiske og humane Myndigheder i Rødovre Kommune var kommet saa vidt i deres sejrende Felttog, var der dog endnu en lille Revne, hvorigennem de endnu engang kunde ramme Ægteparret.

Tænk, disse fattige Mennesker havde vovet at fornærme dem baade paa Mentaltilstanden og den moralske Habitus.

Der blev anlagt Sag. De to Ægtefæller, der med deres Nervelidelse og Tuberkulose igen havde gemt dem i en Fattiggade inde i Stenørkenen, blev halet frem i »Rettens« klare Lys, og de blev ved Underretten dømt hver en Bøde, Manden 100 Kr. og Hustruen 50 Kr.

De appellerede til ingen Nytte, og deres beskikkede Sagfører, der syntes, det var Synd, skrev en Ansøgning om Benaadning eller Eftergivelse — men til ingen Nytte — de skal i Fængsel, da de ikke kan betale. Vi lever jo i et humant og demokratisk Samfund.

Med Manden gør det intet, men Hustruen mister sit Arbejde, og da er de helt slaaet ud.

Dette Ægtepar har i Aften siddet her i min Stue og fortalt mig om deres Skæbne mere brutalt og gribende i hver Enkelthed, end jeg her har meddelt.

Manden siger: Med mig gør det intet, da den Mand, jeg indkasserer for og tjener op til 5 Kr. om Ugen hos, vil beholde mig, om jeg bliver borte et Par Uger, men med min Hustru er det værre. Hun tjener nu som Opvaskerske 20 Kr. om Ugen og Kosten, og hun bliver uvægerlig afskediget, om hun for-

Fortsættes Side 4.

Stalinistiske Snigmordere i Katalonien

Ved deres Forbrydelser forsøger de at sprænge den revolutionære Arbejder-Alliance.

Fra Regionens Centrum kommer der i den sidste Tid alt oftere Meddelelser om Attentater mod anarkistiske Kammerater, skriver »Castille Libre«. I en Del Byer angriber kommunistiske Partimedlemmer saadanne C. N. T. Medlemmer, som i de sidste Maaneder har forladt U. G. T. for at slutte sig til C. N. T., som i Centrum har en betydelig Fremgang.

I sin Kamp mod C. N. T. og en effektiv Arbejderalliance og i sin Modstand mod den sociale Revolution viger disse Medlemmer ikke tilbage for Mord paa anarkistiske Arbejdere. I flere Byer foregik enkelte Mord, men i en By i Nærheden af Provinsen Toledo udførtes forrige Maaned et fuldkomment Massemord paa vore Kammerater. Dette Tilfælde maa vi oplyse vore udenlandske Kammerater om for at de kan lære Fakta at kende, og vi ikke blive beskyldt for nogle udsmykkede Forfalskninger.

Det første Snigmord.

Den 15. Marts 1937 Kl. 3 om Eftermiddagen stod Kammerat Jesus Lozano Camara paa Plaza Republica i Byen Villanoeva de Alcardete (Toledo) og saa paa de legende Børn.

Paa den anden Side af Pladsen stod Militsmanden Facote, der kaldte paa vor Kammerat Lozano.

De diskuterede en kort Stund med hinanden uden mindste Tegn paa Stridigheder. Da Lozano vilde gaa og knapt havde vendt Ryggen til Facote, trak denne en Haandgranat frem og slyngede denne mod vor Kammerat. Som paa et Signal affyredes flere Geværsalver fra Forsvarskomitéens Hus mod C. N. T.s Bygning, da Haandgranaten eksploderede.

Kammeraterne i C. N. T.s Bygning forsøgte straks at faa Telefonforbindelse med Provinsens Civilguvernør, men Telefonistin-

den nægtede at give dem det forlangte Nummer. En af Syndikatets Medlemmer vilde stille hende til Ansvar for Følgerne, hvortil hun svarede:

»Jeg har intet Ansvar, men forresten er Borgmesteren selv her, og han har forbudt mig at give jer Forbindelse med Guvernøren.« Det viste sig ogsaa umuligt at faa nogen Forbindelse med Byen Vallanoneva.

Kommunisterne havde længe planlagt Mordet paa C.N.T. Arbejderne.

Allerede længe har der gaaet Rygter om, at der skulde komme bevæbnet Milits og gøre det af med C. N. T. i Vallanoeva. Dette Rygte bestyrkedes yderligere gennem et Brev, som en Militsmand havde skrevet til en Kommunist der i Byen.

Kommunisten var Analfabet og gik derfor med Brevet til en anden, der fortalte videre, at der i Brevet havde været Tale om C. N. T.s Tilintetgørelse.

Da Angrebet paa Syndikatet begyndte, fandtes der kun fire Kammerater i Bygningen foruden nogle Kvinder og Børn.

Da Arbejderne kom hjem den Atten, blev alle C. N. T. Medlemmerne arresterede. Omkring 60 C. N. T. Medlemmer indespærredes i samme Kælderrum. Blandt de arresterede fandtes ogsaa Kammerat Tofino Lozano Camaara, en Broder til den med Haandgranaten myrdede Kammerat. Ved Midnat hentede Bødlerne ham op af Kælderen og sagde til ham, at han nu var fri og kunde gaa hjem til sin Kone. — Siden har man ikke hverken hørt eller set noget til ham.

Klokken 3 om Morgenen sendte Civilguvernøren en Delegation: Santiago Munoz og Vicente M. Ampudia, der foretog en Husundersøgelse i C. N. T.s Syndikat. De arresterede C. N. T. Kammerater krævede af Delegationen Lov til at telefonere til C. N. T.s Regionalkomité. Dette Krav afsloges. Kl. 12 om Middagen kom 2 af C. N. T.s Provinsialkomité, som spurgte Delegationen, om de havde nogen skriftlig Tilladelse til at foretage Husundersøgelse.

Det havde de ikke, men de hævdede, at de havde Fuldmagt til at gøre, hvad de ansaa var nødvendigt.

15 Syndikalister myrdet.

Det har været umuligt at fremskaffe det nøjagtige Tal paa de af Kommunisterne myrdede Kammerater, men mindst 15 er blevet myrdet.

De myrdede Kammeraters Lig laa paa Gaden til Kl. 9 den næste Dag.

C. N. T.s Regionalkomité for Centrum skriver om den Begivenhed:

»I dybeste Sorg over denne Tragedie, men besjælet af Ønsket om ikke at bryde Arbejdernes Alliance, giver vi et nyt Eksempel paa vor forsonlige Aand, idet vi gaar Lovens Vej for at faa vore Kammeraters Mordere overgivet til Retfærdigheden.

Paa ingen Vilkaar vil vi fortsat tillade denne Broderkamp, som provokeres frem af Stalinisterne, hvis store Interesse det er at forhindre den revolutionære Arbejderalliance.«

— — —

Kan man ikke være for forsonlig overfor Snigmordere?

Giv mig 50 Kr.

Fortsat fra Side 3.

sommer en Uge — og *da er vi fuldstændig slaaet ned!*

— — — Jeg sad som saa ofte før og vilde saa inderlig gerne hjælpe — men kunde ikke!

Det gør ofte saa smertelig ondt. Hvad skulde jeg sige til dem?

Jeg sagde til Manden: Søg 8 Dages Henstand med Bødens Betaling og jeg skal forsøge at skaffe de 50 Kroner.

Er der en og anden af »Arbejdet«s Læsere, der vil være med til at skaffe de 50 Kr., saa send i den kommende Uge Beløbet til vort Blads Kontor, Blaagaards Plads 21, København N., under Mærket: »*Arbejderhustruen*«.

Jeg ved, at vort Blad er fattigt og trænger til Støtte. Jeg ved, at vore Læsere er ubemidlede og fattige. Men er det ikke ofte saadan, at vi, der trænger mest, kan undvære mest?

Chr. Christensen.

Lønkampen og Vareaager.

Fortsat fra Side 2.

Lofter, aabent erklære, at den eneste Form, hvorunder en Nedskrivning af Landbrugets Gæld kan finde Sted, er at Landbrugene *bytter* Gaarde, at man i Stedet for bestandig for at hjælpe Landbruget til at betale Renter til Papirbjerget, lod Landbrugerne gaa fra Gaardene i Titusindvis.

Derved, og kun derved, er det muligt at bringe Landbrugets Gæld ned i et naturligt Forhold til Jordværdien, den i Tekniken indvesterede Kapital og Verdensmarkedets Priser, til den Balance der uden kunstige Prisopskruninger kan sikre Landbrugets Udøvere en hæderlig Løn for Arbejdet og Byernes arbejdende Befolkning Livsmidlerne til overkommelige Priser.

Samtidig kunde Skattebyrden af alle de kunstige Prisopskruninger ogsaa falde betydeligt — ogsaa dette vilde have stor Betydning for Landbrugets Udøvere, der i stor Udstrækning i Skat maa aflevere til Staten igen, hvad de modtager i »Hjælp«

Den siddende Regering er Storfinancen og Vareaagernes Bydreng.

Men den Politik, der hidtil er ført af Regeringen og Flertalspartierne, har ikke været andet end en eneste lang Række af Udplyndringer af den store forbrugende Befolkning, ikke til Fordel for det arbejdende Landbrug, men for Storfinansen — den passive Kapital — der udplyndrer og udsuger Landbrugsarbejdet.

Samtidig har denne Politik ved sin Passivitet været en skændig Beskyttelse af den Handelskapital, der som en Polyp har anbragt sig paa Landbrugsvarernes Vej fra Producenterne til Forbrugerne.

For at blive ved det konkrete Forhold, som her er Tale om, Smør og Mælk, er det i denne Henseende betegnende, at et af Regeringspartiernes egne Blade, Dagbladet »Politiken«, oplyser, at en Liter Mælk i Stockholm sælges for 25 Øre pr. Liter, altsaa 10 til 12 Øre mindre pr. Liter end i København, tiltrods for, at de svenske Mælkeproducenter faar lige saa meget ved Stalddøren som de danske.

De, der fremstiller Mælken til Stockholms forbrugende Befolkning, faar Halvdelen af Prisen. De, der fremstiller Mælken til Københavns Forbrugere, faar kun en Trediedel. De københavnske Mælkehajer tager 200 pCt. for at distibuere Mælken til Københavns Forbrugere.

Ogsaa »Arbejdernes kooperative« Foretagende er med i Prisaageren.

Vi har før her i Bladet indgaaende beskæftiget os med den oprørende Prisaager, de københavnske Mælkekompagnier driver overfor Københavns store Befolkning.

En af Forudsætningerne herfor er, at Mælkeriet »Enigheden« fuldstændig har svigtet sin Opgave som prisregulerende Faktor i Distibueringen af Mælk til Københavns store arbejdende Befolkning.

I Stedet for at sælge Mælken til en rimelig Pris, saa har dette »kooperative« Selskab foretrukket at gaa i Kompagni med Hr. Direktør Tholstrup og »Richs« Salomonsens Kapitalistklike fra »Det danske Mælkekompagni«.

Mælkeriet »Enigheden« har derved opnaaet paa en ussel Aktiepapital af 16,000 Kr. at tilegne sine Tusind Smaaaktionærer en Rigdom paa mellem 7 og 8 Millioner Kroner, men det har samtidig givet Privatkapitalisterne i de andre Selskaber Mulighed for samtidig *at tilegne sig mange Gange 7 à 8 Millioner Kroner* — alt røvet fra Københavns mælkeforbrugende Befolkning!

Mælkeriet »Enigheden« skal ikke have Lov at løbe fra Ansvaret herfor. Havde dette Selskab udført sin Pligt som *kooperativt* Selskab og i Stedet for at tilegne sig Millionfortjenester udlagt denne i mindre Mælkepriser, da havde den skammelige Udplyndring af Københavns mælkeforbrugende Befolkning, der nu er en Kendsgerning, aldrig have kunnet finde Sted.

Arbejderne har kun et Værn, uden Hensyn til paatvungne Lønsatser at forhøje disse ved Kamp.

Vi fastslaar følgende Kendsgerninger:

Den nuværende Regerings parlamentariske Flertal hviler ikke paa Arbejderne, men paa langt over Hundrede Tusinde Smaaborgeres og kapitalistiske Borgeres Stemmer.

Regeringens faktiske politiske Magt er gennem Statsgæld og Afhængighed af udenlandsk Kapital og politiske Regeringsmagter svinebunden til Lakajtjeneste for den store Finanskapitalisme.

Af disse to Grundaarsager er Regeringen og dens to Bærepartier tvunget til ad kunstig Vej at give det overkapitaliserede Landbrug Mulighed for at forrente og afdrage det kapitalistiske Papirbjerg.

Af samme to Grundaarsager har Regerings- og Lovgivningsmagten ingen anden Udvej end at lægge Landbrugets Forrentnings- og Afdragsbyrder over paa den store indenlandske forbrugende Befolkning.

Alle Dele af den forbrugende Befolkning uden for Lønarbejdernes Kreds kan gennem Vareprisforhøjelser kaste sin Del af Landbrugsvarernes Prisfordyrelse fra sig over paa Arbejderne.

Arbejderne, hvis Løn er fastbunden af saakaldte lovlige Overenskomster eller, ligefremme Rigsdagsbeslutninger, er derved tvunget til af deres i Forvejen lave Løn at betale Byrden af Landbrugets Rente- og Afdragsbyrde sammen med alle smaa arbejdende Landbrugere.

Den er vor, denne Jord, den er vor,
den er hans, den er din, den er min,
Lad os dele dens Kaar uden Nag,
om der ikke paa Handlingens Dag
skal staa Skraal om dens rampe-
røde Skin.

Denne Betaling sker samfundsmæssigt og socialt gennem en bestandig systematisk Sænkning af Arbejdernes *Realløn* og dermed af deres Levestandard.

Den eneste Maade, Arbejderne har at forsvare sig paa overfor dette Finanskapitalismens og Regeringsmagtens Ødelæggelse af deres Tilværelse, er at bryde alle indgaaede og paatvungne Lønsatser *ved direkte Aktion*, d.v.s. som sidst Frankrigs, Belgiens og Amerikas Arbejdere at gaa ud i Massestrejker og ad denne Vej tvinge Lønnen op i Forhold til Varernes Prisniveau.

Vi erkender aabent, at det mægtige Flertal af Danmarks Arbejdere endnu er for politisk forvirrede til at se denne klare, logiske Linie i deres økonomiske Interesser og Klassekamp.

Men vi tvivler lige saa lidt om, at dansk Kapital saavel som dens lydige Lakaj, den siddende Smaaborgerregering, er tvunget til at fastsætte Arbejdermassernes Forarmelse til disse af Eksistenskampen tvinges til at reagere i aabent økonomisk Oprør.

Og vi erklærer, at vi, Danmarks revolutionære syndikalistiske Bevægelse er parat til at føre Kampen efter denne klare Linie for derfor ikke blot at gavne vor Klasse i dens Eksistenskamp, men ogsaa at knuse den danske nedrige, udbyttende og menneskefjendske Kapitalisme.

Skændslens Parti.

Fortsat fra Side 2.

for hvem Kommunisme og Socialisme er Skaftestøvler og Stormfaner og Gadesjov og ikke fornuftige Principer og Organisation i Arbejdets Verden.

Saaledes stod Stalinisternes Parti i Juli Maaned 1936 politisk set som en lille skrigende Abeunge i Caballeros — den radikale Fløj af Socialdemokratiet — smudsige, laadne Favn.

Denne Stilling er karakteristisk for Stalinisternes Rolle siden Fascistoprørets Udbrud.

Ikke en Indsats at mindste Betydning gjorde Stalinisterne ved Oprørets Udbrud.

Det er en historisk Kendsgerning, at ikke et eneste Sted ved Fascistoprørets Udbrud, hverken i Madrid, Valencia, Malaga, Bilbao, Barcelona eller noget andet Sted i Spanien, hvor Arbejderne slog Fascisternes Overfald ned og tog Magten., gjorde Stalinisterne den mindste Indsats.

Ingen af de politiske Partier gjorde dette.

Overalt var det de to faglige Organisationers Medlemmer, U. G. T. og C. N. T., enten hver for sig — som C. N. T. i Barcelona — eller begge i Forening, der under deres Faner — ofte næsten vaabenløse — stormede Fascisternes Skanser og Kaserner og drev dem paa Flugt.

Først da dette første frygtelige Stormløb var fuldbyrdet af de fagligt organiserede Arbejdermasser, kom de politiske Skraalhalse frem af deres Skjul og begyndte at holde Brandtaler og uddele Paroler og agere Førerskab.

Den siddende Regering, der havde støttet sin Magt paa det fascistiske Officerskorps til at slaa de revolutionære Arbejdere og Bønder ned, var uhjælpelig kompromitterede, og saa var der noget at gøre for Caballero, Primo de Riveras gamle Diktaturredskab, det politiske Amfibie, den fuldstændige samvittighedsløse kapitalistiske Indvoldsorm med samt hans skrigende Abeunge, det stalinistiske Parti. De var det raadne Demokratis og Kapitalismens sidste, yderste Haab for at bevare Magten over de fremstormende sejrende revolutionære Arbejdermasser.

Det stalinistiske Parti, der ikke repræsenterede en pro Mille af Spaniens voksne Befolkning, fik to Repræsentanter i Caballeros »demokratiske« Regering.

Og lad det være karakteriserende for denne usle politiske Mikrobes diktatoriske Storhedsvanvid, at han straks stillede sig paa det Standpunkt, at de revolutionære Arbejder- og Bondemasser, der ved deres tusindtallige Ofre og sit mægtige Initiativ havde standset Fascistformen i Opløbet, skulde udelukkes fra enhver Indflydelse.

Det gik dog ikke. I Dag sidder i Regeringen 4 Repræsentanter for C. N. T. repræsenterede Spaniens revolutionære Arbejdere og Bønder. Og de sidder der med den udtrykkelige Motivering at værne den sociale Revolutions ubønhørlige Fordringer.

Men Stalinisternes Stilling før og under Fascistoprørets første Dage har været en lang Række af de mest infame Forsøg paa at splitte Spaniens Arbejderes Sammenhold og slaa de revolutionære Arbejdere ned til Gavn for Bevarelsen af den borgerlige kapitalistiske Samfundsform.

Vi skal i en kommende Artikel ved en Række Eksempler paapege, hvorledes de under hele Borgerkrigen har søgt at tjene denne nedrige Opgave.

Syndikalist.

Sammenkædningen og den direkte Aktion

Fortsat fra Side 1.

Denne Kendsgerning, der er frisk lige fra sidste Afstemning, kaster et skarpt Lys over det politiske Demokratis Motivering for Lovens Sammenkædningsbestemmelser.

Denne Motivering er kendt og gentaget mange Gange. Den lyder i Korthed saaledes:

Samfundet er efterhaanden blevet saa kompliceret, at dets normale rolige Gang ikke kan lade sig forstyrre, fordi et enkelt Fag vil økonomisk Kamp! Spørgsmaalet om Fred eller Kamp bør derfor afgøres af *det samlede Flertal* af de i Situationen indblandede Fags Udøvere.

Og lige efter at en lille Klike af faglige Bureaukrater har dokumenteret, at det er dem og netop *ikke* Flertallet af de i Konfliktsituationen stemmende Arbejdere, der afgør Sagen, saa er Sekretæren for D. s. F., Hr. Knud V. Jensen, saa dumfræk at staa ude i Fælledparken 1. Maj og gentage den hule og falske Motivering!

I Sandhed, Bureaukratiet maa ikke have megen Respekt for Arbejdernes Evne til at reflektere logisk!

Det politiske Demokratis sande Motiv og Hensigt med Loven.

Ogsaa over dette Spørgsmaal kaster Afviklingen af Foraarets faglige Situation et klart afslørende Lys.

Det politiske Demokrati paa Rigsdagen *vidste* meget vel, at *et Flertal af de stemmende Arbejdere havde forkastet Forliget!*

Hvis deres ofte gentagne Motivering for Sammenkædningen i Afstemningen var ærlig, saa vilde det politiske — aah, saa demokratiske — Demokrati respektere dette Flertal, men hvad gjorde det?

Det skyndte sig overfor Offentligheden at udbasunere de fuldstændige falske Tal, som Aksel Olsens Hovedbestyrelsesselskab havde faaet lavet, da det saa, at Flertallet af Medlemmerne havde forkastet Forslaget.

Og med »*Arbejdernes Vedtagelse*«!!! som Motivering stillede »Demokratiets« Regering Forslag om og fik vedtaget Forslaget som gældende Lov.

I denne Optræden afklæder det politiske Demokrati sit sande Motiv for Forligsmandslovens Eksistens, nemlig for enhver Pris at forhindre Arbejderne mere at gaa ud i Kamp for deres økonomiske Eksistensinteresser.

Det politiske Demokrati, der har paataget sig Ansvaret for det borgerlige Udbyttersamfunds rolige Gang, blæser Arbejdernes Flertalsstyre en lang March.

Det politiske Demokrati er *ikke demokratisk*, men *bureaukratisk*.

Det repræsenterer i sin inderste Kærne den mest lumpne Form for Diktatur, nemlig det af demokratiske Fraser maskerede Diktatur.

Det vil ikke Arbejdernes Flertals Magt, men kun dets egen Magt.

Set i Belysning af disse Kendsgerninger er det en knippel Vits, naar de fagorganiserede Arbejdere nu render til dette politiske Demokrati og anmoder det om at aftage de Bondefangerlænker, det selv bevidst har lagt om dem.

Kun Arbejderne selv kan løse sine Lænker.

Denne Vits har nemlig *historisk Interesse*.

Vi kan nemlig rent historisk fastslaa, at saa tossede har Arbejderne aldrig været før, saa længe de har været organiserede.

Der gives nemlig ingen kapitalistisk Nation paa Jordkloden, hvor ikke de politiske Magthavere, ligegyldigt hvad de kaldte sig og hvilke »Idéer« og Partier de repræsenterede, der ikke til enhver Tid har gjort alt muligt for at lægge Arbejdernes faglige Aktionsfrihed i Lænker.

Og der gives ikke et eneste Tilfælde, hvor disse Lænker ikke er brudt ved Arbejdernes direkte Aktion!

Selv i de Tilfælde, hvor det overfladisk ser ud til, at det er Parlamentet, der har taget Lænkerne af Arbejdernes Aktionsfrihed, saa er det sket under Pres af, at Arbejderne forud har sprængt Lænkerne i det praktiske Liv!

Dette er den af alle politiske Partiløgne uanfægtede historiske Sandhed!

Og *denne Sandhed gælder uanfægtet endnu i Dag!*

Vil Smedene og vil Typograferne ikke lade sig paatvinge de efter deres Mening daarlige Arbejdsvilkaar af Arbejdsmændenes Hovedbestyrelse eller af de politiske Bureaukrater paa Christiansborg, saa maa de lade være med at arbejde under disse Vilkaar!

Saa maa de, **uden Hensyn til** Vorherres og Profetens Skæg, gaa ud i Kamp for bedre Arbejdsvilkaar!

Arbejderne har aldrig haft og har heller ikke andet i Dag end deres egen Magt, deres egen direkte Aktion til at værge deres Frihed og deres økonomiske Interesser med.

Er Arbejderne ikke enige med os Syndikalister deri, saa maa de se at blive det, ikke for vor, men for deres egen Skyld — for vor Klasses Skyld!

Det politiske Demokrati er ved dets *Løndiktatur* og dets *autoriserede Vareaager* ved at køre vor Klasse ned bag de Skanser, vi havde erobret 1914.

Smede i København - Se her!

Smedenes Klub under F. S. holder Generalforsamling Fredag den 7. Maj Kl. 20 i Café »Kommunen«, Gothersgade 155.

Meget vigtig Dagsorden!
Alle har Mødepligt!
Tag Kammerater med til Optagelse!

Styrelsen.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4.
Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
7 Birkegade 7.

FØDEVARER

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

FORSKELLIGT

„Kramboden“ Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C.5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SILKEBORG

Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Foraarssuk ...

Uden tjans saa længe ....
næsten uden penge ....
plaget af timerne .... dagene ....
virker saa dragende ....
paa en arbejdsløs ....
en løs ....

Jacob Hansen.

Frankrig har sendt et Krigsskib til Bilbao. Dog ikke som en Trusel mod Franco, men for at afhente Konsulen og Medarbejdere, inden Bombardement af Byen og Myrden løs paa Civilbefolkningen som i Guerniba kan begynde.

Sig saa ikke, at Folkefronten i Frankrig intet foretager sig.

Bliv Abonnent

Hvad har du i denne Uge udrettet for Fællesskabets Sag?

Bidrag til „Arbejdet„

M. S. 0.80. A. D. 0.65. S. O. 0.65.
Med tidligere indkomne Kr. 1039.57

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 20. | Fredag d. 14. Maj 1937 | 2. Aarg.

Barn og Mand

Hvornaar bliver et Menneske voksent og hvornaar bliver en Klasse dette?

Det var forresten en Arbejdsløs, der blev Aarsagen til denne Reflektion.

Han vilde »slaa« mig for en Krone. Den havde jeg ikke. Saa klynkede han først, og saa skældte han mig ud! Det var forresten meget fornøjeligt — for mig. Dernæst fik F. S. og »Arbejdet« en Omgang. Vi hjalp ikke de Arbejdsløse o. s. v.

Jeg gav ham fuldstændig Medhold. Vi er de mest haardhudede, hjerteløse, fanatiske Djævle under Solen, der ikke rækker de Klynkende og Klagende en lille Finger, men tværtimod ærter, snerter og haaner dem, til de bliver rasende og viser Tænder — hvis de har nogen.

Han havde ingen, Staklen! Han blev fuldstændig lammet over min Haardhed og gjorde Forsøg paa at stikke af, men naaede nok ikke længer end ind i den anden Stue, hvor han nu sidder og drikker Kaffe sammen med »Konen i Huset«. Ja, Kvinder er i visse Henseender fjantede! Men dem om det.

— — —

Her gaar endnu langt hen paa Foraaret i denne lille Ravnekrog af Verden et lille Hundrede Tusinde Arbejdsløse, uden at man hører dem.

De maa »Fanden ta' mig« være godt tilfreds med Tilværelsen, siden man ikke hører et Kvæk fra dem.

Eller er de sunket ned under Patteungernes Niveau. Den vræler dog i vilden Sky, naar den ikke er tilfreds.

Selv de værste Slyngelkapitalister organiserer sig og anstifter Hylekor. Forleden var selv Skibsrederne til et eller andet Statsapparat for at redde nogle Tusind ved Beregningen af Merbeskatningen, og lige i Forvejen havde Bønderne hylet, saa her knapt var til at være for Veklager, og saa rendte de med nogle Millioner — men de Arbejdsløse? Nej, de har end ikke faaet lavet et Talekor, og det har dog selv Staunings Børneafdelinger.

Spædbarnet vil dog skrige for at blive hjulpet, men de Arbejdsløse er blevet saa inderlig arbejdsløse, at de vil hjælpes uden at skrige.

Er det Tuberkulosen eller den permanente Massehalvsult, der bevirker dette? For det er vel ikke *Samfundssind*? Jo, jeg tror bestemt, det er Udslag af denne moderne Form for Underklassesløvsind, denne Selvmordermoral for ubemidlede Samfundsborgere!

Jeg skælder nok ud, men i Stilhed beundrer jeg Kapitalismens Læger. Det er den giftigste Bakterie, de endnu har fundet og indpodet Masserne med. I dens stakkels Hjerner vendes alt paa Hovedet. Masserne maa værne Samfundet mod de kapitalistiske Oprørere, for deres Thorvald sidder paa Toppen med 30,000 om Aaret. Ih, Gud, Halleluja for det Samfundssind!

— — —

Og nu de organiserede Arbejdere, hvornaar bliver de voksne?

Den voksne Mand stiller ikke sine Krav ved at klynke som Spædbarnet eller som 12 Aars Gutten, der stiller dem uden Magt bag ved.

Den moderne Mand taler mindre om sine Krav og stiller dem altid relativt til sin Magt.

Derfor er han meget vel klar over, hvad han ønsker og vil, men netop derfor er den modne Mand ogsaa fuldt optaget af at stille sine Forhold saaledes, at han opnaar Magt til at gennemtvinge det, han vil.

Det er netop karakteristisk for den modne Mand, at han bestandig beskæftiger sig med sin Possition, den taktiske Stilling, han bestandig skal indtage, for derved at kunne gennemføre sine Krav.

Det modsatte karakteriserer vore Fagforeninger af i Dag.

Har de en treaarig Overenskomst, saa sover i de tre Aar enhver Drøftelse om Stilling, om Muligheder for, naar Tiden er inde at have Magt til at gennemføre det man ønsker.

Kort før Overenskomstens Udløb saa indkaldes en Generalforsamling med Drøftelse af Kravene uden nogen forudgaaende Drøftelse eller tagen Stilling til den Magtposition, der skulde føre Kravene igennem.

Denne Opførsel er meget karakteristisk for Børn.

Naar saa det viser sig, at Kravene ikke bliver opfyldt, saa gør man Vrøvl og er utilfreds med de raadne Fagforeninger et Par Uger, og saa betaler man iøvrigt sit Kontingent og søver den nye Overenskomstperiode ud til næste Omgang!

Man maa gentage det Spørgsmaal: Kan Danmarks fagorganiserede Arbejdere ikke en Gang blive saa voksne Mænd, at de i Overensstemmelse med sund mandig Omtanke optager deres Tid paa Møder og Generalforsamlinger med at drøfte og underbygge deres Magtposition i Forstaaelse af, at det er den og intet andet i den vide Verden, der kan bære deres Krav hjem?

Det forekommer mig, at de bestandige Prisforhøjelser paa deres vigtigste Livsfornødenheder og Statsmagtens Løndiktatur i højeste Grad opfordrer dem til at samles og drøfte, hvilken Magt de kan sætte imod denne systematiske Forringelse af deres Eksistensvilkaar.

Dette er i Sandhed ikke Spørgsmaalet om Revolution, men blot at opføre sig som voksne Mænd.

— — —

Eller vil de som Børn blive ved at lade sig narre og f. Eks. godmodig betale 10 Mill. Kr. mere for Mælk osv., naar »de Fattige« saa faar de tre i Mælkebilletter og Obligationskapitalisterne de 7 Mill. Kr.

— — —

Naah, nu gaar den Arbejdsløse. Hør, hvor han siger: Tak for Kaffe, Frue! — — Uh, den Barnerumpe!

Eli.

Kongerøgelse

Lad dem fejre den lange
med heilraab og hvin,
lad dem fraase i løgne
som snøftende svin!

Lad dem skænke ham sølvtøj
og lykønskningsvræl,
og forgylde Kristian(sen)
fra isse til hæl!

Lad dem savle og snobbe
og hylde det ros —
der faar penge og gode
for at snylte paa os.

— — —

Vi vil overbegøre
nasjonens bajads,
i oldnordisk musæum
der har han sin plads!!

—halfdan—.

Naar Stauning taler

til Arbejderne, ved Maj-Stævne, i Radioen eller andet Steds, lyder det som en Nurse, der nynner noget søvndyssende Lirumlarum for Børnene. Altid den samme Vise om, hvor forfærdeligt Arbejderne havde de i »gamle Dage«, med elendige Boliger, en lille Løn og en lang Arbejdstid.

Det med de daarlige Boliger er saa sandt som det er sagt, de fleste af dem staar nemlig endnu den Dag i Dag omtrent uforandret som Bevis, kun er Lejen mangedoblet. Hvad en lille Løn angaar, maa den ses i Relation til Prisniveauet og den senere foregaaende industrielle Udvikling, ellers er Talen demagogisk Sludder, men Prisfordyrelsr har ingen Vers i Staunings Vuggevise. Æren for Nedsættelsen af Arbejdstiden har alene de faglige Organisationer, der ved Kamp har gennemført den og vist Vej.

Stauning og hans Partis Opgave er nu udelukkende at forsøge paa at »knække Rygraden« paa den faglige Bevægelse, saa den ikke skal formaa yderligere at nedsætte Arbejdstiden til Gavn for de Arbejdsløse; thi i saa Fald kunde han nemt miste Stillingen som Barnepige hos Kapitalen. — Vræler Ungerne af Sult og Elendighed, er Stauning der straks med den parlamentariske Narresut og Æventyret om »gamle Dage«.

Hvad sker i Barcelona

De kontrarevolutionære Kræfter indenfor Folkefronten fremprovokerer Gadekampe.

De Begivenheder i Barcelona, der tog sin Begyndelse Tirsdag d. 4. Maj, og som førte til væbnede Kampe mellem anarkistiske Arbejdere og Politi og Stormgardeafdelinger, der af de kontrarevolutionære Partier i Folkefronten har været holdt i Beredskab for ved given Lejlighed at bruge dem til Afvæbning af de revolutionære Arbejdere og genoprette de »demokratiske« kapitalistiske Tilstande, der siden Fascistnederlaget d. 19. Juli delvis har været afskaffet, viser de store Uoverensstemmelser, der findes indenfor den antifascistiske Front, og som maa finde sin endelige Afgørelse om ikke før, saa naar Franco-Oprøret er slaaet ned.

Det synes imidlertid at være kommet til en foreløbig Afspænding af Modsætningerne mellem Parterne, og der er dannet et nyt provisorisk Generalitetsraad (Regering), der bestaar af: Venstrerepublikaneren Carlos Marti Feced, Sekretæren i den socialistiske Landsorganisation U. G. T., Antonio Sese (der senere skal være bleven dræbt under Gadekampene), Sekretæren for den syndikalistiske Landsorganisation C. N. T. i Katalonien, Valerio samt en Repræsentant for Landarbejdernes Union, Joaquin Pou.

Denne Afspænding og Løsning af Krisen kan imidlertid kun være af foreløbig Art, da ingen af de til Grund liggende Aarsager er blevet fjernet.

Den lurende Kontrarevolution den dybeste Aarsag til Kampene.

Den syndikalistiske Landsorganisation i Katalonien C. N. T. tæller langt den største Del af Kataloniens organiserede Arbejdere (c. 1 Mill. Medlemmer). Dens Parole under Borgerkrigen er: Vinde Krigen og gennemføre den sociale Revolution samtidig. Den lægger derfor den største Vægt paa Kollektiviseringen af Bedrifterne og Jorden og har med dette Formaal for Øje opfordret den socialdemokratiske Landsorganisation U. G. T. til Alliance. Mod de politiske Partiers Parole om Folkefront for Genindførelse af den demokratiske kapitalistiske Republik sætter den Parolen om revolutionær Arbejder-Alliance for Gennemførelse af den sociale Revolution.

Denne Parole har vundet mægtig Genklang blandt de almindelige Arbejdere, der er organiserede i U. G. T., og mange Steder finder der allerede et intimt Samarbejde Sted mellem de to Organisationers Medlemmer.

Naar den for hele Landet gældende Overenskomst, som C. N. T. tilstræber, endnu ikke har kunnet føres ud i Livet, er Skylden ikke Arbejdernes, men visse politiske Spekulanters, væsentlig med Tilknytning til det kommunistiske Parti, der ved tilranede Pàssitioner indenfor den reformistiske Fagbevægelse søger at skaffe sig den Magtstilling, som de ikke har kunnet skaffe sig som Politikere gennem deres politiske Parti.

Lykkeligvis synes det nu som om stærke Kræfter indenfor det socialistiske Parti vil gaa ind for et snævert Samarbejde mellem de to store Fagforbund. Det er bemærkelsesværdigt, at i Spanien staar Socialdemokraterne til venstre for Kommunisterne.

Paa den sociale Revolutions Platform staar endvidere de iberiske Anarkisters Forbund F. A. I., der arbejder intimt sammen med C. N. T. og har samme Ideologi, og det forenede marxistiske Parti POUM, der bestaar af alle mulige oppositionelle kommunistiske Afskygninger — ogsaa Trotskister — og som er lyst i Ban af Moskva.

Kommunisterne den drivende kontrarevolutionære Kraft i det spanske Oprør.

Som Tilhængere af det kapitalistiske Samfund — og som ihærdige Forkæmpere for dets Genopretelse i fuldt Omfang — staar naturligvis hele det katalonske Borgerskab, hvis politiske Ideal er et afhængigt Katalonien med borgerlig Republik som Regeringsform.

Under Øjeblikkets antifascistiske Kamp mod Franco staar de som Vaabenfæller med de revolutionære Arbejdere, men disse nærer ingen Tillid til dem. I de Perioder, disse saakaldte frisindede Borgere har besiddet Regeringsmagten, har de forfulgt de revolutionære Arbejdere og forbudt de-

Fortsættes Side 4.

Socialistisk Samvirke

afholder ifølge omstaaende Annonce Medlemsmøde Fredag den 14. ds. med indledende Foredrag og efterfølgende Diskussion om Emnet: »Arbejderklassen og Verdenskrigen«.

I Modsætning til de ensrettede parti-politiske Diskussionsmøder er der i »Socialistisk Samvirke«, det Forum, hvor personlig Opfattelse og individuel Stillingtagen ikke medfører Eksklusion.

»Socialistisk Samvirke« er saaledes et af de faa Vandehuller, hvor socialistisk tænkende Mennesker kan tale frit ud med hinanden og med gensidig Respekt for det individuelle Standpunkt.

Smørret falder i Pris

— men det bliver dyrere

Ved den sidste Smørnotering ansattes den Pris, Bønderne faar for Smørret lavere paa Grund af Forholdene paa Verdensmarkedet. Baade Smør og Mælk skulde som Følge deraf ogsaa være til at købe billigere her i Landet, men paa Grund af den Smørordning, Landbrugsminister Bording lige har faaet gennemført i Rigsdagen, skal de danske Forbrugere betale 40 Øre mere pr. Kilo Smør og en forholdsvis Forhøjelse af Mælkeprisen, skønt Prisfaldet paa Verdensmarkedet.

Det lyder saa kønt, naar der fortælles, at denne ganske meningsløse og uberettigede Prisstigning er noget, den danske Befolkning skal yde de danske Bønder, fordi de gældende Priser ikke dækker deres Produktionsomkostninger, at de altsaa med andre Ord faar for lidt for deres Arbejde.

Nu er at Tale om Produktionsomkostninger jo et meget elastisk Begreb.

Hvis det er saadan, at Bønderne, blot fordi de paastaar, at de med Verdensmarkedets Priser ikke kan faa deres Produktionsomkostninger dækket, kan faa dette paastaaede Underskud dækket ind af de øvrige Samfundsmedlemmer, saa maa det jo være en Ret, der ikke alene gælder for Bønderne, men ogsaa for alle andre Erhvervsgrupper, og vi kunde da snart komme dertil, at alle skulde betale for alles Underskud.

Det er rigtig, at under de kapitalistiske Produktionsforhold kan en Produktionsgren i kortere eller længere Tid være ulønnende for sine Udøvere, men det kan ikke blive ved i det uendelige, hvis ikke som i dette Tilfælde Staten griber ind og dikterer en kunstig Varepris, idet den underskudgivende Produktion enten maa tilpasse sig efter de ændrede Produktionsforhold eller ogsaa maa gaa til Grunde. —

Det, der er sket med det danske Landbrug, er, at det ikke har kunnet holde Trit med de konkurrerende Landes rationaliserede Landbrug, at de mægtige Millionkapitaler, der i Dag er investeret i det danske Landbrug, repræsenterer en forældet, ikke konkurrencedygtig Produktionsmetode og derfor, hvis Landbruget skal komme til at klare sig selv igen, maa kraftig nedskrives.

Det er for at redde disse falske Kapitaler fra Undergang, at Regeringen laver den ene Hokuspokuslov efter den anden for at styrke Bøndernes rentebetalende Evne, uden at dette endnu er lykkedes.

I Realiteten er det altsaa ikke Bønderne, der hjælpes, og slet ikke de arbejdende, gældtyngede Bønder, men derimod den passive, udsugende Kapital, der under Landbrugets gode Tid i Spekulationsøjemed er bleven anbragt i den danske Jord.

Man skulde synes, at denne Spekulations Risiko maatte blive Spekulanternes egen Sag. Nu mener »Arbejder«regeringen imidlertid, at det er rigtig, at disse Spekulanters Rentepenge skal udredes af de arbejdende og arbejdsløse Masser i Form af kunstig forhøjede Mælkepriser.

Til syvende og sidst bliver det de fattige Børn, der kommer til at undgælde for denne Ordning. Et godt Resultat af en Arbejderregering.

1 Krone

Resten af Kvartalet er den lave Pris for hvilken du kan faa »Arbejdet« bragt lige ind ad Døren. Skriv til vort Kontor, Blaagaards Plads 21. Den letteste Maade at sende Pengene paa er Postkonto 23632.

Gadespejlet

Nazi-Tysklands Stolthed, Luftskibet »Hindenburg«, er eksploderet og paa mindre end tre Minutter totalt ødelagt. Man reklamerede med, at Luftskibet var fyldt med Helium, et luftformigt Grundstof, der hører til de saakaldte inaktive eller indifferente Luftarter, der overhovedet ikke indgaar i kemisk Forbindelse med andre Stoffer, men i Stedet for brugte man det billigere, men uhyre farlige Brint.

Som i et Lynglimt ser man Tysklands kommende Skæbne. Det forløjede og oppustede Nazistyre kom ved Løfter om Afskaffelse af det kapitalistiske Samfund til Magten og ved Vold og Terror gav de Samfundsballonen et helt andet Indhold end det lovede. De ophober brandfarligt Stof gennem Oprustning, Militarisme og en skaanselsløs Udbytning af Arbejderbefolkningen til Eksplosionen en Dag opstaar ved Selvantændelse gennem Krig og Revolution. Den spanske Prøveballon, som Diktaturstaterne opsendte fyldt med Giftgas og Brandbomber og med Franco som Fører er ved at lide »Hindenburg«s Skæbne. Men ingen tager ved Lære, først den Dag »Deutschland« eksploderer og »der Führer« falder til Jorden, vil man maaske forstaa, at det havde været bedre i højere Grad at benytte det eneste bærende og livgivende: Løn- og Renteslaveriets Afskaffelse; der har man nemlig et frugtbart Grundstof, der forhindrer Eksplosioner.

×

Ifølge Meddelelse fra »Deutsche Nachrichtenbüro« har Kataloniens Præsident Companys foranlediget, at franske Marine-Soldater fra Krigsskibe i Barcelona er blevet landsat »for at beskytte Byen og Udlændingenes Ejendomme«, som det saa smukt hed der, naar Kapitalist-Interesser skal varetages.

×

Reaktionen herhjemme har travlt med at opreklamere Kongens 25 Aars Regerings Jubilæum, som man gerne ser forme sig som et Folkeskuespil, der skal faa Arbejderne til at glemme den haarde Udbytning, de er Genstand for, — og som altid arbejder Reaktion og Socialdemokrati Haand i Haand. Byer, hvor Socialdemokratiet har Flertal, kappes med konservative om at bevilge Penge til taabelige og ligegyldige Hæders-Gaver til en velfortjent Arbejdsløs, medens en uforskyldt ditto ikke faar til Livets Opretholdelse.

At Begivenheden yderligere benyttes til at blokke Folk for Penge ved Salg af de umuligste Ting fra Jubilæums-Slips til Kjolestoffer, fra Bøger til Platter, er et Plattenslageri, som de, der *frivilligt* deltager i det, ærligt har fortjent at blive Ofre for.

Skændselens Parti

Stalins Kreaturer i Spanien har til Opgave at anstifte en blodig Udryddelse af de revolutionære Arbejdere og Bønder.

II.

Vi paapegede i sidste Artikel, hvorledes Stalins Parti i Spanien fra Februar til Oprørets Udbrud 19. Juli sidste Aar ved den rent ud sagt slyngelagtige Optræden mod de revolutionære Arbejdere og Bønder søgte at indynde sig for »Folkefrontens« øvrige moderate og kapitalistiske Partier.

Saasnart de fagorganiserede Arbejdermasser rundt om havde slaaet Fascisternes første Fremstød tilbage, og derved givet det spanske Folk Mulighed for at organisere Kampen mod Fascismen, saa man Stalins Tilhængere paany træde frem og gebærde sig, som om de repræsenterede det spanske Folk.

Disse Fyre, som glimrede ved deres Fraværelse, da Arbejderne stormede Fascisternes Skanser, blev efterhaanden nogle kry Karle.

Allerede midt i August holdt deres »Fører« en stor Tale, som blev rundkastet af Regeringen, hvori han bl. a. erklærede: »Vi vil ikke vide noget af den fri Kommunisme! Kampen gælder *ikke* den sociale Revolution, men den spanske demokratiske Republik.«

Denne moralske Lus havde godt et Aar forud staaet og skreget sig hæs som eneste vaskeægte Repræsentant for den sociale Revolution i Spanien.

De stjæler Pengene fra de spanske Arbejdere til Agitation imod dem.

Vi oplyste fornylig, hvorledes dette »Parti« i Barcelona gjorde Forsøg paa at stjæle 12 Krigstanks, som de forsøgte at gemme til den Lejlighed, som indtraf forleden, hvor de skulde have været brugt til at meje Barcelonas revolutionære Arbejdere ned — dem der havde fremstillet Krigstankene til Kampen mod Fascisterne!

Men det er jo ikke første Gang, at disse Stalins Kreaturer afsløres som Kriminalforbrydere under den spanske Borgerkrig.

Allerede i Eftersommeren 1936 forundrede det Spaniens revolutionære Arbejdere, hvorfra dette usle lille Parti fik Midler fra til den mægtige Agitation, de udfoldede, ikke for at samle det spanske arbejdende Folk til Enighed, men for at spy en bestandig Byge af de mest infame Løgne og Beskyldninger mod den revolutionære Arbejderbevægelse.

C. N. T. tog sig da for at undersøge Kilderne, hvorfra de enorme Pengemidler til denne Agitation strømmede.

Straks mistænkte man baade den spanske og russiske Statskasse som Kilden, men det viste sig, ved at følge Forsendelsens Veje ved den franske Grænse, at den fandtes i Paris i selve den Indsamlingskomité, hvor igennem de franske Arbejderes Indsamling til de spanske Arbejdere gik.

Her havde Stalinisterne faaet anbragt et af deres Kreaturer som Sekretær ved Formidlingen, og han tyvestjal de Penge alle Spaniens Arbejdere skulde have til sit Miniatureparti i Spanien, der hverken repræsenterede nogen spansk Arbejderbevægelse og endnu mindre dens Opfattelse.

Opdagelsen af denne Tyvetrafik satte en Stopper derfor.

Stalin kommer Spanien til Hjælp, men særlige Betingelser.

Da Skibene fra Sovjet-Unionen begyndte at komme frem til Spanien med Vaaben, Klæder og Levnedsmidler, maatte det uvilkaarligt glæde alle Antifascister, selv om man var klar over, at det ikke var det rene Filantropi, som vort hjemlige »Arbejder-Bladet« vilde give det Udseende af.

Men vore spanske Meningsfæller blev snart klar over, at der bag de russiske Leverancer laa mere end en almindelig Handelsaftale med den spanske Regering, thi i samme Forhold som de russiske Leverancer strømmede ind, voksede ikke blot Folkefronts-Regeringens fjendtlige Holdning mod C. N. T. og de revolutionære Arbejdere, men det lille Stalinistpartis Agitationsapparat mangedobledes, og dets Frækhed og ondsindede Løgne mod den syndikalistiske Arbejderbevægelse steg stærkere.

Det blev aldeles klart, at der i Modsætning til alle andre spanske Partier stod ubegrænsede Midler til Raadighed for Stalins Tilhængere. Det blev klart for vore spanske Meningsfæller, at store Dele, af det Guld den spanske Regering havde givet for de russiske Leverancer, var stillet til Disposition for Stalins Tilhængere i Spanien med særlig Tilladelse til at bruge det mod den revolutionære Arbejder- og Bondebevægelse for at udrydde den.

Om Karakteren af den stalinistiske Agitation er det nok at fastslaa, at dens Grundsætning er, at Stalinisterne sammen med de socialdemokratiske Arbejdere og Smaaborgerskabet og den baskiske reaktionære Kapitalistklasse er det spanske Folk, medens *Poum* (Trotskister, Marxister og frisindede Socialdemokrater) sammen med Syndikalister og Anarkister er Francos Tilhængere, der bag Fronten vil ødelægge det spanske Folk og udlevere det til Fascismen.

Hver eneste Dag nu i Maaneder har Stalins Kreaturer i Spanien rundkastet og i Hundrede Tusind Aviser og Opraab i alle Spaniens Byer — der ikke er besat af Fascisterne — og paa alle Frontafsnit spredt denne Løgn varieret i det uendelige.

Og Partiet fortsætter Dag for Dag dermed, samtidig med at C.N.T.s ca. 2½ Mill. Medlemmer enten slider paa Spaniens Jord eller i dens Fabriker eller kæmper paa Fronterne for at vinde Sejren over Fascismen.

Man spørger uvilkaarligt om Historien kan opvise mere forbryderiske Løgnere end disse Stalins spanske Kreaturer.

Og vi maa svare, at der findes Fortilfælde, der minder om dem.

En hensynsløs blodig Udryddelse af alle Revolutionære efter russisk Forbillede.

Vil man vide, hvad der er Meningen med Stalins Financiering af hans spanske Meningsfæller, saa har han allerede i December Maaned sidste Aar sagt dette klart og tydeligt, idet Regeringsbladet »Pravda« i Moskva d. 19. December i en ledende Artikel om Spanien bl. a. siger følgende:

»Angaaende Katalonien er Udrensningen af trotskistiske og anarkosyndikalistiske Elementer paabegyndt; dette Arbejde skal fuldføres med samme Energi, som det udføres i U. S. S. R.«

Mange vil svare: Det er *Moskva-Processerne* om igen. Vi vil svare: Nej, det er en langt større Proces, der sigtes til.

Medens de russiske Sovjet-Myndigheder i Triumf hjemførte den gamle Peter Krapotkin, den *anarkistiske Kommunismes Fader* og en af de største og mest fredssæle Aander, den moderne Menneskehed har frembragt, og tog ham som »det russiske Folks store Søn«, saa lod de samme Myndigheder hans Titusinder af Tilhængere, Ukraines frihedselskende kommunistiske Arbejder- og Bondemasser tre Gange gaa imod de hvide Hære og slaa dem sammen med Bolchevikhærene. Da det ukrainske Folk forblødte og forslaaet for sin Indsats blot krævede at faa Lov at oprette sine frie Kommuner og leve i Fred, da overfaldt de overmægtige Bolchevikhære dem, myrdede og dræbte Tusinder af deres bedste Mænd og sendte andre Tusinder til Sibirien og Ishavsøerne for at dræbe dem langsomt af Sult og Kulde.

Og som det gik i Ukraine, saaledes gik det den frie Kommunismes, den sociale revolutions trofaste Tilhængere ovre i Rusland, de blev skaanselsløst dræbt eller endte deres Dage i Forvisning og Fængsler.

Og denne Mordermaskines Udryddelse af Kommunismens Tilhængere fortsættes bestandig i Stalins statssocialistiske Tugthus. Moskva-Procesens Ofre er kun de gamle Bolcheviker, der maa falde som Ofre for Statstyranen, utallige er de Ofre, der bestandig som Kommunismens Tilhængere maa falde for Stalins blinde Bødler i Rusland.

Det er hele denne blodige Udryddelsesform, »Pravda« kræver gennemført i Spanien mod Arbejderne og Bønderne, der vil fri at Kapitalismens Løn- og Renteslaveri. Det er blodig Masseudryddelse af den sociale Revolutions Forkæmpere. Stalins betalte Kreaturer forbereder i Katalonien.

De har begyndt rundt i Spanien med Snigmord paa revolutionære Arbejdere, og de helmer ikke før, de faar iværksat Broderkrigen og Myrderiet i Katalonien. Hver eneste Dag tilsviner disse kontrarevolutionære Forbrydere det store Flertal af Kataloniens Arbejdere med de gemeneste Løgne. Deres Formaal er aabent og utildækket ved Hjælp af Folkefrontens militariserede Hær at knuse de spanske Bønders og Arbejderes Krav om Jorden og Fabrikerne under deres Kontrol som Garanti for deres Frihed.

Stalinisternes Parti har for hele Verden afklædt sig som et kontrarevolutionært Parti.

Det har afklædt sig som Løgnens, Snigmordernes og Tyvenes Parti.

Det er Skændselens Parti, som enhver Arbejder, ligegyldig hvilken Retning han tilhører, maa betragte med Afsky og Foragt.

Syndikalist.

Aksel Larsen og Kongemiddagen

Det var ondskabsfuldt af Folketingets Formand at oplyse om, at Aksel Larsen og hans Kollega fra Aarhus var nogle af de første, der indtegnede sig af Tingets Medlemmer til Kongens Jubilæumsgilde.

Naar vi siger ondskabsfuldt, saa er det set ud fra Formandens Motiv at faa Latteren over en politisk Modstander.

Logisk set er der nemlig intet nedsættende for Aksel Larsen i at gaa til Hof- og Kongemiddag.

Det »kommunistiske« Parti er jo ophørt med at være et kommunistisk Parti. Det er ret og slet et borgerligt Parti — altsaa foreløbigt — der vil et demokratisk Folkestyre paa Grundlag af Privatkapitalisme og Fattigreformer til Arbejderne.

Det er akkurat paa Linje med Socialdemokratiet i sin Politik — altsaa foreløbigt — og derfor mener vi, at Aksel Larsen og hans Kollega lige saa godt kan æde ved Hove som Hr. Stauning og hans Kolleger.

Naar vi stiller os paa det Standpunkt er det selvfølgelig under Forudsætning af, at Aksel Larsen og hans Parti ikke inden Kongejubilæet har faaet et nyt Program, hvad ikke er saa umuligt — det er jo kun et Taktikprogram, Partiet har, saa det kan jo snart skifte.

Men foreløbig — og saa »*Rød Front*«!

Mener du

at »Arbejdet« er et Blad, der taler Arbejdernes Sag og virkelige Interesser, da bortkast ikke Bladet, naar du har læst det, men giv det til en alvorligt tænkende Kollega eller Ven og formaa ham til at læse det og eventuelt til at tegne sig som Abonnent.

I Anledning af de stadig stigende Varepriser opfordrer vi Arbejderne til overalt paa Arbejdspladserne at rejse Spørgsmaalene om

En forceret personlig Lønaktion understøttet i Fællesskab af samtlige Arbejdere.

En eventuel samlet Lønaktion paa den enkelte Arbejdsplads.

Mulighederne for en 5 Dages Arbejdsuge paa 40 Timer med fuld Lønudligning.

Mulighederne for en sejrrig Besættelse og Lønaktion paa den enkelte Bedrift.

Drøft Kampen og Midlerne mod Vareaageren.

Kan Sammenkædningen afskaffes ved Resolution

Et Indlæg og et Svar

I sidste Nummer af »Arbejdet« fandtes der en Artikel, der behandlede Sammenkædningens Bondefangerkneb, og hvori det paavistes, at de Lænker, der i Øjeblikket svinebinder Arbejderne og deres Organisationer, *kun kan brydes gennem Arbejdernes direkte Aktion*, og hvori forekommer følgende Stykke: »Og er vore Oplysninger ikke helt ved Siden af, saa har Revolutionen i disse to Fag endog taget et saa voldsomt Udtryk, at en eller anden Smedeafdeling i København har vedtaget en Henstilling til de høje demokratiske Magter om at ophæve Sammenkædningsbestemmelserne.

Vi er ikke uden humoristisk Sans og forstaar fuldt ud at goutere Vitsen i denne Henstilling — bare dem, der har vedtaget den, ogsaa forstod det!«

Det har de imidlertid ikke alle gjort, idet vi er gjort opmærksom paa, at det citerede Stykke er faldet flere Smede for Brystet — ogsaa Medlemmer af F. S., og vi har fra en Smed modtaget følgende Indlæg, som vi hermed aftrykker.

Sammenkædning og Protester

I »Arbejdet« for 7. Maj tages Spørgsmaalet om Protesterne i Fagforeningerne om Sammenkædningens Bondefangerkneb op paa en Maade, som jeg ikke er helt tilfreds med, idet forskellige Forhold maa tages i Betragtning, og som Bladet ikke berører, nemlig den Maade og under de Forhold, hvordan Loven blev til, og under hvilken Situation, at Protesterne er fremkommen.

Da Loven om Afstemning og Sammenkædning blev vedtaget i Rigsdagen, var der saa godt som ingen, der interesserede sig for Loven af den simple Grund, at ingen eller meget faa af dem, som den skulde ramme, kendte det mindste til Loven. Organisationslederne, hvoraf en meget stor Del er de samme som i Rigsdagen, var paa Forhaand indforstaaet med Loven og den for Organisationerne lammende Betydning, saa fra den Side kunde der ikke ventes nogen Protest, for dem var det kun en Sovepude mere, og for Arbejderen var det meget vanskeligt at protestere, da han slet ikke blev spurgt om hans Mening, og vel for den Sags Skyld i Almindelighed heller ikke havde eller kunde have nogen Mening om Loven og dens Virkninger.

Nu derimod er det indlysende for enhver, der kan og vil se, at Loven er en Hindring for Højnelse af Arbejdernes Realløn og en mægtig Klods om Benene paa dem, som ønsker de faglige Organisationer skal bruges til mere end den socialdemokratiske fem Øres Politik.

At Loven kunde og skulde bruges imod Arbejderne paa den Maade, som er sket i denne Overenskomstsituation, er nu en Kendsgerning, nu er al Tvivl udelukket.

Naar saa Formanden for Smedene i Aarhus Afd., Folketingsmand Leonhardt Hansen, i Smedenes Hovedbestyrelse og paa et Formandsmøde er den ivrigste Modstander af Mæglingsforslaget, hvilket da ogsaa blev forkastet med mægtig Majoritet i Aarhus Afd. for saa bagefter i Rigsdagen at anbefale, at det samme Mæglingsforslag ophøjes til Lov, saa er det ikke noget Bondefangertriks længere, der oprulles, men saa tilpas plump lavet, at selv den mest dorske Arbejder kan se Raaddenskaben og Bureaukratismen brede sig.

Derfor er Protesterne ingen daarlig Vits, men en Realitet, som D. s. F. og den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe sikkert maa regne med, thi disse mange Protester er fremkommen paa en Tid, hvor »Socialdemokraten« daglig taler om Samfundssind og Hensyn til det kapitalistiske Samfund, og det maa sikkert tages som et godt Varsel for Fremtiden, naar de socialdemokratiske Arbejdere i Organisationerne siger: Stop, nu kan det være nok med jeres Rævestreger, thi det var jo netop det, de gjorde, ved at protestere. Et Tegn paa Utilfredshed er det, og det er jo den første Betingelse for at faa noget ændret, at Maaden i første Omgang ikke var effektiv, det vil Tiden vise, men naar Viljen er der, hvem ved saa, hvor langt der er til det helt rigtige, nemlig den direkte Aktion.

Smeden.

Vi maa først ganske kort knytte nogle korrigerende Bemærkninger til Indlæget.

Det er ikke rigtig, naar »Smeden« skriver, at ved Lovens Vedtagelse var der saa godt som ingen, der interesserede sig for Loven, og naar han vil give det Udseende af, at det først er nu, der begynder at rejse sig Protester.

Det er vistnok rigtig for Smedens Vedkommende, da, saa vidt vi ikke husker helt forkert, Kærbøl fik Smedene prakket en 2-aarig Overenskomst paa endnu før den gamle var udløbet, paa det Tidspunkt, da Loven blev gennemført, og som Følge deraf mærkede Smedene ikke straks direkte noget til Lovens uheldige Virkninger.

Det er derimod ikke rigtig for de andre Fag, der straks fik Lovens Lænker at føle. Fagforening paa Fagforening har ved enhver Overenskomstsituation vedtaget Protester imod Loven, naar Arbejderne paa Grund af dens Bestemmelse er bleven tvunget til at arbejde under en Overenskomst, de havde forkastet. Men Arbejderne bliver ogsaa trætte af at protestere. I Aar er der os bekendt kun Smedene, der har foranstaltet Protestaktion.

Og helt forkert er det, naar »Smeden« skriver: »og det maa sikkert tages som et godt Varsel for Fremtiden, naar de socialdemokratiske Arbejdere i Organisationerne siger: Stop, nu kan det være nok med jeres Rævestreger, thi det var jo netop det, de gjorde, ved at protestere.«

Det er en skæbnesvanger Fejlvurdering af de danske Smedes Mentalitet, hvis »Smeden« tror, at Vedtagelsen af en Protestresolution betyder, at Smedene nu for Alvor ikke mere vil finde sig i Statens Indgreb i deres Arbejdsforhold. Hvis det var rigtig, vilde der ogsaa være Mulighed for at faa dem til at foretage andre Ting.

Rigtigt er det derimod, at disse Protestvedtagelser dækker over en vis Utilfredshed, der faar et billigt og for det kapitalistiske Samfund farefrit Afløb ved disse Afstemninger.

Skal vi for en opportunistisk Fagpolitiks Skyld være med til at opretholde Arbejdernes Illusioner.

Men hele det Spørgsmaal, som »Smeden« med sit Indlæg har rejst har langt videre Perspektiver, idet det nemlig drejer sig om F. S. som Bevægelse for at opnaa øjeblikkelige Fordele i Fagforeningerne — eventuelt ved Erobring af nogle Bestyrelsesmandater — skal føre en opportunistisk Fagpolitik og lade Arbejderne leve videre paa deres Illusioner, ja eller endog bestyrke dem i Troen paa disse, eller den skal, i Overensstemmelse med Sandheden og Arbejderklassens virkelige Interesser, oplyse dem om, at deres sociale og økonomiske Frigørelse opnaar Arbejderne kun ved deres direkte Kamp mod det kapitalistiske Samfund, og at de ikke kan vente Hjælp eller Støtte fra nogen af dette Samfunds Institutioner, i hvilken Forklædning de end optræder.

Hvis den almindelige Arbejder forbinder nogen Fornuft med at stemme for en Protest mod Sammenkædningsloven og en Henvendelse til den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe om at faa den ophævet, saa maa hans Forudsætning dog være, at han tror paa, at han ad den Vej kan opnaa det tilsigtede Resultat — ellers vil hans Afstemning jo være meningsløs.

Men hvis vi nu som F. S.s Medlemmer roligt og lidenskabsløst stiller os det Spørgsmaal: Er der nogen som helst Udsigt til, at disse Protestresolutioner kan faa de Rigsdagsmænd, der trods Protester fra Arbejderne vedtog Loven, til nu at ophæve den? Mon der ikke er almindelig Enighed blandt F. S.s Medlemmer om, at der er ingen Udsigt dertil. Men hvis dette er Tilfældet, saa er vi jo med til at bestyrke den almindelige Arbejder, der endnu tror paa Rigsdagsmænd og Ministre i hans falske Forhaabninger. Vi er med til at lede hans begyndende Utilfredshed ind paa golde Baner og forhindre ham derved i at finde positiv Udvej, thi saa længe han tror paa den indirekte Aktions Vej, vil han være døv for al Tale om at betræde den direkte Aktions.

Man kan ikke den ene Dag sige til Arbejderne, at de intet kan opnaa ad den parlamentariske Vej og den næste Dag gaa ind for Resolutioner, der giver Arbejderne den falske Tro, at Rigsdagsmændene kan og vil løse dem af deres Lænker. Enten er det ene forkert eller ogsaa det andet.

Hele F. S.s Eksistensberettigelse og Tilværelse hviler paa, at det er den første Opfattelse, der er den rigtige, og man kan derfor ikke med nogen Ret bebrejde Bevægelsens Organ, at det gaar ind for denne Opfattelse i sine Spalter og kritiserer alt, hvad der gaar imod denne.

Det er rigtig nok, at al Tale om direkte Aktion i Øjeblikket finder døve Øren hos Arbejderne, og at det er lettere at faa Tilslutning til indirekte Aktion, hvor Arbejderne ikke selv skal gøre nogen Indsats, men naar det nu er Sandhed, at Arbejderne kun kan opnaa noget ad den direkte Aktions Vej, saa skal dette trods alle Vanskeligheder siges, og det skal i alle Tilfælde siges af Fagoppositionens Blad.

Den borgerlige Presse om Barcelona

Haabløs Forvirring og urigtige Oplysninger om Tilstandene i Barcelona.

Hvor daarligt de Mennesker bliver betjent, der af Dumhed eller Tradition er henvist til at følge med i Begivenhederne i Udlandet gennem den borgerlige Presse, viser den sidste Tids Begivenheder i Barcelona. Haabløs Forvirring og Uvidenhed og direkte fejlagtige Oplysninger er det, der har præget hele den borgerlige Presses Nyhedstjeneste, lige fra det hjemlige Stalinistorgan til Berlingske Tidende.

Fælles for alle disse Blade har været at fremstille Begivenhederne som en Anarkistopstand. Dette er imidlertid at stille Tingene paa Hovedet, idet Anarkisternes og Syndikalisternes Magtstilling i Barcelona i Forhold til alle de andre Retninger og Partier nogenlunde kan sammenlignes med Socialdemokraternes i København — altsaa den helt dominerende.

Det er ikke Anarko-syndikalisterne, der har »gjort Opstand«, da de igennem deres Medlemmer og Organisationer beherskede Produktionslivet og Transportvæsenet og derigennem altsaa indehar det virkelige Herredømme. De skulde altsaa gøre Opstand mod sig selv.

Nej, det, der er sket, er, at Stalinister og de øvrige borgerlige Partier i Barcelona har forsøgt at afvæbne de syndikalistiske og anarkistiske Arbejdere for igen at indføre Kapitalismen, fratage Arbejderne Herredømmet og Kontrollen over Fabrikerne, igen overlade Bedrifterne til de private Ejere, altsaa genoprette den kapitalistiske Udbytning og den private Ejendomsret.

»Anarkisternes Opstand er slaaet ned«! proklamerer alle Blade med fede Overskrifter. Naar man gør sig den Ulejlighed at læse Telegrammerne igennem og pille Realiteterne ud, viser det sig imidlertid, at det nærmest er Tale om Opretholdelse af den tidligere Ordning med den samme Repræsentation i Regeringen for de forskellige Retninger — ogsaa C. N. T. — som tidligere.

»Politiken« bragte d. 6. Maj en Artikel signeret A. V. — antagelig Andreas Vinding —, hvori fortælles, at

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

Redaktøren »af det store socialdemokratiske Regeringsblad La Noche (Natten)« i Barcelona, Senor Luis Grajales var kommet til København.

»La Noche« er imidlertid ikke noget »socialdemokratisk Regeringsorgan«, men derimod et syndikalistisk Eftermiddagsblad udgivet af C. N. T., dermod er det rigtigt, naar nævnte Redaktør af Politiken udtaler: »Kommunisterne har altid i Barcelona været et forsvindende lille Parti, og ingen bekymrer sig nu om Sovjet-Rusland, hverken U. G. T. (Socialdemokraterne) eller C. N. T. og F. A. (Anarkosyndikalisterne).

Nogle danske Studenter er for Tiden paa en Studierejse i Spanien, og fra en af Deltagerne har Politiken modtaget et Telegram fra Barcelona, hvori det bl. a. hedder: — Kampens Formaal var endelig at faa gjort op mellem to afgørende Principer: »Enhedspolitiken — som er Folkefrontens Maal, og som den anser for absolut nødvendig, hvis Fascisterne skal besejres — eller det Fagforeningsvælde, som Anarkisterne ønsker sig som Grundpille i et Regime, hvis Hensigt og Førelse staar alle temmelig uklart«

Det er den samme storsnudede »intellektuelle« Overlegenhed, denne Telegramforfatter gør sig skyldig i, som er saa almindelig hos saakaldte »Intellektuelle« i Danmark. Fordi han ikke kan forstaa det fornuftige og retfærdige i, at Arbejderne, Producenterne, vil smide alle snyltende Led ud af Produktionen, saa er det ensbetydende med, at »alle« ikke kan forstaa det. Og naar hans Livsopgave nu er bleven gennem et eller andet politisk Parti at sikre sig en mere eller mindre snyltende Tilværelse indenfor Staten, og Statsbegrebet derfor er bleven hellig og ukrænkelig for ham, saa er det ensbetydende med, at »alle« man fordømme, at de udbyttede Masser forsøger at tilintetgøre Statens Voldsapparat, der stadig undertrykker dem.

Men heldigvis er »alle« ikke saa stokdumme, som Flertallet af de danske Studenter.

De stadige Prisforhøjelser

Enhver Arbejder, der endnu ikke har mistet Troen paa Arbejdernes Evne til at forsvare sine Eksistensinteresser, bør ved Frokostbordet paa sin Arbejdsplads, paa Klubmøder og i Fagforeningerne bringe de stadige og utaalelige Prisstigninger paa Bane.

Og det skal ikke gøres for at holde Veklager over Livsvilkaarene, men for at drøfte, hvilke positive Forholdsregler Arbejderne bør tage over disse Attentater paa deres Realløn. Det nytter ikke, at Bureaukratiet holder igen, er det Forbundene, bundne i Angst for Pengekassen — hvis Indhold iøvrigt øses ud til uvedkomende Formaal — saa er Arbejderne paa hver enkelt Arbejdsplads ikke bundne.

Der bør sættes kraftigt ind paa hver eneste Arbejdsplads om det personlige Lønvilkaar, og Arbejderne bør ikke vige tilbage for fælles Aktion for at værne Tillidsmand og de enkelte Kammerater.

Hør nu op med Klageriet! Tving Diskussionen over paa jeres Sammenholds Styrke, jeres Taktik og faa dog igen Tro paa jer selv, saa vil I ogsaa naa Resultater.

En rar Allieret

Man bør ikke misunde de spanske socialdemokratiske Arbejdere deres stalinistiske Allierede.

Lad os forudsætte, at det virkelig lykkes Stalinisterne ved Hjælp af Smaaborgerskabet og de socialdemokratiske Arbejdere at fremprovokere en blodig Massenedslagtning af de revolutionære Arbejdere og Bønder og derved hindre Arbejderne og Bønderne i at sætte sig i Besiddelse af Jorden og Bedrifterne.

Hvad Skæbne venter der saa de socialdemokratiske Arbejdere og deres Parti, naar dette er fuldbyrdet?

Ruslands Historie kan vidne derom. Der var det Socialdemokraterne, der først fik Lov at gaa frem. Saa forenede Bolchevikerne sig med de Socialrevolutionære og slagtede Socialdemokraterne, dernæst tøyrdedes de anarkistiske Kommunister og saa endelig de Socialrevolutionære.

Saa var der rent Bord for det bolchevikiske Partidiktatur, der er endt i Stalins tyranniske Klikediktatur.

Stalinisternes Historie flyder af Arbejderblod, af Løgn og Bedrag og brudte Løfter.

Det er et Parti uden Idealer.

Dets Maal er Magt og Undertrykkelse af enhver anden Tankeretning inden for den socialdemokratiske Verden, og dets Midler og Metoder afpasses efter Dagens Behov.

De socialdemokratiske Arbejdere i Spanien behøvede ikke at frygte Stalinisterne, om ikke det var saadan, at de netop har importeret Tusinder af udenlandske Hjælpere og russiske Flyvere — en af Stalins Betingelser for Hjælpen!

Deri ligger et Moment, som ikke er uden Beregning fra Stalins Side, naar Fascisterne først er slaaet ved Hjælp af de revolutionære Arbejdermasser, og disse saa bag efter er myrdede, hvad der er Stalinisternes aabne udtalte Formaal.

Og selv om Stalinisterne i første Omgang skulde vige tilbage for et nyt Blodbad paa de socialdemokratiske Arbejdere, saa har disse i et forarmet og udpint Spanien faaet den mest troløse, hensynsløse og brutale Allierede, der overhovedet findes inden for Arbejdernes Verden.

Det er rigtigt, at der er stor, meget stor Forskel paa den Ideologi, der behersker C. N. T. og U. G. T., men deres Medlemsmasser har overalt selv under de mest spændte Forhold arbejdet sammen uden at der var Blod imellem den.

Det er dette, den stalinistiske Provokatør nu er ved at frembringe, og man har Ret til med den Erfaring, der foreligger fra Sovjet-Unionen, at paastaa, at den Dag uvægerlig vil komme, hvor U. G. T.s Medlemmer bitterlig vil beklage, om de nu lader sig forføre til denne Blodgerning overfor Klassebrødre.

Busstrejken i London

De Forhandlinger, der har været ført i de sidste Dage for at faa Busstrejken i London afsluttet, gav negativt Resultat, idet Busfunktionærernes Delegeretforsamling saa godt som enstemmig besluttede at fortsætte Strejken, da det Tilbud, der forelaa fra Selskabernes Side, ikke var tilfredsstillende.

De Strejkendes Hovedkrav er en Nedsættelse af Arbejdstiden til 7½ Time daglig, men om dette Krav vil Busselskaberne overhovedet ikke forhandle.

De strejkende Busfunktionærer har rettet Henvendelse til Sporvognsfolkene og Undergrundsbanens Personale om Sympatistrejke, og der bliver i disse Dage afholdt en Delegeretforsamling, hvor der skal tages Beslutning om dette Spørgsmaal.

Arbejderungdommen under Krisen

Siden 1929 har Verden været i »Krise«, som man jo kalder den Tilstand, der bestaar i den kapitalistiske Økonomis Sammenbrud med Arbejdsløshed, svigtende Købeevne og dermed følgende faldende Omsætning og forringet Indtægt for Bønder og Mellemklasse i Byerne. Saalænge Kapitalismen har bestaaet, har »gode Tider« og »daarlige Tider« skiftet, voksende Produktion, stigende Priser, øget Profit og højere Lønninger har vekslet med Produktionsstandsninger, Prisfald, Fallitter og Lønnedskæringer. Men der er et Særkende ved den nuværende »Krise«: *den er blevet permanent.* De sidste tre Aar har, som særlig Regeringspressen fremhæver, staaet i Højkonjunkturens Tegn særlig for Industriens Vedkommende, og ca. 100,000 Arbejdere flere har faaet Arbejde. Det meste af Industrien gaar for fuld Kraft, men trods det gaar om Vinteren ca. 150,000 Arbejdere arbejdsløse, om Sommeren 75,000.

Ud over Verden er Hovedlinierne i Billedet det samme. Nogle Steder er det bedre, andre Steder værre, men ingen Steder er Kapitalismen mere i Stand til at fremvise blot et forholdsvis harmonisk Samfund, som den kunde før 1914.

Som Følge af den økonomiske Verdenskrise er traadt en politisk Krise, de gamle borgerlige Partier og Socialdemokratiet er de fleste Steder paa Retur, nogle Steder helt slaaet ud. Og paa praktisk talt alle Omraader i Samfundsorganismen foregaar der Brydninger, Forskydninger og Nydannelser.

I denne interessante og urolige Tid, hvor saa meget gammelt falder og saa meget baade godt og daarligt nyt skabes, skal Arbejderungdommen finde et Standpunkt.

At vor Tids Ungdom, som alle Tiders Ungdom, ser skeptisk paa det Samfund, der er efterladt den, er naturligt, men det vilde være ønskeligt, om den helt kunde frigøre sig for det bestaaende Samfunds Grundopfattelse, thi ingensinde har det kapitalistiske System budt Arbejderungdommen daarligere Kaar og mørkere Fremtidsudsigter end i Dag. Arbejdsløshed og Arbejdslejre, lille Løn og store Varepriser, en degenereret, svinebunden Fagbevægelse med et overmodigt, højt lønnet Bureaukrati, en voksende Militarisering, Fascisering og Ufrihed paa alle Omraader, saaledes ligger Landet for den proletariske Ungdom af i Dag.

Alle de politiske Partier har dannet Ungdomsorganisationer, og alle tilbyder de at frelse Arbejderungdommen, blot den vil give dem sine Penge, sine Stemmer og sin Arbejdskraft. Her kommer vi Syndikalister med et helt nyt Budskab til Arbejderungdommen, vi kan og vil ikke »hjælpe« den, vi siger Hjælp jer selv. Vi vil lære jer om Syndikalismens Principper og Taktik og derved gøre jer i Stand til at varetage jeres egne Interesser.

Hverken Ministre eller Fagforbundsledere, hverken Rigsdagsmænd eller Diktatorer kan »hjælpe« Arbejderklassen og dens Ungdom. Til syvende og sidst vil de alle det samme: bevare Udbytning og Statsmagt og dermed Menneskenes Ufrihed. Med Syndikalismen er Arbejderen for første Gang traadt frem paa Historiens Arena og sagt: *Jeg er myndig!*

„Politiken“ lyver

I en Korrespondance angaaende Urolighederne i Barcelona undser »Politiken« sig ikke for at fremsætte den Paastand, at det er dokumenteret, at Anarkisterne har modtaget Penge af Fascisterne til Agitation, og at det var Meningen, at Anarkisterne skulde lave Opstand i Katalonien samtidig med, at Fascisterne indtog Bilbao.

Vi betænker os ikke paa at stemple disse Udtalelser i »Politiken« som æreløs Løgn.

Vi vil end ikke nedværdige os til at opfordre det pæne frisindede Organ til at føre Bevis for sine skændige Beskyldninger, da der ikke findes saadanne.

Sandheden er, at Folkefrontens Partier og U. G. T. selv under baade halv og hel Diktaturerne har faaet Lov at eksistere, og at selv den Mand, der staar i Spidsen for Valencia-Regeringen, Caballero, har siddet i en Diktaturregering, medens baade den syndikalistiske og den anarkistiske Bevægelse i disse Perioder har været forbudt og forfulgt i det uendelige og paa den mest umenneskelige Maade.

Og ideologisk staar de to Bevægelser som Modstandere af det borgerlige Demokrati, sammen med hvem det kæmper mod Fascismen i en Kamp, hvor deres Ofre allerede løber op til mange Tusind faldne Medlemmer, men de staar som endnu mere uforsonlige, indtil Døden uforsonlige, Fjender af baade det stalinistiske og fascistiske Diktatur.

Er det i Overensstemmelse med den Moral, der raader paa »Politikens« Redaktion, at besudle en Bevægelse med skændige Løgne, hvis Medlemmer i Tusindvis ligger Lig som Ofre i Kampen mod Fascismen, saa for os gerne!

Men alle sandhedskærlige Mennesker vil vide at tage Afstand fra en saa lumpen Journalistik.

Bliv Abonnent paa Bladet

Vi er ikke et Parti

Vi angler ikke efter din Sympati og Stemme. Det kan endda falde os ind stærkt at kritisere dig eller rettere din Opfattelse og Indstilling, ikke for at genere dig, men for at du skal ophøre med at være ligegyldig overfor dine økonomiske og faglige Interesser. Det er dem, vi taler for, det er vor Klasses Eksistensinteresser, vi arbejder for og er Talsmænd for. Er du en Spækjæger, saa kan du for os rejse hen, hvor Peberet gror, men er du en interesseret, tænksom Arbejder, da hold og læs vort Blad.

Bygge-Lockout i Sverrig

Forhandlingerne i Bygningskonflikten i Sverrig blev afbrudt Søndag Aften, efter at Mægling var mislykket. Den af Arbejdskøberne varslede Lockout traadte i Kraft i Mandags.

Lockouten rammer direkte ca. 20,000 Arbejdere, Murere, Tømrere, Murarbejdsmænd og Jord- og Betonarbejdere, men indirekte berøres et langt større Antal af Kampen, idet Maleres, Rørlæggeres, Elektrikeres osv. Arbejde jo efterhaanden standser. Man beregner, at ialt bliver 50,000 Arbejdere berørt af Arbejdskampen.

Arbejderne har været under et meget stærkt Pres fra den svenske Landsorganisations Side for at de skulde vedtage Mæglingsforslaget, men trods dette og Lockouttruslen forkastede de dog.

Det menes, at Kampen vil blive baade lang og haard.

Bliv Medlem af F. S.

Er du fagorganiseret Arbejder?
Er du interesseret i at forbedre dine Eksistensvilkaar?

Vil du, at der blandt dine Fagfæller skal skabes større Interesse om din Fagforening?

Vil du derfor, at de skal have større Indflydelse i denne?

Vil du, at alle Arbejdere skal have deres faglige Aktionsfrihed tilbage?

Vil du være med til at bekæmpe de stigende Priser med stigende Løn selv gennem Kamp?

Vil du dette, da bliv Medlem af »Fagoppositionens Sammenslutning«. Alle Oplysninger gives Blaagaards Plads 21. Aabent hver Hverdag Aften fra 17 til 19.

Ny revolutionær Literatur

Axel Østerberg:
Bakom Barcelonas Barrikader. Skildringer fra den spanske Borgerkrig 0,85
Margit Manus:
Konskamp eller Klassekamp ... 0,35
Marie Nielsen:
Kampen om Trotski 0,60
L. Sedov:
Rotbuch über den Moskauer Prozess 1,00
Leunbach:
Konslivet og Sundheden 1,00
Wilh. Reier:
Sexuel Kamp 0,50
Børneklubben Trekanten 0,50
Den økonomiske Verdenskrise 0,15
Hvad vil den syndikalistiske Internationale 0,15

Faas paa ARBEJDET's Ekspedition Blaagaards Plads 21.
Ønskes Bøgerne tilsendt, maa Beløbet plus Porto indsendes paa Postkonto 236,32.

Indsamling standset

Da vi er bleven gjort opmærksom paa, at den Indsamling, der i sidste Nummer af »Arbejdet« blev startet for at forsøge at skaffe en Arbejderhustru 50 Kr. til Betaling af en Bøde, som Socialudvalget i Rødovre havde faaet hende idømt, er ulovlig, standses den hermed.

Vi maa paany

gøre alle interesserede Læsere og Kammerater opmærksomme paa, at »Arbejdet« kun udkommer ved Ofre fra en mindre Kreds af trofaste Kammerater. Vil og kan du være med at lette Byrden lidt for disse, da gør dette, helst ved at tegne dig for 2 eller flere Blade hver Uge, som du kan bruge til Agitation eller giv et Bidrag til Bladet, som du har Raad til.

Bladets Kontor er Blaagaards Plads 21, Kbh. N. Aabent hver Hverdag Aften fra Kl. 17 til 19.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Det er selvfølgelig

ikke alle, men mange af vore Læsere kunde godt skaffe vort Blad en lille Annonce hos deres Handlende, om de sagde et Par Ord derom til dem.

Da vi har Læsere overalt, vil en Handlende, der fører kulante Varer til rimelige Priser, altid have Fordel af at annoncere hos os, da mange af vore Læsere netop ønsker at støtte de Handlende, der støtter os med en Annonce.

Gør derfor et Forsøg, og er den Handlende villig til at prøve en lille Annonce, da meddel os det, og vi sender da en Mand ud at ordne Sagen.

„Arbejdet“s Ekspedition,
Blaagaards Plads 21,
København N.

Fagbevægelsens giftige Ukrudt

Bureaukratiet bør udryddes. Funktionærerne skal igen ud paa Arbejdspladsen.

I mange spanske Fagforeninger findes den Bestemmelse, at Genvalg til Funktionærposterne i Foreningerne ikke kan finde Sted.

Naar en Kammerat i et Aar har været Sekretær eller Formand, som vi vilde sige, saa skal han tilbage ud paa Arbejdspladsen igen.

Formaalet med denne Bestemmelse er:

1. At forhindre at der opstaar et professionelt Fagforeningsbureaukrati, og
2. At de, der arbejder i Fagforeningens Tjeneste, bestandig ikke blot er klar over, hvorledes de praktiske Arbejdsforhold er, men ogsaa føler personlig Interesse i at faa disse forbedrede.

I Forbindelse hermed maa man se en anden Bestemmelse, nemlig at Funktionærernes Løn aldrig maa overstige Fagets praktiske Gennemsnitsløn.

Derved sikres to andre Forhold.

1. At Funktionæren altid personlig er interesseret i at hæve Fagets Løn det mest mulige, og
2. At Funktionærpladserne aldrig søges af egoistiske Grunde, men af moralske.

— — —

Vilde man nu søge at overføre denne Opfattelse, der som en streng moralsk Lov lever blandt Spaniens almindelige organiserede Arbejdere, til de danske Fagforeninger, vilde man sikkert møde et Forfærdelsens Hyl, ikke blot fra det professionelle Bureaukrati der snylter paa dansk Fagbevægelse, men ogsaa fra den almindelige Medlemsstab.

Aarsagen hertil er, at der blandt de organiserede Arbejdere i Danmark hersker en stik modsat Opfattelse end i spansk Fagbevægelse.

Vi er sikkert retfærdig, naar vi samler den danske Opfattelse i følgende Punkter:

1. Vi maa sikre Fagforeningen den bedste Arbejdskraft ved at betale en god Løn, mere end der kan tjenes paa Arbejdspladsen.
2. Ved at arbejde for Fagforeningen opnaar Funktionæren mere og mere saglig Øvelse og Dygtighed. Derfor bør vi
3. ikke blot genvælge de samme Mænd, men ogsaa ved Genvalget sikre disse dygtige Funktionærer en sikker Livsstilling, saa de ikke søger anden Beskæftigelse.

Vi kan straks deraf fastslaa, at denne Moral, hvad den ellers medfører, absolut i sit Princip skaber *en professionel Funktionærstand.*

Vi kan videre fastslaa som en praktisk Erfaring heraf, at der i dansk Fagbevægelse er skabt *en førende Funktionsstab* eller *Stand*, hvis Levestand ligger ikke blot over de almindelige Medlemmers Levestand, men hvis Livsvilkaar slet *ikke* er bunden til de Kammeraters Løn og Livsvilkaar, de skal varetage.

Dette økonomiske Interesseforhold skaber et borgerligt Bureaukrati.

Dette bedre økonomiske Eksistensforhold medfører uværgeligt en Tillokkelse, en Efterstræbelse af disse Pladser, der ikke behøver og ofte ikke er forbunden med nogen dybere Interesse for at forbedre Livsforholdene for Kammeraterne i Faget, men langt mere i sine dybere Bevæggrunde er den behagelige og vellønnede Stilling.

Dette er ikke blot en tilstedeværende Mulighed, vi paapeger, men en dyb og uheldsvanger Kendsgerning.

I selve Forholdet ligger, at disse Pladser ikke søges af Kærlighed og Hengivenhed for at løfte Fagets Udøvere op paa et højere Livsniveau, men kun selv at komme op.

Dette har ikke blot medført, at der rundt i de forskellige Organisationer føres Kampe om disse Pladser, hvor de, der kan kætte bedst op og mest snedigt kun udnytte øjeblikkelige Forhold til at hæmme Konkurrenterne, vinder frem — altsaa snavsede Stræbemidler — men ogsaa, at selve Medlemmernes Moral er fordærvet heraf, at man ofte hører, naar en eller anden Kammerat opponerer: *»Naah! Nu er han ogsaa ude efter et Ben.«*

Misbrug af Majdagen

En af Talerne ved det socialdemokratiske Majmøde i Nakskov var Folketingsmand Hauberg, der havde den Frækhed at stemple de langvarigt Arbejdsløse som Minus-Mennesker, Mennesker, der var mindreværdige, som ikke kunde udfylde nogen Plads i Samfundet.

Denne Folketingsmand, hvis Indtægter stammer fra, hvad Staten blodigt brandskatter det produktive Arbejde for, der reelt set, som alle andre Rigsdagsmænd, fører en ren Snyltertilværelse, tillader sig at kalde alle de Arbejdere, som det kapitalistiske Udbytningssystem har afskaaret fra Arbejdspladserne for *Minus-Mennesker*, det System, som han selv er med til at opretholde, og som han skylder sin Possition.

Det er efterhaanden nogle kønne Blomster, den socialdemokratiske »Arbejder«bevægelse skyder.

[illegible] gode sikre Pladser har ikke blot medført en [illegible] blandt dem der kæmper om Pladserne, men har gennemsnitsmæssigt [illegible] Moral [illegible] at de i deres [illegible] kan [illegible] personlig [illegible] Opdrifter [illegible] Sagen og de fælles [illegible] Interesser, der skulde være Fagbevægelsens moralske Grundlag.

Og derefter har Masserne [illegible] Bet, men ogsaa Skyld.

Det er ikke mere den strengt saglige Dygtighed eller personlige Hengivenhed og Offertrang der er Motiv og Adkomst til Fagbevægelsens Funktionærstillinger.

Og siden det partipolitiske Moment er ført ind i Fagbevægelsen, er det blevet endnu værre.

Her er Moralen blevet den: Kan den med hans saglige Dygtighed som Fagforeningsmand, blot han [illegible] og kan skære de andre ned med Kniven, saa stemmer vi paa ham!

Dette har i mangfoldige Fagforeninger bevirket, at de mere kritisk tænkende Medlemmer bort[illegible] fra deres politiske Indstilling, holder sig borte fra Generalforsamlingerne og har overladt »Valpladsen« til »Hipas« tanketomme klakketaar og de stalinistiske Skraalhalses Slagsmaal om »Bene« og Resolutioner og Partibevillinger.

Dette Forhold udrenser efterhaanden Bestyrelserne for al saglig Dygtighed og moralsk Hengivenhed for Fagbevægelsen og dens Opgaver.

De ideelle Elementer maa efterhaanden forsvinde ud af denne [illegible]

[illegible]

Det faglige Bureaukrati er et velstillet Smaaborgerskab, der savner enhver Mulighed for at tjene Arbejdernes Interesser.

[illegible] Bureaukratiets [illegible] paa proletarisk Klassemoral og Ansvarsfølelse i den faglige Kamp.

[illegible] Kampe [illegible] Fremskridt [illegible] bedret deres Reallon [illegible]

Ved Storkampen i 1899 [illegible] Bureaukratiet nu i Lærebøger for [illegible] fremstilles som en [illegible] Datidens Arbejdere opfattedes ikke blot som et smerteligt Nederlag, men ogsaa som et svært Tilbageskridt [illegible]

De mægtige Fremskridt i Reallønnen [illegible]

Arbejderne havde vundet i Halvfemserne blev nu under Bureaukratiets [illegible] Førerskab Aar efter Aar sat til, saaledes at [illegible] Krigens Udbrud 1914 for mange Fags Vedkommende ikke var Tale om noget reelt Fremskridt i Eksistensvilkaar siden Halvfemserne.

Krigstidens bestandig stigende Varepriser med den i de faste Overenskomster fastbundne Løn [illegible] endelig Arbejdermasserne i Aarene 1918—19—20 til under Bureaukratiets Modstand og Pro-

Gadens Phornografi

Efter denne lille Ordveksling afsluttede Justitsministeren Debatten:

Naar den konservative Ordfører hævder, at Befolkningen selv vil have Lov til at bestemme sin Klædedragt, saa maa jeg dog som Moralens Forkæmper forbeholde mig at overveje, om det er en **anstændig Paaklædning** for en **Kvinde** at være i **Spidsbukser** og lange **Støvler**. (Munterhed).

(Soc.-Dem. 23—3—37).

Efter denne Udtalelse at dømme, er det ikke usandsynligt, at Hovedpersonen i det følgende, som hændte paa Strøget sidste Sommer, har været denne Moralens Don Quijote.

Aldrende Herre fornøjet
spanker en Da' gennem Strøget
Pludselig møder han fame
ovenfor omtalte Dame.
Rystet — ja, nær ved et Chok,
svinger han vildt med sin Stok.
Mens Blodet til Ho'det ham stiger,
mod Damen — som flygter —
han skriger:
Bukserne — hør De — ta'
Bukserne a'
straks — ak — saa snart De er
hjemme —
hvor tør De vove a' skræmme
Folket paa Bukser med Gaden i
Støvler!

[illegible]

[illegible] Hjerne
Jacob Hansen

[illegible] bindende Løn[illegible] Storm[illegible]skridt paany at [illegible] deres Reallon og faktiske [illegible] Fremskridt [illegible] af Arbejdstiden.

[illegible] Aarene 1921—22 [illegible] Bureaukratiet [illegible] Førerskabet [illegible] Arbejderne Skridt [illegible] Reallon og faktiske Eksistensvilkaar.

Og siden 1933 og til nu er dette [illegible] forstærket ved Statsmagtens [illegible] »Hjælp« [illegible] og Beskyttelse af den nationale Industrikapitalisme, saaledes at vi i Øjeblikket for store Arbejdergruppers Vedkommende [illegible] ved at synke ned under Halvfemsernes Eksistensvilkaar.

[illegible] af disse Linier var den Ældste af en Børneflok paa 8 Børn. Fader havde i Perioden 1892—95 i fast Ugeløn 16 Kr., og jeg vil bestemt hævde, at vi klarede os bedre den Gang med disse 16 Kroner end den Arbejdsmand, der i Dag med samme Børneantal har 50 Kr. om Ugen.

Vi kan praktisk og historisk fastslaa, at i de Perioder, hvor Bureaukratiet har Førerskabet, der gaar Arbejdermasserne tilbage i Reallon, i faktiske Eksistensvilkaar i Forholdet mellem Løn- og Varepriser og sølder de Fremskridt op, som Arbejdermasserne vinder i de korte Perioder, hvor de skubber Bureaukratiet tilside og med den direkte Aktion forcerer den faglige Kamp.

Disse Kendsgerninger fastslaar, at det faglige Bureaukrati er et Smaaborgerskab, der ingen Evne besidder til at tjene Arbejderne og deres faglige Bevægelses faktiske Interesser, hverken i den daglige eller historiske Kamp.

Vi bør afskaffe Bureaukratiet fra neden.

De dybere tænkende blandt de organiserede Arbejdere bør erkende, at en særlig vellønnet Funktionærstand ikke kalder de gode Kræfter frem, men Spækjægere, Stræbere og politiske Spekulanter paa de ledende Pladser, og disse ikke blot udleverer Fagbevægelsen og Arbejdernes Eksistensinteresser til partipolitiske Manøvrer, men i sidste Instans til Borgerskabet til forceret Udbytning og Undertrykkelse.

Vi bør derfor tage op i vore Organisationer de spanske Arbejderes Princip om en større Udskiftning af Funktionærstaben og Bestyrelserne. Ingen maa gro fast i Stolene. Ud paa Arbejdspladserne med dem, naar de har siddet et Aar.

Saa bliver Spækjægerne væk, saa kommer de frem med de virkelige moralske Interesser for Fagbevægelsen, naar vi samtidig giver dem Fagets Gennemsnitsløn.

Vi forhindrer derved sammenspiste Klikedannelser og faar derved Mulighed for at rense Kongresserne for de store Bureaukraters Støttekreaturer og Diætaspiranter til Fordel for Kammerater, der mindre tænker paa Aftenens Fornøjelser og blindt Stemmeri for de store Kanoner end paa, hvad der tjener den store arbejdende Medlemshær.

Vi maa, om vi skal redde dansk Fagbevægelse fra fuldstændig moralsk Sammenbrud, se at komme tilbage til dens Urprimitet, at det er de almindelige Medlemmers Interesser, der med alle til Raadighed staaende Midler skal varetages og enhver anden Interesse og Magtkonstellation inden for Fagbevægelsen skal rykkes op med Rod som det giftige Ukrudt, det er.

1871 - 1937

Snart dages det Bedre, det lysner i Øst
er Ord, vi har sunget saa tit
men Haabet blev Graad i de fattiges Bryst
vort »Fremskridt« blev større Kredit!
Partierne sløved vor Tanke og Aand
og bandt os med Slavhedens Baand

Vi bar vore Lænker og holdt vores Kæft
blev proppet med Fraser for Brød!
politiske Buler blev vammel Geschäft
der fraased i Massernes Nød.
Man solgte vor Klasse til Lønslaveri
for Frasen om Demokrati!

Vi lærte i Arbejdets graatunge Dag,
at Kampen skal kæmpes af os!
de tusinde Næver skal rettes til Slag
mod Dumhedens blinde Kolos!
af statsfødret Aandsslaveri!!!
Snart sprænger vi Lænken og kæmper os fri.

halfdan

HUSK at bemærke, naar du gør dine Indkøb hos vore Annoncører, at Annoncen er læst i „ARBEJDET"

Bliv Abonnent

[illegible] Tiltredshed med de syndikalistiske Kontrolministres Indsats i Valenciaregeringen, man er begyndt at tvivle om det nu ogsaa er klogt med Deltagelse i denne Regering, der, naar alt kommer til alt, dog kun er en kapitalistisk Regering, der allerede har altfor mange Synder paa Samvittigheden, som Arbejderne har maattet betale med deres Blod.

De spanske Arbejdere har ingen Tiltro til repræsentative Stillinger eller til, at deres Frigørelse kan ske ved Repræsentanter. De er klar over, at det kun kan ske ved dem selv, ved deres egen Indsats. Naar de i sin Tid gik med til at lade sig repræsentere i Regeringen, saa var det for derigennem at styrke den antifascistiske Front og derved hurtigere faa en Ende paa Krigen. Men vil de kontrarevolutionære Kræfter bruge disse Ministre som Gidsler mod Revolutionens videre Udvikling, saa giver de sikkert uden Sorg Afkald paa »Æren« af at have Ministre. Sejr over Franco for den sociale Revolution eller Nederlag, det er deres Valgsprog. Der gives ingen Mellemvej.

Vi maa haabe, at de Kampe, der har fundet Sted i Barcelona, maa belære de kontrarevolutionære Kræfter om, at Arbejderne hverken ved Trusler eller Magtanvendelse lader sig drive fra Revolutionens Vej.

Et frit statsløst Samfund, hvor Arbejderne selv administrerer de Værdier, de frembringer, er Kampens endelige Maal!

Hvad sker i Barcelona

Fortsat fra Side 1.

res Organisationer ligesaa brutalt som de fascistiske Regeringer.

Efter at de syndikalistiske og anarkistiske Arbejdere ved deres mægtige spontane Indsats den 19. Juli og paafølgende Dage havde knust det fascistiske Oprør i Katalonien, førte disse borgerlige Partier en Skyggetilværelse og foretog sig saa lidt som muligt for ikke at henlede Opmærksomheden paa sig. Men efterhaanden som de opdagede, at ingen vilde straffe dem for deres tidligere Synder mod Arbejderne, er de bleven mere og mere fremtrædende, indtil de nu viser et rent kontrarevolutionært Ansigt og kun lurer paa en Lejlighed til at tilbagetage de Erobringer, Arbejderklassen har gjort.

Det kommunistiske Partis Position i Katalonien er tilmæssigt [illegible]. Bortset fra nogle enkelte Positioner i U. G. T. har det ikke formaaet at gøre større Erobringer indenfor Arbejderklassen. Det [illegible] haft mere Held indenfor Smaaborgerskabet og Bønderne ved at appellere til deres Ejendoms Instinkt og aabent gaa mod Arbejdernes Kollektivisering af Bedrifterne.

Dette Parti [illegible] Vredensrevolutionen [illegible] erklærer sig nu aabent for Kontrarevolutionen, for Genoprettelse af den kapitalistiske Udbytning [illegible] Arbejderne. Dette Parti er bleven den drivende Kraft i kontrarevolutionen paa den antifascistiske Front.

[illegible] Partis kontrarevolutionære Arbejdere i Spanien [illegible]

at stjæle 12 Tanks, der var bestemt for Fronten, for ved given Lejlighed at bruge dem mod de revolutionære Arbejdere.

De anarkosyndikalistiske Arbejdere har længe set med Mistillid paa Udviklingen i Spanien.

Allerede for et Par Maaneder siden udsendte den anarkosyndikalistiske Ungdomsbevægelse i Spanien et Opraab, hvori den gjorde opmærksom paa den kontrarevolutionære Fare, der truede de spanske Arbejdere.

I dette Opraab gjordes Arbejderne opmærksomme paa det kommunistiske Partis kontrarevolutionære Indsats, det paavistes, at de borgerlige og reformistiske Politikere forberedte en »Noske Periode« med Nedslagtning af de revolutionære Arbejdere, der vil de virkeliggøre Socialismen, og der protesteredes mod, at medens Arbejderne i Tusindvis ofrede Liv og Blod ved Fronterne, ofte daarligt bevæbnede, saa holdt Myndighederne store Styrker af veludrustede Polititropper [illegible] bag Fronterne for i givet Tilfælde at bruge dem mod Arbejderne. De revolutionære Arbejdere var fuldt ud klar over den Fare, der truede.

Hvilken Begivenhed der gav Stødet til Kampene i Barcelona fremgaar ikke klart af de Oplysninger, der staar til vor Raadighed, [illegible] men der er ingen Tvivl om, at den egentlige [illegible]

[illegible]

Socialistisk Samvirke

[illegible]

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted. Herresaaler og Hæle 4,50 Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Tlf. Amager 1676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler, Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
7 Birkegade 7

FØDEVARER

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefaler Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

TH. GREVE
KAFFE Bedste Javablanding Kr. 2,48 — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15
ALT i Kolonial, Vin og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

FORSKELLIGT

„Kramboden" Nora 377
køber Brød — Flasker — Klude Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630 — Glas 50 Ø — Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 5—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 28.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte. »Kramolin«, Rosenvængets Alle 3. Øbro 6016. Øbro 6316.

SILKEBORG
Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, godt og billigt.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Millitssoldaten
OLOV JANSON
taler i
Borups Højskole
Festsalen
Mandag d. 31. ds.
om Krigen i Spanien og om sine personlige Oplevelser paa Aragonfronten

Vore Annoncører støtter os, støt dem igen naar I gør jeres Indkøb!

Bidrag til „Arbejdet"

[illegible] Th. 2,00 [illegible] 2,00, V. H. [illegible] Med tidligere indkomne Kr. 1070,5[illegible]

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 21. | Fredag d. 21. Maj 1937 | 2. Aarg.

Idiotia

Saafremt Universet er et velordnet Samfund, da er vor lille Klode sikkert dette Samfunds Idiotanstalt.

Denne bitre Betragtning over Jordlivets Menneskevrævl fik paany en Understregning ved Begivenhederne i London og København i sidste Uge.

Lad os i Overensstemmelse med Hovedtanken i Betragtningen ikke fare for haardt frem hverken mod de Agerende eller Tilskuerne. Idioti er en Sygdom, om dens Ytringsformer er nok saa anmasende

»Stjernen« i Londonkomedien var jo allerede afsløret, da han sad i dagevis og øvede sig overfor sin Kone i den Radiotale, »*han*« skulde holde til »*Folket*«. Han er tydelig sin stakkels Faders Søn og kan lige saa lidt fornægte sig Familieskab til den russiske Zarismes sidste Aandskrøbling.

Om »Stjernen« i Københavnerkomedien kan man ikke lægge et saa Naadighedens Slør, men maa nøjes med at sige: Hvad gør man ikke for en Million om Aaret uden at bestille noget?

Og vilde det ikke være at nedværdige sig selv at kritisere disse Hundredetusinder af menneskelignende Væsener, der optraadte som Publikum ved disse arrangerede Forestillinger, hvor de mødte i Timevis før Forestillingen og trampede hinanden flade for at se —, ja, for at se og opleve hvad?

For at se nogle af deres egne Lige udstaferet i guldstaferet Narreværk køre forbi dem. Ikke andet og ikke mere! Noget saa tomt, indholdsløst og fladt, at en dresseret Abekat eller Puddel kunde gøre det lige saa godt.

Menneskelige Væsener, der spilder Dag og Timer paa det og træder hinanden paa Tæerne for at komme til saa nogle endda ender paa Hospitalet —, ja, de bør være uden for al Kritik.

De tilhører »Idiotas« uhelbredelige Patienthob og bør lades i Fred.

Og Venner, lad os heller ikke fortvivle over deres Antal. De har ikke været mindre i Antal før.

Det er rigtigt, at Oldtidens *Plebs* baade forlangte *Brød* og *Skuespil*, medens denne moderne *Plebs* selv bringer Brødet med hjemme fra. Var det ikke 450 Ton Madpapir og andre Ekskrementer, Londons Fejemænd kørte bort Dagen efter *Idiotafesten?*

Alt, hvad vi kan fastslaa heraf, er, at vor stakkels Jords Idioter med Tiden var blevet endnu mere idiotiske — stakkels dem!

Vi indrømmer, at Forholdet straks bliver et modsat, saa snart Talen bliver om disse demokratiske Idiotfesters Arrangører. Her har Kritikens slebne Klinge sin Ret og sin Plads overfor denne bevidste Bande, lige fra reaktionære Prælater til demokratiske politiske Plattenslagere og Tusinder øvrige Forretningsfolk med vældig Geschæft i Idioternes Lommer!

Men er Opgaven ikke for voldsom? Den Kritik — om det skal batte noget — vil mindst kræve Barrikader og Maskinkanoner engang. Og i et lille Blads knebne Spalteplads maa man være mere nøjsom, om man ikke i den demokratiske Aandsfriheds Navn skal blive indemuret og kneblet.

Men hvor minder vor Tid om Romerrigets Forfaldsperiode.

Ikke mindst disse store Idiotfester minder derom, hvor den snyltende Overklasse med sine politisk konstitionelle Bajadsfigurer og det store nytteløse, snyltende Smaaborgerskab, Plebsen, er skærmende Mur for de Store, levende Livet i den goldeste Indholdsløshed i Purpur og Pragt, og Plebsen i »Folkets« Rolle som Tilskuerbajads, medens et dalende Faatal af Slaver sled og slider sig fordærvet i Kummer og Slid for at holde den raadne Overbygning i Balance.

Under Forraadnelsesprocessen løb Oldtidens Slavehære sig blodig til Døde mod Overklassens lejede Kohorder, medens Catalina og Spartakus og deres Aandsfrænders, for deres Krav om Retfærdighed og Kultur, blev korsfæstede langs Romerrigets Veje, og Raadenskaben, Løgnen, Umoraliteten og Dumheden triumferede i de forræderriske Folkeføreres betalte Kæfte.

Men Triumferne hjalp ikke. Samfundssystemet smuldrede sammen indvendig fra, som vort gør det nu, raskere Dag for Dag.

Nok saa mange Optog med guldbroderede Bajadser og Masseopbrud af Lediggangens fordærvede Plebs hjalp ikke.

Vel mangler vi i Dagens Idiota et friskblodet Stammefolk, der i Folkevandringens mægtige Kværn kunde søndermale hele Raaddenskaben og blodblande Slægt og Samfundsforhold til et frit Bondefolk.

Men vi savner ikke Muligheden for en historisk Fornyelse, en Udslettelse af det borgerlige Klassesamfund og dets bundraadne, forløjede og indholdsløse Kultur, der stinker som et raaddent Lig.

Det er muligt, at den Slægt, der lever i Dag, skal raadne op i Idiotas Skød, før Fornyelsen kommer, men saa sandt som at Sammenbruddet i Dag sker i rasende Tempo ved at færre og færre udfører nyttigt Arbejde, saaledes kommer Fornyelsen med en Naturlovs uafviselige Kraft, hvor alle uden Undtagelse maa broderligt dele det forhaandenværende Arbejde og i Fællesskab nyde Arbejdets Frugter.

Paa denne den almene jævne Velstands Grund — og kun paa den — kan paany gro en Kultur, hvis Kærne er Sandhed, Menneskekærlighed og Fornuft, hvorpaa Slægten kan leve sit Liv i Frihed og Lykke.

Da vil Slægten vel engang glemme de bitre Ord om vor Klode, som Verdensaltets roterende Idiotia — de bitre Ord, Sandheden, som en Taare tabte, da den engang overværede en konstitutionel Løgnekavalkade.

Eli.

Smaakød

Pinsler og død,
trængsler og nød
hærger vor verden som pest —
svulstige ord
trives og gror,
løgnen er landenes gæst.

Landes kultur,
verdens kultur
maales paa flaade og hær —
skraaler du højt,
tænker du sløjt,
da er du pengene værd.

Bryd med din sjæl,
døv den og kvæl den
i dumhedens statsslaveri —
stik snuden pænt
i din stats ekskrement,
bli aandsslave i et parti!

Heil — demokrat,
mordautomat —
kæmp for nasjones kultur,
stræb slave — stræb,
dræb tosse — dræb!
dø som et stumt kreatur!

Kæmp som en helt,
smid dig og vælt dig
i frasernes skidne morads —
æren er din,
dødsdømte svin,
slagtersvend — ind paa din plads!

Det er for dig,
dumdrukne kvaj,
at kisterne nu staar parat —
døden er skøn,
gassen gør grøn,
resten besørger din stat!

Vis du har mod,
gi os dit blod
og skænk os dit legme og sjæl —
alting er frit,
du faar kredit,
bare du vil slaa ihjel!
— — —
naar du er parteret
staar andre parat,
som næring til krigens
patentautomat,
med hode og hjærne
og ungmoden krop —
— — —
Oh .... se dog!
som smaakød
den gylper dem op!!!

—halfdan—.

Regeringskrisen i Spanien

Kontrarevolutionen vinder nyt Terræn

Det ser ud til at Ministerkrisen i Spanien har fundet en Løsning, idet de borgerlige Blades Telegrammer meddeler, at den højreorienterede Socialdemokrat Julio Negrin har dannet den nye Regering. Af andre Medlemmer i den nye Valenciaregering nævnes Prieto, der har gjort sig daarligt bemærket i den tidligere Regering som Marineminister ved at sabotere den republikanske Flaades Udrustning og forhindre den i at gribe aktivt ind mod Oprørernes Sørøverfærd. Prieto er den egentlige Fører af den socialdemokratiske Højrefløj, der staar paa et rent borgerligt Standpunkt, gaar ind for den kapitalistiske Samfundshusholdning og ikke betragter Arbejderne som andet end Lønslaver og Trappetrin for hans personlige politiske Kariere.

En anden af den nye Regerings Mænd er den »kommunistiske« Millionær Jersie Hernandez, der i Oprørets første Dage gjorde sig fordelagtigt bemærket af hele den kapitalistiske Verden ved at udtale til reaktionære franske Blade, at naar den demokratiske Republik var færdig med Franco, saa kom Turen til Spaniens anarkistiske og syndikalistiske Arbejdere. En fri socialistisk Samfundsordning var ikke noget, der egnede sig for Spanien.

Naa, det undrer vel ingen, at Millionæren Hernandez med alle Midler vil bevare det kapitalistiske Samfund.

Den tidligere Ministerpræsident Largo Caballero, er bleven kasseret af Kommunisterne, fordi han var for-radikal.

Efter alt at dømme ser det ud til, at Kommunisterne har forlangt, at al Kontrol med Militær- og Regeringsapparatet skulde fratages Arbejdernes Organisationer og særlig da Fagforeningerne. Largo Caballero, der er Formand for den socialdemokratiske faglige Landsorganisation U. G. T., har nægtet at gaa med dertil og har derfor maattet vige Pladsen for hans mere kapitalistvenlige Partifæller.

Der er vist desværre ingen Tvivl om, at den nye Regering betyder en ny Landvinding for den kapitalistiske Kontrarevolution. Et Resultat af »Enhedsfronten« mellem de kommunistiske Provokatører og de borgerlige republikanske Elementer.

Millitssoldaten

OLOV JANSON

taler i

Borups Højskole

Festsalen

Mandag d. 31. ds.

om Krigen i Spanien og om sine personlige Oplevelser paa Aragonfronten.

Margarine-Skandalen

Sundhedsstyrelsens hygiejniske Konsulent er ansat ved Margarine-Fabrikkerne

Endelig synes Videnskaben og Sagkundskaben at have faaet Mod til at gøre Oprør mod Margarinens kapitalstærke Trust og dens Udbytning af Befolkningen. Det er navnlig Dr. med. Johanne Christiansen, der tager Bladet fra Munden i en Artikel om »Margarine-Vitaminiseringen«, hvori det bl. a. hedder:

»Da Professor Fridericia er Sundhedsstyrelsens hygiejniske Konsulent, forekommer det mig, at han, ligesom hans Kolleger i Norge og Tyskland, først og fremmest bør have Landets Sundhedstilstand for Øje, og naar rent hygiejniske Betragtninger i de nævnte Lande har ført til en D-Vitaminisering, der kan naa 400 til 600 Enheder pr. 100 Gram, er det med største Forbavselse, man ser Professoren forsvare en Vitaminisering paa 15, der er komplet ligegyldig (Smør kan indeholde indtil 400) og hvor det tilladte Maksimum kun er 100!!!

Jeg har selv i fire Aar ustandselig indprentet mine Kolleger og Befolkningen, at det navnlig er Mangel paa D-Vitamin (Tand- og Knoglelidelser), som Danmark lider af.

Det er ubegribeligt, at denne Erkendelse er undgaaet Prof. Fridericia. Jeg véd meget vel, at Margarinefabrikkerne er bange for en forsvarlig Vitaminisering med D-Vitamin, fordi Margarinen let kommer til at smage af Fisk, men Prof. Fridericia er jo dog først og fremmest den danske Sundheds, og ikke Margarinefabrikkernes Konsulent, selv om han, hvad han selv tilstod for nylig i »Ugeskrift for Læger«, i mange Aar har beklædt ogsaa denne sidste Konsulent-Stilling.«

Fortsættes Side 4.

Tyskland-Rusland

Betyder Marskal Tuchatjevskis Fjernelse en Tilnærmelse mellem de to Diktaturstater.

Det vakte liden Tiltro blandt Folk, der kender noget til russiske Forhold, da Marskallen for den »røde« Armé, Tuchatjerski, i sin Tid beskyldtes for trotskistisk Virksomhed sammen m. Radek og de øvrige Anklagede i den sidste Moskvaproces. Tuchatjerski har tværtimod altid afholdt sig fra Deltagelse i de indrepolitiske Fraktionskampe i Rusland, og hans hurtige Avancement skyldtes udelukkende hans Loyalitet overfor Stalin.

Hans Fjernelse fra hans høje Stilling maa udelukkende søges i udenrigspolitiske Hensyn.

I den senere Tid er Stalin slaaet ind paa en mere forsonlig Politik overfor Tyskland, hvoraf Tucahtjerski sikkert er en Modstander, da hans Arbejde indenfor den røde Hær har gaaet ud paa at styrke Militærforbundet med Frankrig og Tjekoslovakiet og hele Tiden har regnet med en Krig mod Tyskland.

Den nye Generalstabchef Jegevov, der er bleven hans Afløser, er derimod en Mand med tyske Sympatier og er indstillet paa at søge en Forstaaelse med Randstaterne og Tyskland og er derfor en Mand, Stalin bedre kan bruge i den nuværende Situation.

I Tyskland gør der sig jo ogsaa mere russer-venlige Bestræbelser gældende, saa ingen skal forsværge, at de to Diktaturstater — i Tidens Fylde — vil finde hinanden.

Gadespejlet

»Hvis Kongen er konservativ, er han det paa en fornuftig Maade,« siger Stauning til »Politiken«. Omskrevet paa alm. Dansk vil det selvfølgelig sige, at han selv først nu er blevet forstandig, naar han er blevet lige saa konservativ som Kongen, thi man kan vel næppe gaa ud fra, at Kongen er blevet Socialdemokrat.

×

Da Stauning talte til Majestæten, sagde han bl. a. følgende: En hjertelig Tak skal da lyde i Dag for alt stort og godt, som under Deres Majestæts Ledelse er fuldbyrdet, og Takken ledsages af hjertelige, gode Ønsker for Deres Majestæter Kongen og Dronningen, Ønsker om mange lykkelige Aar med Troskab, Tillid og Forstaaelse imellem Konge og Folk!

Vi maa vel have Lov til at formode, at det er den socialistiske Idé, som her synes virkeliggjort. Til Lykke, gamle Svinger! Men hvad — Aksel Larsen havde sikkert sagt noget i samme Retning, om han ikke i sidste Øjeblik havde faaet Ordre til at glimre ved sin Fraværelse.

×

Rent forbløffende, men det maa jo være sandt: Steincke har ikke faaet Lejlighed til at blamere sig — *han har virkelig intet sagt.*

Ærgerligt — Situationen var jo glimrende; de andre Nikketyre har ogsaa nøjedes med at æde. Forstaaeligt — det er jo heller ikke ofte, at Proletarerne faar saa god og rigelig Mad og Champagne til at skylle det ned med.

Spørg blot Arbejdsløs Petersen, hvornaar han sidst var til Kongemiddag og drak Skum.

Kongen skal under Jubilæums-Halløjet til en Interviewer have udtalt om sin Statsminister: *Er Stauning konservativ, er han det i hvert Tilfælde paa en særdeles forstandig Maade.*

×

Præsident Roosevelt har af Kongressen forlangt en Bevilling paa 1500 Mill. Kr. til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden i U. S. A. Der regnes med at være ca. 7 Mill. Arbejdsløse i Staterne.

×

Det er nævnt, bl. a. i Rigsdagen, at Socialudvalgene ude i Landet giver Landmændene Kommunehjælp for at de kan klare Skatter, Renter og Gæld. I den Anledning »agter Socialministeren i Sommerens Løb at indlede en Undersøgelse for en Gang til Efteraaret maaske at skride ind«.

Det er svært saa mange Omsvøb, der skal til, naar det gælder Misbrug indenfor Administration. Naar en Arbejdsløs af pure Nød begaar et Misbrug, hedder det ikke: vi agter, maaske, en Gang i Sommerens Løb, om et halvt Aar, til Efteraaret at skride ind, nej, saa falder Forargelsen og Lovens Arm med det samme.

Folkefront — Arbejder Alliance

En revolutionær Parole mod den aabne Kontrarevolution.

Folkefronten er jo bleven et moderne Slagord, der mere eller mindre tages til Indtægt af de saakaldte demokratiske Partier, og dens Metoder tillempes i alle demokratiske Stater.

Det er det stalinistiske Parti, der har opfundet Tesen om Folkefronten, og ved Hitlers Magtovertagelse i Tyskland blev den af dette Parti spredt over al Verdens Lande som den eneste Maade, hvorpaa Arbejderne kunde bekæmpe Nazismen.

Frankrig var det første Land, hvor denne Folkefront blev praktiseret i sin Renhed efter det stalinistiske Ritual, og den medførte en saakaldt politisk Sejr for Folkefrontspartierne i Foraaret 1936 og Ministeriet Blum blev dannet.

Folkefronten en Svækkelse af Arbejdernes direkte Aktion.

Denne »politiske« Sejr undlod ikke med det samme at øve sin Virkning paa Arbejderne, der vilde videreføre den, og paa det økonomiske Omraade gennemføre Krav og Forbedringer, de straks kunde faa Gavn af. Derfor fulgtes Valgsejrene af store, spontane Strejker og Fabriksbesættelser, der medførte, at Arbejderne opnaaede store Lønforhøjelser og en Forkortelse af Arbejdsdagen ned til 40 Timer om Ugen.

Det var imidlertid ikke de politiske Partiers Mening, at den »politiske« Sejr skulde udnyttes paa denne Maade. Folkefronten var ikke dannet med det Formaal at styrke og føre Arbejdernes Kamp mod det kapitalistiske Samfund, men tværtimod at sikre det bestaaende Samfund mod dets »demokratiske« Statsinstitutioner og dets privatkapitalistiske Udbytning af Arbejderne. Folkefronten havde ikke et revolutionært, men et konservativt Formaal, nemlig at bevare de Samfundstilstande, som var raadende, værne dem mod saavel reaktionære som revolutionære Omvæltningsforsøg.

Derfor fik Arbejderne i deres direkte spontane Kampe mod de kapitalistiske Udbyttere heller ingen Støtte hos de franske Folkefrontspartier, der tværtimod gjorde alt for at ødelægge deres Kamp.

Da de ikke kunde forhindre, at Arbejderne gennemtvang store direkte Lønforhøjelser, fik Folkefrontsregeringen i Løbet af kort Tid disse Forbedringer gjort illusoriske ved en Nedskrivning af den franske Pengeværdi, saaledes at alle Varer steg i Pris uden at Arbejdslønnen fulgte med, og fik paa den Maade oprettet Status quo i det kapitalistiske Samfund.

Folkefronten stiller sig paa Reaktionens Side i den spanske Krig.

Men det var ikke blot indre politisk, at Folkefronten i Frankrig gik Konservatismens og Kapitalismens Ærinde, ogsaa udenrigspolitisk i den Stilling, den tog til den spanske Borgerkrig. Ja, der nøjedes den end ikke med at stille sig paa Konservatismens Side, men de Foranstaltninger, den tog, gavnede direkte Franco og dermed den internationale Fascisme. Den stillede sig paa den sorteste Reaktions Side.

Det demokratiske Spanien, der iflg. Folkeretten repræsenterede den lovlige Regering i Landet, havde iflg. indgaaede Traktater og Handelsoverenskomster Ret til at købe Vaaben og Forsyninger i Frankrig, og det placerede straks store Ordrer dér og sørgede med det samme for ved Guldforsendelser til Frankrigs Bank, at Betalingsspørgsmaalet var i Orden.

Men da opfandt Regeringen Leon Blum, støttet af samtlige Folkefrontspartier — ogsaa Stalinisterne, Formlen om »Ikke-Indblanding« og fik ved denne Formel alle demokratiske Stater og Rusland til at nægte at sælge Vaaben til den lovlige spanske Regering.

Tyskland og Italien deltog ogsaa i denne Ikke-Indblandingskomedie, men medens Forbudet mod Køb af Vaaben og Forsyninger strengt overholdtes for den spanske Regering, saa vedblev Tyskland og Italien at sende store Mængder af moderne Vaaben og Udrustning til Francos Tropper.

Tusinder af spanske Arbejderes Lemlæstelse og Død har den forløjede Folkefront derved paa Samvittigheden. Havde de spanske Arbejdere straks ved Oprørets Udbrud kunnet forskaffe sig de nødvendige Vaaben, saa havde Franco forlængst været slaaet ned. Folkefronten i alle Lande valgte imidlertid at staa paa Francos, Hitlers og Mussolinis Side mod de spanske Arbejdere.

Den stillede sig paa Reaktionens Side, og maa derfor bekæmpes af alle Arbejdere i alle Lande.

Folkefronten i Spanien.

Ogsaa i Spanien blev der dannet en Folkefront.

Francooprøret har bevirket, at den i dette Land overfladisk set har et mere revolutionært Indhold end i Frankrig, idet den er blevet tvunget til med Vaaben i Haand at kæmpe for sit Liv, men reelt set adskiller den sig ikke fra Folkefrontsbevægelserne i noget andet Land, den er direkte kontrarevolutionær og reaktionær, idet den som sit aabent udtalte Formaal har at genoprette den gamle Orden i Landet: den republikanske Styreform, den privatkapitalistiske Produktionsordning med Lønsystemet og Renteslaveriet for Spaniens Millioner arbejdende Folk.

Den er reaktionær, fordi den vil tilbageføre de kolektiviserede Fabriker og den kolektiviserede Jord til de private Ejere, der ofte er Fascister. Den er kontrarevolutionær, fordi den med alle Midler — selv med Vaabenmagt — vil forhindre Arbejderne og Bønderne at indføre socialistiske Tilstande.

Som Svar paa Folkefrontens internationale reaktionære Virksomhed har Spanien Arbejdere udsendt Parolen om revolutionær Arbejder-Alliance.

Folkefronten er ikke noget Løsen for Arbejderne. Folkefront betyder Borgfred, den betyder Interessefællesskab mellem Kapitalister og Arbejdere, mellem Udbytterne og de Udbyttede. Den betyder en Opretholdelse af de utaalelige kapitalistiske Tilstande med deraf flydende Arbejdsløshed, Krig og anden Elendighed.

Hvis Folkefronten var det eneste Haab for Arbejderklassen, saa var denne en Klasse uden Haab, fordømt til evig Trældom under det kapitalistiske Aag, thi Folkefronten forudsætter Bevarelsen af de nuværende Tingenes Tilstand.

Men Arbejderklassen er ikke nogen Klasse uden Haab, det er tværtimod den Klasse, der af Historien er udset til at bringe Menneskene Friheden, skabe Orden i det økonomiske Kaos og skaffe en retfærdig Fordeling af Overfloden i Verden.

Derfor har de kæmpende spanske revolutionære Arbejdere, de spanske syndikalistiske og anarkistiske Arbejdere, ogsaa mod den internationale Kontrarevolutions Folkefrontsraab udsendt det revolutionære Proletariats Løsen, det Løsen, hvorunder de skal sejre, Parolen om *revolutionær Arbejderalliance.*

De spanske Syndikalister siger ikke til deres Klassefæller i Spanien saa lidt som til den øvrige Verdens Proletariat: Vi er jeres fødte Førere, I skal underordne jer under os. De siger end ikke til dem: I skal blive Syndikalister eller Anarkister for at I kan gennemføre jeres Kamp. Nej, de siger: Alle vi Lønarbejdere i Spanien, ja i hele Verden, som bliver undertrykket og udbyttet af den samme Kapitalisme, maa uden Hensyn til vore specielle ideologiske Anskuelser og hvilke Organisationer, vi staar organiserede i, samler os i enig Kamp mod vore Udbyttere om visse minimale Krav, vi kan enes om. I Spanien maa disse Minimumskrav være Sejr over Franco og Kolektivisering af Produktionsmidlerne.

I andre Lande, der endnu ikke er kommet saa langt i den revolutionære Udvikling, bliver Kravene,

Fortsættes Side 4.

Arbejder-Ungdom gør op med Arv og Gæld

Unge Kammerater, Kvinder og Mænd, i By og paa Land, Tiden er inde, hvor vi bør gøre op med de Gamles Pralerier om, hvad de har skænket os Unge i Arv.

De snakker bestandig om, hvad de har skaffet os af Goder: Den bedre Skolegang, Friheden for den lille Hyrdedrengs kummerlige Lod, den tidlige Barndoms Mælkedrenge og Fabriksslaveri osv.

Javel, er der noget i disse Forandringer i Arbejderbarnets Lod, der ikke skal henføres under Kapitalismens stigende Fordringer til Udbytningsmaterialets manuelle Uddannelse, saa skriver vi gerne dette paa vore Fædres Konto — men hvad med Gælden?

Ja, hvad med Gælden, de Gamle har stiftet, og som vi, deres Børn, skal betale — den taler de ikke om.

Det er paa Tiden, at vi Unge, som skal betale Regningen, gør Forholdet op.

Vor Arv er et gældbetynget Fattighus.

Findes der snart en Jordlap i vort Land, der kan dyrkes, og som ikke er gældforhæftet langt over sin Evne til at give Dyrkeren en beskeden Dagløn for sit Slid?

Nej, alt er pantsat og belaant, ikke blot over Skorstenspiben paa hver Landbrugsejendom, men saa dybt betynget i fast og løs Gæld, at det sidste Kreatur og det sidste Plovjern er behæftet ud over sin Levetid som Tyngsel og Byrde for den unge Slægt og vort Afkom igen.

Vore Fædre har været en Slægt af Ødelande, der samvittighedsløse ikke blot har soldet deres egen Arv op, men har taget og levet paa Kredit i Millionregninger, som vi deres Børn skal betale — om vi vil!

Og er Industriens Forhold et Haar bedre, findes der selv den usleste Skruebolt i noget industrielt eller haandværksmæssigt Foretagende, der ikke er i Aktie- og Bankkapitalens Besiddelse? Og hele Byungdommens fremtidige Eksistensgrundlag er forud af vore Fædre udleveret til Børsspekulanternes Fandangospil paa Børserne og til Finanskoncernernes Forgodtbefindende.

Hvor er den dygtige, frihedselskende Arbejderungdoms Muligheder for Dannelsen af selvstændig Virksomhed og Eksistens med Ben under eget Bord.

Endog Bordet i vore lejede Rum maa vi tage paa Kredit, om vi bliver den betroet mod blodige, uforskammede Renter!

Alt har vore elendige Fædre soldet op!

Og for at dække over den elendige Lønslavelod med bunden Løn og Aagerpriser paa det daglige Brød praler de gryntende om de sociale Fattigreformer, vi har faaet for vore tabte Menneskerettigheder!

Men de taler ikke om Regningen for disse sociale Reformer! De taler ikke om, at samtidig er Kommunernes og Statens, hele den offentlige Gæld, steget bjærghøjt op, saa tre—fire Generationer ikke kan forrente og afdrage denne mægtige Forskrivning til den udbyttende Kapitalisme.

De Gamle grynter af Tilfredshed med de for Kapitalismen nødvendige Skolereformer, de gør Skændselen til en Dyd i deres utaalelige Praleri om Fattigreformer for uselvstændige Lønslaver og udsparkede Arbejdsløse, men de taler ikke om den solgte Menneskeret til selvstændigt Erhverv i Fællesskabets frie Samarbejde.

Hele vor Arv fra den gamle Slægt er et gældbundet Fattighus, et Forarmelsens Slaveri i Gældsforskrivelser for de kommende Slægter.

Unge Kammerater i By og paa Land! Gør Oprør mod de Gamles løgnagtige Praleri. Slyng dem deres letsindige Forbrydelser mod os Unge lige i Ansigtet.

Vi er en Ungdom, der er færdige med alt dette løgnagtige Tidspraleri, der ønsker for Alvor at gøre op med Arv og Gæld fra en slatten og holdningsløs Slægt!

Vor politiske og aandelige Frihed, hvert et Vaaben for vor Frigørelse har vore usle Fædre lagt øde.

Hvor er den djærve Arbejder og Bondes politiske Talefrihed?

Vælgermøderne er forvandlede til *Kandidatmøder,* hvor Partiernes godt atlagte Spækjægere staar og optager Tiden med de samme Løgne, de samme Kendsgerninger, som den eneraadende Partipresse hver Dag i Aaret forgifter Folkets Tanker med.

Og vover en almindelig Mand og særlig en af os Unge sig frem med blot en spagfærdig Kritik, saa fejes vi af med nogle Minutter eller vi Dagen efter i Partipressen idiotiseres af de moralske Kanaljer, der for Brød skriver Partiernes og aldrig deres egen Mening om det usle Referentslæng overhovedet har en saadan.

Og som det staar til med Aands- og Talefrihed i det offentlige Liv, saaledes ogsaa i Arbejdernes, Husmændenes og Bøndernes økonomiske Organisationer.

Overalt dominerer de politiske Spækjægere og deres Underkorporaler og Aspiranter sammen med det Kobbel af glathjernede Klakører — Partipressens raadne Frugter paa det menneskelige Aandsliv.

De Mænd, der slider paa Danmarks Jord og i dets Industri, har intet at skulle have sagt i de Organisationer, de har opbygget til Værn mod Kapitalismens Udbytning og Statens Tyranni.

Og vi Danmarks arbejdende Ungdom taales overhovedet ikke. Vi, der skal tage Byrderne af alle Forsyndelserne, vi har blot at synge med eller holde Kæft!

Det er den aandelige og politiske Frihed, det bredbenede Demokrati har levnet os!

Og som Medlemmernes Rettigheder er krægtet i Organisationerne, saaledes er disse selv bundne i Statens Slavelænker, saaledes at de er forvandlede fra Kamporganisationer til autoriserede Almissekasser med Svinekort og Arbejdsløshedsunderstøttelse under Statens og de politiske Spækjægeres Kontrol.

Og levnes de unge Landarbejdere i enkelte Tilfælde en udstykket Jordbid til egen Bedrift og Hjem, saa er den saa gældbeheftet, at de ofte efter faa Aars Slid igen maa aflevere alt til Gaardmændenes Sønner, hvis Forældre kan hjælpe dem, medens vor Ungdom maa gaa derfra ribbet for Kraft og Tro paa den selv.

I Industrierne smider vi den arbejdende Ungdom ud, saasnart vi efter Læretiden skal til at have lidt for vort Arbejde.

Rundt om staar gamle Fedtmikler eller Fædre, der i ussel Fejghed frygter at gaa ud i Kampen for kortere Arbejdstid og dele Arbejdet med os Unge.

Vor Arvelod er i Tusindtal Arbejdsløshed og Hjemløshed, hvor vi kan spæge vore Legemer i Halvsult og lade vore Sjæle trampe flade af Socialkontorernes Reglementer og tyranniske Inventarer.

Hvor vi vender os hen med vore menneskelige Krav om Medret til Samfundets Arbejde og lige Medret til Arbejdets Udbytte og Krav om aandelig, personlig og politisk Frihed, der møder vi vore Fædres hele Fallit paa det økonomiske og aandelige Omraade, der spærrer de os haanligt Vejen og æder de Frugter, de har taget paa Kredit, og som vi engang skal betale — om vi vil!

Arbejdende Ungdom, vi kalder jer til Oprør mod disse forbandede Tilstande!

Den arbejdende Ungdom bør danne en revolutionær Kampbevægelse for økonomisk Lighed og aandelig Frihed.

For at lambinde Ungdommen og forhindre den i at gøre Oprør mod det kapitalistiske Partityranni, har hvert gammelt politisk Parti dannet sin Ungdomsbevægelse, der ved Indterpning af Partidisciplin og anden aandelig Gift er gjort til Børneasyler for Omdeling af Valgflæsk og Opdræt af Kadaverdisciplinens Kommandersergenter.

Paa denne Maade er ikke blot Venstres Ungdom barberet for ethvert Rudiment af svunden folkeligt, aandeligt Frisind, men den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse er gjort til en Børnehave for Arbejderaristokratiets tamme Yngel, der holdes milevidt bort fra al socialistisk Tankegang og opdrages mere samfundsbevarende og nationalistisk og bedsteborgerskikkelig end selve Konservatismens unge Poder!

Vi kan rolig udfordre denne socialdemokratiske Ungdom og sporge: Paa hvilket Felt af vor Klasses samlede Front paa det økonomiske, sociale og aandelige Omraade har I gjort en selvstændig Indsats, paa hvilken Front af den arbejdende Ungdoms Kamp for Fremtidens Land har I øvet en Indsats paa Aandslivets, paa Frihedens Grund?

I maa tie, I unge Socialdemokrater, thi I er kun Eftersnakkere af det gamle, fallente Slægtleds parlamentariske Samfund, hvor det var jeres Opgave som socialdemokratisk Ungdom at udrydde Kapitalismen — ikke at værne den.

I er en Ungdom, der tilhører Fortiden og dæk jer behageligt bag Rumperne af de Gamle!

Og Lenins Ungdom, der engang begyndte saa frejdigt, er endt som Stalins Kadaverbørn, der skifter Overbevisning efter russisk Udenrigspolitik med Folkefront og Demokrati og alle de andre kapitalistiske Løgne. Det er en revolutionær Ungdom, der har begaaet Selvmord. Det er kun Liget, der endnu gaar rundt i Skaftestøvler og med røde Stormfaner!

De bestaaende Ungdomsbevægelser er de Gamles Bevægelser — ikke Ungdommens!

Derfor er Tiden inde, hvor den oprørske Arbejderungdom danner sin egen Bevægelse.

Det bør ikke ske om et gammelt raaddent Partiprogram, men et Program for Ungdommens Fremtid, hvorpaa den kan leve sit Liv og udfolde sine aandelige Evner.

Jorden og Industrierne for dem, der arbejder!

Paa Baalet med alle Panteobligationer og Aktiebreve!

Bøndernes, Husmændenes og Arbejdernes Organisationer skal dele, organisere og formidle Arbejdet og Udbyttet paa Lighedens og Retfærdighedens Grund.

Udryddelse af alle Former for Udbytning og autoriseret Magt!

Bort med Staten og dens utaalelige Tyranni over Menneskene og deres aandelige Frihed.

Frihed for den personlige Udfoldelse af Evner og Anlæg.

Plads for den arbejdende Ungdom i Arbejdets og Frihedens Verden.

Oprør mod Familjen, mod Kirke, Partier, Parlament, Aktieselskaber, Banker og Børser!

Kamp for Frihed og skabende Evner paa alle Aandens Omraader.

Arbejdende Ungdom, som endnu ikke har faaet borgerlig Fnat paa Hjernerne eller demokratiske Fedtknuder, kom og vær med i en syndikalistisk Ungdomsbevægelse til aabent Oprør mod hele den kapitalistiske Kræmmerbod med dens fede, demokratiske Spækhøkere!

Tiden er inde! Tiden kalder!

Den unge Syndikalist.

Madrid

Frem, Kammerater, frem —
hold den sidste Barrikade —
heltemodigt kæmper I
mod Fascismens Kanonade.
Og naar Krigens store Slagter
spreder ud sin gule Gas,
saa dit Hjerte lammes, og du
gaar mod Dødens Pas,
vil dit brustne Øje vidne
gennem Kampens sorte Sky:
Vi er stærke, vi er mange,
Vi marcherer mod det røde Morgengry.

Svend R. C.

Et frisindet Fagblad

Jeg har tænkt paa det saa ofte, men nu skal det siges: Der findes eet Fagblad i den danske Fagbevægelse, hvor der er Ytringsfrihed for Medlemmerne og som ikke er ensidig Partipropaganda. Det er Typograftidende, redigeret af Fr. Nielsen.

Det er et Blad, hvis Artikler »Journalisterne« paa Arbejderbladet meget ofte citerer og derved, i Modsætning til Arb.bl.s, bl. a. øvrige Stof giver det læseværdige Artikler.

Mange vil sikkert mene ,at Typ. Tidende maa være et daarligt Papir, naar vore »Kommunister« kan bruge dets Stof. Det er imidlertid ikke Tilfældet.

Det er tværtimod Idealet af et Fagblad, dets Artikler spænder fra Hipa over frisindede Socialdemokrater og Stalinister til revolutionære partiløse Arbejderes Standpunkt. Alle Opfattelser er ligeligt repræsenteret. Derved adskiller det sig ikke blot fra de andre socialdemokratiske Fagblade, men først og fremmest fra Søfyrbødernes »Faklen«, der under Georg Hegnes 4 Aars Periode har været »rent« kommunistisk, d. v. s. snart har svæerget til Diktatur, snart til det borgerlige Demokrati, snart har raset mod de socialfascistiske Pampere, snart bedende og tryglende forsikret sidstnævnte, at da vi nu vil det samme som jer, kunde I dog godt tage os med i en fælles borgerlig kapitalistisk Koalisation.

De bedste Artikler i Typ. Tidende er Redaktørens, den partiløse Frederik Nielsens, og der er ingen Tvivl om at Bladets Alsidighed skyldes ham. I Aarevis har »Arbejderbladet« taget disse Artikler til sig, derfor skal vi ved Lejlighed ved Citater vise, at der er samme Forskel paa Fr. Nielsen og Kommunisterne, som der er paa ærlige radikale Arbejdere og de komm. Tese Linie og Paroleslugere.

C. H.

En ny Lænke paa Fagforeningerne

Septemberforliget skal nu ogsaa omfatte Landarbejderne.

Ved Forligsmandens Medvirkning er der bleven afsluttet en Overenskomst for Landbrugets Arbejdere.

Selvfølgelig har de Arbejdere, der skal tjene deres Brød efter den afsluttede Overenskomst, ikke selv faaet Lov til at bestemme, om de vil godkende den eller ikke. Det er D. A. F.s »Kompetente Forsamling«, der har vedtaget Overenskomsten paa Arbejdernes Vegne — og de har vedtaget den enstemmigt.

Hvor elendig Overenskomsten er, fremgaar bedst af den Betaling, der ydes for Overarbejde: 85 Øre og 110 Øre pr. Time for Mænd.

Daglønnen for gifte Landarbejdere forhøjes med 40 Øre om Dagen, i Høsten dog 50 Øre.

Kvindernes Dagløn forhøjes med 30 Øre om Sommeren og 25 Øre om Vinteren og Malkearbejdet forhøjes fra 210 Øre til 230 Øre for 18 Køer pr. Dag.

Mange Steder skal Køerne malkes 3 Gange om Dagen, saa man vil forstaa, at det ikke bliver mange Øre i Timen, det Malkearbejde kaster af sig.

Vi kan fastslaa, at det stadigvæk er Sultelønninger, der bydes de danske Landarbejdere, og vi synes, der hører ikke saa lidt Frækhed til, at Medlemmerne af DAF.s Kompetente Forsamling, der for manges Vedkommende har Indtægter op mod en Snes Tusind Kr. om Aaret, enstemmigt vedtager saadanne Sultelønninger for Landarbejderne. Skamfølelse har disse Ledere aabenbart ikke i Livet.

Septemberforligets Lænker lægges nu ogsaa paa Landarbejdarbejderne.

Men det er ikke nok med, at disse Arbejdere for et Tidsrum af 2 Aar af deres Organisation tvinges til at arbejde under disse Sultelønninger. De Lænker, Septemberforligets Lænker, der siden Aar-

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

hundredskiftet har hemmet hele den øvrige danske Arbejderklasse i dens Kamp for bedre Løn- og Arbejdsvilkaar, og som den Gang paa Gang ved saakaldte ulovlige Strejker har søgt at sprænge, skal nu ogsaa lægges paa Landarbejderne, for at de ikke skal fristes til ved given Lejlighed selv at skaffe sig bedre Kaar at arbejde under.

Denne Udvidelse af Septemberforligets Omraade fremstilles af Landarbejdernes højtbetalte Ledere som en stor Fordel for hele den danske Arbejderklasse. Det kaldes for en videre Udvikling af det Retsgrundlag, hvorpaa Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver hviler.

Kan der bestaa et „Rets"-grundlag mellem den Udbyttede og Udbytterne?

For den tænkende Arbejder maa det jo overhovedet lyde mærkelig at høre Tale om, at der bestaar et Retsgrundlag mellem ham og den, der tilvender sig en Del af hans Arbejdsydelse, hvis man ved »Ret« forbinder noget, der har med Retfærdighed at gøre. Man kan jo ikke tale om »Ret« mellem to Parter, hvis den ene Part i større eller mindre Grad besidder Magtmidler til at tvinge den anden Part til at gaa ind paa noget, han egentlig er imod. Saa er det ikke et Retsforhold, men et Tvangs- og et Magtforhold.

Men det er jo det, der er Forholdet med alle Aftaler mellem Arbejdere og Arbejdsgivere.

Alverdens Lønarbejdere er utilfredse med den Stilling, de indtager i Samfundet, hvis ikke mange forskellige Magtforhold og deres egen Uvidenhed lænkede dem til de bestaaende kapitalistiske Tilstande, vilde de straks kaste Lænkerne af sig og gøre sig fri af deres Udbyttere, og hvis man vil spørge de danske Landarbejdere, om de er tilfreds med den nye Overenskomst, saa vil de aller fleste af dem svare: Nej, men vi kan jo ikke opnaa mere.

De opfatter med andre Ord Forholdet til deres Arbejdsgivere realistisk, nemlig som et Magtforhold, og det er jo ogsaa det, det er.

Men naar dette er Tilfældet, saa kan Arbejderne jo ikke føle sig bundne af de Bestemmelser og Overenskomster, der er bleven dem paatvunget, men de maa, naar de mener, at deres Magt er vokset i Forhold til Udbytterne, forsøge at forbedre deres Stilling paa trods af alle Overenskomster.

En anden Ting er, at alle de Lænker, der med de faglige Lederes Hjælp lægges paa Arbejderne, vanskeliggør disses Kamp for bedre Kaar, idet de derved ikke alene faar de private Arbejdskøbere som direkte Modstandere, men ogsaa den kapitalistiske Stats Voldsapparater, der bliver sat ind paa Udbytternes Side mod Arbejderne for at bevogte »Retten«.

Derfor maa Arbejderne med alle Midler bekæmpe disse Forsøg, der gøres paa at svinebinde deres Organisationer.

Kongejubilæet

Det er ikke vor Mening at konkurrere med B. T., Politiken eller Socialdemokraten i Kongerøgelse eller Festreferater ,men et Par Ord om vor Stilling til denne »mægtige« Begivenhed og om de politiske Arbejderpartiers Stilling turde være paa sin Plads.

Først Problemet Kongedømme eller Republik. Vi er i Grunden temmelig ligeglade, om det er en Konge eller en Præsident, om det er en i de degenerede Fyrsteslægter født Mand eller en politisk Skaber og Intrigant med spidse Albuer, der er det kapitalistiske Samfunds Øverste. Det vigtigste for os er Samfundsformen, Spørgsmaalet om Udbytning og Slaveri under Kapitalisme og Stat eller Frigørelse i et føderalistisk Arbejdersamfund. I et saadant vil selvfølgelig hverken Konge, Kejser, Fører eller Præsident findes.

Saa meget om vor princippielle Stilling.

Saa de andre. At de borgerlige Partier bruger et Kongejubilæum til monarkistisk Agitation er forstaaeligt. I Danmark er Kongedømmet een af Reaktionens ideologiske Borger, Kirken en anden, Nationalismen en tredie o. s. v. Men vi maa ikke være blinde for, at de kun som Symbol og Agitationsobjekter har Betydning for Borgerskabet. De er Midler til at bortlede Opmærksomheden fra det væsentlige Samfunds økonomiske Struktur.

I det franske Samfund har vi et Eksempel paa et Smaaborgerskab, der med Støtte af Dele af Borgerskabet og Arbejderklassen til stor Forargelse for al Snæversyn i Verden, styrtede saavel Monarkiet som Statskirken, og derved blev det radikale Demokratis klassiske Land. Men trods det er Frankrig selvfølgelig fuldt saa kapitalistisk et Land som England, Danmark eller Tyskland. Og de radikale Politikere, der underbyggede Republikken, og skilte den fra Kirken, lod samtidig Politi og Militær skyde paa Arbejderne, naar de strejkede og demonstrerede.

I Socialdemokratens Jubilæumsartikel skriver H. P. Sørensen, at Socialdemokraten er princippiel republikansk, men da Monarkierne bedre har kunnet modstaa Fascismen, har Stillingen ændret sig betydelig. Det er jo den gamle Melodi: Socialdemokratiet er princippielt socialistisk, men — saa følger en Motivering — i Praksis kapitalistisk, det er mod Militarisme og Krig, princippielt, men bevilger Penge dertil alligevel o. s. v., o. s. v.

Det med Monarkierne og Demokratiet er jo Pladder. Frankrig og England er demokratiske og henholdsvis Republik og Monarki. Tyskland og Italien fascistiske og ligeledes dels Republik, dels Monarki.

Ligeledes søger H. P. Sørensen at gøre Chr. d. X til Demokratiets Konge og Symbol, og at det derfor er det, han og Stauning og alle de andre hylder. Dette er jo skrap Demagogi, naar man ved, at Chr. i Modsætning til sin Fader har gjort sig bemærket ved et Statskupforsøg mod det borgerlige Demokratis Grundlag: Folketingsparlamentarismen. Og paa Baggrund af Borgbjerg og Harald Jensens Brandtaler i 1920, Generalstrejkevarslet o. s .v., tør man nok antyde, at Socialdemokratiet af 1937 spytter paa Socialdemokratiet af 1920 og Aarene længere tilbage, da ingen Socialdemokrat kunde gaa til Hoffest, staa op for Kong Christian o. s .v.

Ikke mindre morsom er Kommunisterne. Arbejderbladet har været vældig republikansk og søgt at gøre Spørgsmaalet om Monarki til et vigtigt princippielt Sørgsmaal. Paa samme Maade som det søger 21 Aars Valgret, Landstingets Afskaffelse og en Masse andre gamle borgerlig demokratiske Krav gjort til Princip-spørgsmaal, medens Problemet Kapitalisme eller Socialisme som Partiet for faa Aar siden altid fremholdt som det væsentlige, helt er forsvunden til Fordel for Reformbluf. Særlig frækt er en saadan republikansk Agitation, naar man ved, at Litvinof havde Sovjets officielle Repræsentant til Kroningen fornylig i London, naar man ved, at Aksel Larsen og Alfred Jensen havde tegnet sig til Kongemødet i Rigsdagen (men blev forbudt at møde af C. K.), naar man ved, at Kommunisternes Dyrkelse af Stalin i krybende Underdanighed langt overgaar det borgerlige Danmarks Hyldest af Chr. d. X.

Det vil jo ogsaa altid kunde diskuteres, om Stalin eller Chr. d .X har de fleste Skurkestreger paa Samvittigheden.

Selve Festen her i København forløb som en Børnehjælpsdag eller som et Marked eller Dyreskue i Provinsen. Folk benyttede Anledningen til at komme sammen i Flok og feste. Begejstringen for Chr. med Familie var større i Referaterne end i Realiteten. Kun Forretningskvarteret i den indre By var flagsmykket i større Udstrækning. I Arbejderkvartererne festedes kun lidet.

C. H.

Enhver, der kommanderer med sine Medmennesker, er en Forbryder.

Brydninger i Sverrigs socialistiske Parti

Karl Kilbom ekskluderet.

I Modsætning til dansk Arbejderbevægelse, hvor Socialdemokratiet altid har været dominerende og hvor revolutionære Retninger kun i ganske korte Perioder har gjort sig videre gældende, er Forholdet helt anderledes i Sverige.

Fagligt har siden Storstrejken 1909 Syndikalismen været en Faktor, Reformisterne har maattet regne med, og den reformistiske Landsorganisation har stærke Oppositionsstrømninger til Dels under kommunistisk og venstresocialistisk Ledelse haft temmelig stor Indflydelse. Politisk har siden 1917 forskellige venstresocialistiske, halvkommunistiske og moskva-kommunistiske Partier eksisteret. Det er her som mange andre Steder Spørgsmaalet for eller imod Moskvas Diktatur over Partiet, der har bevirket de mange Spaltninger i den politiske Opposition mod Socialdemokratiet. Mange Forskydninger er foregaaet siden der med det socialdemokratiske Ungdomsforbund som Kerne i 1917 dannedes et venstresocialdemokratisk Parti. De fleste af dem, der dengang stod i Spidsen for dette, er i Dag socialdemokratiske Pampere. Nogle af dem gik straks, da de kom ud for Moskvas Knaldepisk, tilbage til Socialdemokratiet. Andre som I Høglund begyndte for sig selv, men fandt ogsaa hurtigt hjem til Kødgryderne og Benene.

Betegnende er imidlertid, at det som oftest var Generalen uden Hær, der vendte hjem til Per Albin. Selv naar de tilsyneladende havde en Organisation med eller rettere lukkede en saadan, viste Valgene, at de politisk utilfredse Arbejdere ikke gik til Socialdemokratiet, men kastede deres Stemmer paa Moskvas Folk.

Saaledes laa Landet da ogsaa i 1928, da der afholdtes Valg, og der kan kun eksistere to Arbejderpartier, Socialdemokratiet under Per Albin Hansson og Komintern Sektionen under Karl Kilbom. Socialdemokratiet fik ca. 900,000 Stemmer, Komm. Parti ca. 150,000. Aaret efter, 1929, nægtede Flertallet i Kommunistpartiet at rette sig efter Stalin og blev — selvfølgelig — smidt ud. Et Mindretal med Sillén, senere Linderot, som »Fører« fik derefter den tvivlsomme Ære at udgøre Stalins svenske Afdeling. Sidstnævnte har sin Hovedstyrke i Nordsverige (i Nowbotten) og i Gøteborg.

Det har uden Vrøvl fulgt Kominterns noget forskellige »Linier«, men har ikke formaaet at naa samme Størrelse som det gamle Parti, der i de første Aar efter Sprængningen populært kaldtes Kilbomkommunisterne efter Partiets Leder og Redaktør af Folkets Dagblad Karl Kilbom, de sidste tre Aar efter Tilslutning fra en socialdemokratisk Oppositionsgruppe i Gøteborg: Sveriges socialistiske Parti.

Dette Parti har sin største Indflydelse i Stockholm og Mellemsveriges Industricentrer. I Gøteborg har den soc. dem. Rigsdagsmand Strøms Overgang for tre Aar siden givet det en Del Tilslutning, ellers har det ud over Landet kun Stagnation og Tilbagegang i de sidste tre Aar.

Til Belysning af de politiske Arbejderpartiers Styrke er her de sidste tre Valgs Stemmetal:

	Soc. dem.	Komm. Parti	Soc. Parti
1928	ca. 900000	ca. 150000	
1932	ca. 1000000	ca. 70000	ca. 130000
1936	ca. 1300000	ca. 95000	ca. 125000

Som bekendt har Sverige i de sidste Aar oplevet en Højkonjunktur, og denne gav sig det Udslag, at Socialdemokraterne fik en mægtig Tilvækst ved Valget sidste Aar, medens Kommunisterne gik lidt frem ,det soc. Parti lidt tilbage. I Betragtning af den stærkt øgede Valgdeltagelse dog et ret væsentlig Nederlag.. Det komm. og soc. Parti havde indgaaet en teknisk Valgalliance, hvilket bevirkede, at det komm. Parti fik sine Stemmer bedre udnyttet og vandt et Par Mandater.

Kort efter Valget blev Kilbom afsat som Redaktør af Folkets Dagblad og er nu sammen med en anden, Partisekretær Emil Anderson, ekskluderet. Saa vidt man kan se, er Grunden, at de to har brugt deres gamle Navne og deres Position i Partiet til at arbejde for en Forening med Socialdemokratiet og saaledes føre de øvrige forhenværende revolutionæres Tradition videre.

Dog har Socialdemokratiets Ledelse ikke vist udelt Glæde ved en saadan Tilslutning, den har som før nævnt bitre Erfaringer for, at der skal mere end et Navn til for at faa de revolutionære Arbejdere til at anerkende Reformismen.

Men Karl Kilbom er Taktiker og Opportunist. Han, som alle der følger med, ved, at det kun er et Tidsspørgsmaal, naar Stalin lukker de komm. Partier og dirigerer sin Faareflok ind i den store soc. dem. Faarefold. Derfor har han ogsaa søgt Føling med Kommunisterne.

Endnu inden hans Rævestreger havde ført til noget, har Partiets Arbejdsudvalg med 9 Stemmer mod 5 ekskluderet ham og hans Meningsfælle. Den komm. Presse raser i Sverige, som her, mod Eksklusionen, og det er tydeligt, at de tager Kilboms Parti og er vrede over, at Kilbom er blevet overrumplet inden han kunde anrette større Ravage.

Saaledes skriver Arbejderbladet d. 13. Maj bl. a.:

»Sammen med E. Anderson er Kilbom nu ekskluderet af det saakaldte socialistiske Parti, der under Flygs Ledelse er havnet i den mest uhyrlige antisovjetske og trotskistiske Kontrarevolution.«

Dette tyder paa, at det socialistiske Parti vil forblive sin revolutionære Ideologi tro, idet Komm. jo altid kalder os revolutionære for kontrarevolutionære.

Vort svenske Broderorgan »Arbetaren« skriver da ogsaa:

Angaar det os Syndikalister, hvordan de politiske Partier opgør deres Stridigheder, vi har jo intet at gøre med Partivæsenet, indvender vore Kammerater maaske.

Os vedrører hver Begivenhed i Arbejderbevægelsen. Vi kan ikke være ligegyldig overfor noget. Det soc. Parti i Sverige staar paa omtrent samme Standpunkt som det spanske P. O. U. M., der i Strid med Kommunismen og delvis Socialdemokratiet gaar ind for Socialismens Gennemførelse i Spanien. Stort set falder P. O. U. M.s Standpunkt sammen med C. N. T., den egentlige Bærer af de socialistiske Kollektiviseringsbestræbelser i Spanien. Hver Støtte for den spanske Revolution er velkommen, og hver Forsvagning af Forsvaret af denne Revolution maa beklages. Derfor maa Udviklingen i den øvrige Del af den svenske Arbejderbevægelse interessere os.

C. H.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C.5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

En Skolopender i Alderslyst

Hr. Westergaard faar efterhaanden flere og flere Ben og ender nok med at blive et veritabelt Tusindben.

Medens vi med Tilfredshed kan konstatere, at vor alvorlige Pressekampagne mod de utaalelige Forhold paa Socialkontoret i Alderslyst og særlig Behandlingen af de Arbejdsløse foreløbig er resulteret i en mere hensynsfuld Behandling af de Socialunderstøttede, er der et andet Forhold, som i den senere Tid paany har vakt en Del Opsigt om Socialkontoret, og som vi ogsaa ønsker at sige et Par Ord om.

Da vi i sin Tid skarpt angreb Murer Westergaard i hans Egenskab af Socialudvalgets Formand, var der mange, der mente, at vi var for haarde imod ham, at han som Menneske var rigtig flink osv., og at det kun var hans Stilling, der bevirkede, at han til Tider maatte være haard overfor de Arbejdsløse.

Vi er vant til den Art Betragtninger. Vi kender Kapitalister, der er vennesæle Væsener som Privatmennesker og hensynsløse Banditter baade paa Arbejdsplads og i Forretningsforbindelser — naar det kan *betale* sig at være det!

Den Art »Menneskelighed« giver vi ikke en sur Sild for.

Og for Murer Westergaard var vi overbevist om, at den Dag nok skulde komme, hvor han serverede sin sande Menneskelighed og sine lige saa sande menneskelige Motiver til offentlig Beskuelse.

Den Dag er nu inde!

Allerede under Valgkampagnen løftede Hr. Westergaard for os en Flig af sine sande Motiver. Det var ved Opstillingen af *Arbejderlisten* ude i Lysbro, hvor han ved at foranstalte en veritabel »Niggerstep« nede paa Gulvet forsøgte at forhindre Listens Opstilling.

Se en Mand, der kun dirigeres af strengt saglige Motiver, i Kærlighed til den Klasse, han foregiver at tjene, han vil ikke nedværdige sig til den Art Midler. Kan han ikke ved Ord overbevise sine Klassefæller, saa vil han i alle Tilfælde hverken ved Sabotage eller Provokation søge at trumfe sin Mening igennem. En Optræden som Hr. Westergaards hin Søndag sagde os, at der bag denne Mands hele offentlige Optræden laa stærke personlige Interessemotiver, som han frygtede for skulde lide Skibbrud, om ikke hans — netop hans — Parti fik den afgørende Magt i Kommunens Administration.

I Dag kan Arbejderne i Balle Kommune selv dømme!

Hr. Westergaard er nu Næstformand for Sogneraadet, Formand for Socialudvalget, Formand for Vejudvalget, Ejendomskylds-Vurderingsmand samt endelig ogsaa nu Pantefoged.

Hver af disse Stillinger eller Opgaver kunde, om de skulde udføres samvittighedsfuldt af en Mand, der ikke vilde gøre et Levebrød af dem, tage en Mands Interesser og Arbejdskraft som ofrende Fritidsarbejde i Kommunens Tjeneste.

Men Hr. Westergaard han gaber nu over dem alle fem.

At Motivet ikke er blind Arbejdsiver og Trang til at ofre sig, viser hele Forholdet, idet der ud af denne Ophobning af forskellige Hverv er lavet et velaflagt Levebrød til Personen Westergaard.

Tilegnelsen af det sidste »Ben«: *Pantefogedpladsen,* er typisk. Her afskediges en Mand, som i enhver Henseende var Pladsen voksen, og over hvis Arbejde der ikke var noget at klage.

Men den Løn, Hr. Westergaard kunde oppebære af de øvrige Ben, var altsaa ikke nok. Derfor væk med den gamle Pantefoged — og Plads til Hr. Westergaard.

Hr. Westergaard og dermed hans lydige Partifælle i Sogneraadet har kaldt den Historie for »Omlægning af Tjenesteforholdene ved de kommunale Kontorer«. Vi kalder det mere ligefremt for uværdigt *»Benjagt«!*

Hvad man nu kan komme ud for i Balle Kommune.

Der findes en gemytlig Historie, hvori en Mand bliver sin egen Bedstefader.

I Balle Kommune er Hr. Westergaard nu blevet sin egen Overordnede.

Det er en evig Kilde til Fortræd for alle Danmarks fattige Mennesker, at Socialloven tillader, at Sogneraad og Socialudvalg bestaar af samme Personer. Her i dette Tilfælde er Næstformanden for Sogneraadet og den administrerende Formand for Socialudvalget samme Person. Hr. Westergaard skal altsaa give Hr. Westergaard Instrukser og eventuelt kritisere ham!

Det er i Sandhed en betryggende offentlig Orden.

Men hvad mener man om Ejendomsskyld-Vurderingsmanden Hr. Westergaard, naar han skal modtage Ordre og kritiseres af Sogneraadets Næstformand, Hr. Westergaard? Eller endnu mere taabeligt, Pantefogeden Hr. Westergaard og hans Foresatte i Sogneraadet, Hr. Westergaard?

Man spørger uvilkaarligt, om der ikke i dette lovredne Land findes en eller anden Paragraf, der kræver af Overmyndighederne, at de griber ind mod saa vanvittige korrupte Forhold.

Eller er vi kommet dertil i dansk offentligt Liv, at en forslugen Benjæger kan tilsidesætte al offentlig Anstændighed.

Den Arbejdsløse og Forvandlingskunstneren.

Det er ofte hændt en arbejdsløs Mand, at den Herre, der et Par Maaneder forud stod indladende og bejlede til hans Stemme, en Dag efter Valget staar for ham som en brøsig afvisende Socialudvalgsformand.

Men i denne offentlige Forvandlingskunst kan de Arbejdsløse i Balle Kommune nu risikere at komme ud for langt finere Numre.

Hvad mener man om en Arbejdsløs, der har overbevist den »forstaaende« Socialudvalgsformand Hr. Westergaard om, at han den Arbejdsløse trænger til 8 Dages Kommunearbejde. Og naar den Arbejdsløse saa kommer og skal hente den haardt tiltrængte Ugeløn hos Socialudvalgsformanden, at denne saa siger: »Ja, vent et Øjeblik,« idet han forsvinder ind bag en Dør for i næste Stund atter at vise sig med Pantefogedens Kasket paa Hovedet og i dette Udstyr tilegner sig det halve af den Arbejdsløses *haardt tiltrængte* Ugeløn!

Det Glansnummer i den offentlige Forvandlingskunst faar Hr. Westergaard i Balle Kommune sikkert Eneret paa foreløbig inden for Landets Grænser.

Vi skænker i Gavmildhed denne Idé til de aandsfattige Revysmede i Alderslyst socialdemokratiske Forening, naar de næste Gang skal forlyste Faareflokken. Kunde man samtidig formaa Hr. Westergaard til at udføre Rollen ogsaa i Forsamlingsbygningen, vil der sikkert blive fuldt Hus!

Men de Arbejdere, der i sin Tid mente, at vi gik for haardt frem mod Hr. Westergaard, at han egentlig var en flink Mand osv., mon de ikke i Dag er belært om, at det var os, der saa rigtigt?

Den Mands anselige »Bensamling« maa da nu overbevise enhver, der kan tænke, om, at hans Bejlen til Arbejdernes Stemmer og offentlige Tillidshverv aldrig har været dikteret af Kærlighed til Arbejderne, men af personligt Stræberi og Levebrødsinteresser.

Man maa indrømme Balle Kommune, at den har faaet — ikke en zoologisk, men — en *sociologisk Skolopender,* ikke ret mange Landkommuner har Mage til.

En Analyse af den spanske Revolution

Alt er ikke som det bør være

Et aabent Brev til de anarkosyndikalistiske Ministre i Valenciaregeringen.

Vi gengiver her et aabent Brev, som vor italienske Kammerat Camillo Berneri har offentliggjort i vort italienske Broderorgan »Guerra di Classe«, stilet til den anarkistiske Minister Friderico Montseny. Da Berneri uden Tvivl er en af de bedste Kræfter inden for den italienske Syndikalismes yngre Generation, maa hans Udtalelser tillægges den største Vægt og viser os, at der blandt de spanske revolutionære Arbejdere ikke er udelt Tilfredshed med Forholdenes Udvikling i det revolutionære Spanien.

I din Tale af 3. Januar i Aar, sagde du: »— Anarkisterne er indtraadt i Regeringen for at hindre Revolutionens Afsporing, for at fuldføre denne, naar Krigen bliver afsluttet, og for at modsætte sig ethvert Forsøg paa at oprette et Diktatur, fra hvilken Side det end kommer.«

Nuvel, Kammerat, nu i April — efter yderligere 3 Maaneders Erfaring i Regeringsvirksomhed, staar vi overfor alvorlige Kendsgerninger og andre endnu mere skæbnesvangre tegner sig i Fremtiden.

Kontrarevolutionens blodige Virksomhed.

I de baskiske Provinser, i Levanten og Kastilien, overalt, hvor vor Bevægelse ikke kan gøre sig gældende ved vore Syndikaters store Medlemsantal og Massernes overvældende Tilslutning, udøver Kontrarevolutionen et haardt Tryk og truer med at knuse alt.

Regeringen er forlagt til Valencia, og derfra udgaar Stormgardeafdelinger for at afvæbne de revo-

lutionære Grupper, der er blevet dannet i Forsvarsøjemed. Det er Civil- og Stormgarderne, der faar Lov til at beholde Vaabnene, det er disse Elementer, der kontrolerer de »Ukontrolerede«, dvs. afvæbne de revolutionære Arbejdere, der ejer nogle Geværer og Revolvere. Dette indtræffer under en Borgerkrig, da alle Overraskelser er mulige — i Regioner, der ligger nær en i høj Grad sønderstykket, matematisk ubestemt Front.

Dette sker samtidig med, at man har Beviser for en politisk Fordeling af Vaabnene, som har til Hensigt kun at forsyne Aragonfronten med det allermest nødvendige, Aragonfronten, der er det kollektiviserede Jordbrugs bevæbnede Eskorte, Værnet for det aragonske Forsvarsraad og for Katalonien, det iberiske Ukraine.

Marokko maa erklæres uafhængig.

Du sidder i en Regering, der har tilbudt Frankrig og England Privilegier i Marokko, skønt det siden Juli 1936 har været nødvendigt officielt at proklamere Marokkos politiske Autonomi.

Jeg kan forestille mig, hvad du som Anarkist tænker om denne ligesaa dumme som uværdige Holdning, men jeg tror, at Stunden er kommet, hvor du og de øvrige anarkistiske Ministre overfor Offentligheden erklærer, at I ikke godkender slige Forslag.

Den 24. Oktober 1936 skrev jeg i »Guerra di Classe«:

»Marokko er den fascistiske Armés Opperationsbasis. Vi maa iværksætte en intensiv Propaganda for marokkansk Autonomi i hele den panislamitiske Verden. For en saadan Politik behøves der Penge, og man maa øjeblikkelig sende Agitatorer og Organisatorer til alle arabiske Emigrationscentrer og fremfor alt til Grænsesonen i spansk Marokko.«

Det er indlysende, at man ikke kan garantere de engelske og franske Interesser i Marokko og samtidig drive slig revolutionær Propaganda. Valencia fortsætter Madrids Politik, deri maa der ske en Ændring. For at fremme denne maa man kraftigt og utvetydigt sige, hvad man tænker, thi i Valencia gør der sig Tendenser gældende, der tilsigter et Forlig med Franco.

Disse Tendenser, disse Manøvrer, forklarer mange direkte Punkter, eksempelvis den republikanske Flaades Passivitet. Koncentrationen af Styrker fra Marokko, »Canarias« og »Beleares« Sørøverdaad, Malagas Fald er Konsekvenser af denne Passivitet. Krigen er endnu ikke tilende. Hvorfor tolerere Prieto, hvis han er uduelig? Om Prieto er bunden af en Politik, der paralyserer Flaaden, hvorfor saa ikke brændemærke denne Politik?

Med Artikler og Foredrag vindes Krigen ikke.

I anarkistiske Ministre holder veltalende Foredrag og skriver udmærkede Artikler, men med Taler og Artikler vindes Krigen ikke og forsvares ikke Revolutionen. Man vinder den første og forsvarer den sidste kun ved at gaa over fra Defensiv til Offensiv. Stillingskrigens Strategi kan ikke anvendes i Evighed. Problemet løses ikke ved at udkaste Paroler som i almindelig Mobilisering, Vaaben til Fronterne, Enhedskommando, Folkearmé o. s. v. Det løses ved at man umiddelbart fører det ud i Livet, som kan virkeliggøres.

»Depeche de Tolouse« for den 17. Jan. skrev:

»Indenrigsministeriets store Problem er at genoprette Statens Autoritet over Grupper og ukontrolerede Elementer af alle Slags.«

Det er klart, at man kan ikke løse Problemet om den »femte Kolonnes Likvidering, naar man gennem Maaneder kun har sysselsat sig med at tilintetgøre de »ukontrolerede«. Likvideringen af den indre Front har som første Forudsætning en Undersøgelses- og Undertrykkelsesvirksomhed, der kan udøves af prøvede Revolutionære. En indre Politik, der indebærer Samarbejde mellem Klasserne og Hensyntagen til Mellemklassen, leder absolut til Tolerance overfor tvetydige politiske Elementer. Den femte Kolonne bestaar ikke blot af Elementer, der tilhører de fascistiske Formationer, men ogsaa af alle misfornøjede, der ønsker en moderat Republik. Men netop disse sidste nyder Tolerance af de Styrker, der jager de »Ukontrolerede«.

Likvidering af denne indre Front forudsætter en omfattende og radikal Aktivitet af Forsvarskomitéer, fælles for C. N. T. og U. G. T.

Militariseringens Fare.

Vi er Vidne til, at tvetydige Elementer, der ikke garanteres af nogen hverken faglig eller politisk Organisation, trænger ind i Folkearméens ledende Kadrer. Komitéerne og de politiske Delegater udøver en sund Kontrol. I Dag er den imidlertid forsvaget af det dominerende militære Udnævnings- og Befordringssystem. Det er nødvendigt at styrke Delegaternes og Komitéernes Autoritet.

Vi er Vidne til et nyt Faktum, som kan faa katastrofale Konsekvenser: at hele Batailloner kommanderes af Officerer, der ikke nyder Militsmændenes Tillid og Hengivenhed. Det er en alvorlig Sag, thi Flertallet af Militsmændenes Stridsdygtighed staar direkte i Forhold til den Tillid og Tiltro, de nærer til sine egne Befalingsmænd. Det er derfor nødvendigt at gengive de Menige Retten til selv at vælge og afsætte sine Overordnede.

Jeg kunde fortsætte. Man har begaaet en alvorlig Fejl ved at akceptere autoritære Formuleringer. Jeg har haft Anledning til at tale med højere italienske, franske og belgiske Officerer og har kunnet konstatere, at hvor det gælder Disciplinens virkelige Fordringer, har de en meget mere moderne og rationel Opfattelse end mange af vore nybagte Generaler, der passerer som Realister.

Jeg tror, at Tiden nu er inde til at konstituere en konfederal Armé, ligesom det socialistiske Parti har dannet sin egen Formation i Folkemilitsens femte Regimente.

Jeg tror, at Tiden nu er inde til at slippe af med de tusinder Civil- og Stormgardister, der ikke sendes til Fronten, fordi de skal bruges til at kontrolere de »Ukontrolerede«.

Jeg tror, at vi nu maa skabe en virkelig Krigsindustri.

Det gælder frem for alt at højne de Kæmpendes Kampmod og Moral. Louis Bertoni gav Udtryk for Følelserne hos en Del italienske Kammerater, som kæmper paa Huescafronten, da han nylig skrev:

»Hvis Krigen i Spanien berøves hver ny Tro, hver Idé om social Omforandring, hver revolutionær Storhed, hvert universelt Indhold, bliver den kun en sædvanlig national Uafhængighedskrig, som man maa kæmpe til Ende for ikke at blive udryddet af den internationale Plutokrati. Det bliver et uhyggeligt Spørgsmaal om Liv og Død, men det er ikke længere en Krig for Indførelse af et nyt Regime og en ny Menneskehed. Man kan sige, at alt endnu ikke er tabt, men alt er truet. Vore udtaler et Resignationens Sprog, samme Sprog, som de italienske Socialister talte inden Fascismens Sejr: *Vogt jer for Provokationer! Ro og Værdighed, Orden og Disciplin!*

I Praksis indskrænker alt sig til at lade Tingene gaa sin Gang.

Og ligesom Fascismen tilsidst sejrede i Italien, maa den republikanske maskerede Antisocialisme til sidst sejre i Spanien, hvis ikke uforudsete Ting sker. Det er unødvendigt at sige, at vi kun konstaterer Kendsgerninger uden dermed at dømme vore Kammerater. Vi kunde ikke pege paa en anden og effektivere Taktik, saa længe det tysk-italienske Tryk vokser ved Fronterne og det bolchevikisk-borgerlige bag Fronterne.«

— — —

Jeg er ikke saa beskeden som Bertoni. Jeg vover at paastaa, at de spanske Anarkister kunde have en anden politisk Linie end den, de nu følger. Jeg gør Fordring paa at kunne angive nogle Retningslinier, idet jeg udnytter, hvad jeg ved om de sidste store Revolutioner og hvad jeg har læst i de spanske Anarkisters egen Presse.

Spørgsmaalet Krig eller Revolution er meningsløs. Det eneste Spørgsmaal er: Enten Sejr over Franco gennem en revolutionær Krig eller Nederlag.

Problemet for dig og de øvrige Kammerater er at vælge mellem Thiers Versailles og Kommunismens Paris — inden Thiers og Bismarck slutter Borgfred.

Camillo Berneri.

Folkefront-
Arbejder Alliance

Fortsat fra Side 2.

der skal kæmpes om, mere moderate. For Danmarks Vedkommende f. Eks. højere Løn til Udligning af de forøgede Varepriser og kortere Arbejdstid for at skaffe Plads til vore arbejdsløse Kammerater i Produktionen.

Den revolutionære Arbejderalliance maa foregaa over Hovedet paa de politiske Partier.

Den revolutionære Arbejderalliance skal kun tjene et Formaal: Gavne Arbejderklassen i dens øjeblikkelige Kamp for Dagskravene og stadig føre den længere frem mod dens historiske Maal: Overtagelse af Produktionsmidlerne.

Den revolutionære Arbejderalliance skal ikke fjerne noget partipolitisk Formaal, og dens Realisation vil derfor komme til at foregaa over Hovedet paa og ofte, som man ser det i Spanien, under aaben Modstand fra de politiske Partier.

I det Reaktionens Mørke, som i Tiden raader over hele den civiliserede Verden, hvor selv tidligere revolutionære Grupperinger indenfor Arbejderbevægelsen er bleven Bærere af den aabne Kontrarevolution, er vore spanske revolutionære Kammeraters Parole om den *revolutonære Arbejderalliance* det eneste Lyspunkt kun derved, at Arbejderne trods Meningsafvigelser i Detaillerne gaar til enig Kamp mod deres Udbyttere og det kapitalistiske Samfund for de Opgaver, der i Dag ligger for, kan de vente at sejre.

Lad os derfor gaa ind for vore spanske Kammeraters Parole. Lad os forsøge ogsaa at samle de danske Arbejdere i en revolutionær Arbejderalliance for deres øjeblikkelige Interesser.

Arbejderungdom *se op*

Da Verdenskrigen i 1918 fandt sin Afslutning og Revolutionerne væltede ind over Landene, blev, paa Initiativ af Verdenskapitalismens betalte Lakajer, »Folkenes Forbund« dannet, kun for at dæmme og for Revolutionernes videre Udvikling.

Allerede den Gang tog de for aandelig Frihed og fuld social Retfærdighed kæmpende Bevægelser: de kommunistiske, anarkistiske og syndikalistiske Organisationer Afstand fra dette Forbund og paapegede klart og tydeligt, hvorfor det kunde blive en Narresut for den arbejdende Del af Befolkningen i de forskellige Lande, og kun til Fordel for den snyltende Part af Menneskeheden, nu har dog de *saakaldte* Kommunister forladt dette Standpunkt og tilsluttet sig Koret af snigende Sjakaler, der flokkes om Geneve.

Trods det at Tilhængerne af Folkenes Forbund i Avisartikler og Radioforedrag har fremhævet hvilken mægtig Betydning dette har, er det nu en uomstødelig Kendsgerning, at vi, de anarkistisk-syndikalistisk Organisationer, hvade Ret.

Vi har set Medlemmer af Folkenes Forbund bryde deres indbyrdes underskrevne Aftaler, som Tyskland i 1914 brød sin Aftale med Belgien og angribe hinanden Militært uden at de andre Medlemmer af Forbundet magtede at røre en Finger til at hjælpe det angrebne Medlem, og Angriberen kunde stadig være Medlem, hvilket Hykleri!

I Erkendelse af de Begivenheder de senere Aar har vist os, kalder vi paa al den frisindede og frihedselskende Ungdom Danmark ejer, den Ungdom der ikke er forsumpet i den elendige aandsfattige Moral, som vor Tid er præget af, den *stærke, raske* og *viljefaste* Ungdom, der vil være med i Arbejdet for Menneskelig Lykke og som ikke under nogen Omstændigheder gaar paa Akkord med Uretten.

Med den Fart Verdensudviklingen har taget i de senere Aar, staar vi over for at vælge vort Standpunkt til de kommende Begivenheder, der staar vi over for to Onder og ved Valget mellem disse to Onder vil de viljesvage, de slappe og de ligegyldige vælge det mindste Onde, men *vi vælger ingen af dem!*

Det ene Onde er den fortsatte Privatkapitalisme under det maskerede politiske Demokrati, og i dette forløjede Demokratis Navn bliver vi udbyttet med en Hensynsløshed, som ikke engang Hovbonden blev det; thi aldrig før i Historien har Privatkapitalismen været stærkere konsolideret, end den er i Dag, og aldrig har Arbejderklassen været udbyttet saa skaanselsløst som nu, ja selv vore valgte Tillidsmænd udsuger os mere og mere.

Eller det andet Onde, Statskapitalismen, under alle dens forskellige Afskygninger lige fra Statssocialisme til Statsfascisme, en Form for Udbytning med et Bureaukrati saa nedrigt som ingensinde før, hensynsløst vil dette System trampe enhver frisindet Mening ned. Angiveriet vil komme til at florere som ingensinde før, ja, alle de mest gemene Midler vil blive brugt for at opretholde Statskapitalismens Magt over den produktive Del af Menneskene.

Det er disse to Onder, vi revolutionære anarkistiske Syndikalister vender os skarpt imod; det er disse to Onder, vi vil kæmpe imod for at indføre et frit Samfundssystem med Arbejdet som den eneste Værdimaaler, der findes, et Samfundssystem, hvor fuld aandelig Frihed kan trives og fuld social Retfærdighed udøves.

Har ikke de historiske Begivenheder vist os, at Kapitalismen under hvilken Maske den end dækker sig, uden Skaansel har knust Menneskehedens Frihed; i Rusland knustes den frie Kommunismes Tilhængere af Statssocialismen, i Tyskland af Demokratiet, og i Dag forlanger det demokratiske England og Frankrig Garanti for, at der ikke bliver indført virkelig Socialisme i Spanien; kun Demokratiet eller Fasciste-Diktaturet vil blive taalt af disse »Frihedens Vogtere«. Spaniens Anarkister og Syndikalister skal knuses, hvis de vil indføre det frie Arbejdsfællesskab.

For en Del Aar siden sluttede en Artikel i »Berl. Tid.« med disse Ord: Nej, det er ikke Frihed, den danske Arbejderklasse vil, den ønsker kun at blive en velklædt og velfodret Statsslave.

Den Tid, der er gaaet siden disse Ord blev skrevet, har desværre kunnet tyde paa, at saaledes er den danske Arbejders Syn paa Socialismen! Men skal vi unge da ikke vise Skriveren af disse haanende Ord, at det er ham, der har taget Fejl af vor Mentalitet; vi vil ikke være umælende Slaver af noget System, vi vil vor ubeskaarne aandelige Frihed og Ret til alle Livets materielle Frembringelser.

Derfor, unge, frisindede Mand og Kvinde, skal der skabes en Ungdomsbevægelse, der vil et frit Samfundssystem, hvor vi alle yder efter Evne og nyder efter Behov, en Bevægelse, som uanset Modgang vil kæmpe mod al Partifordummelse, kæmpe mod alt, der kan nedværdige os som fri, selvstændigt tænkende Individer, frem til det frie anarkistisk-kommunistiske Samfund.

Bliv Medlem af F. S.

Er du fagorganiseret Arbejder?

Er du interesseret i at forbedre dine Eksistensvilkaar?

Vil du, at der blandt dine Fagfæller skal skabes større Interesse om din Fagforening?

Vil du derfor, at de skal have større Indflydelse i denne?

Vil du, at alle Arbejdere skal have deres faglige Aktionsfrihed tilbage?

Vil du være med til at bekæmpe de stigende Priser med stigende

Politiske Mord i Barcelona

Kammerat Berneri et af Ofrene.

Andet Steds i Bladet bringer vi en Artikel af vor italienske Kammerat Camillo Beneri, hvori han giver en Avalipe af Udviklingen i den spanske Revolution. Nu er der kommet Meddelelse om, at han er faldet som Offer for Snigmordere i Barcelona. I forrige Uge bortførtes han og en Kammerat fra deres Bolig i Barcelona, og nogle Dage senere fandtes hans Lig henkastet i en Gade i den gamle Bydel.

Solidaridad Obrerar sætter Mordet i Forbindelse med en Kidnapnings-Affære, der for nogle Uger siden fandt Sted i Barcelona. En Person ved Navn Mark Reiner, der er en Søn af den russiske Menchevikfører Abramovitz, bortførtes for nogle Uger siden fra sit Hotel af Mænd, som paastod at handle paa Myndighedernes Vegne. Han har været forsvunden siden. Sagen er ikke bleven opklaret, men man mener, at en hemmelig Organisation staar bag baade Mordet paa Berneri og Bortførelsen af Reiner.

Berneris Død vækker Sorg indenfor den internationale syndikalistiske Bevægelse. En god Kammerat, en værdifuld Kraft rykkedes bort i en Situation, hvor han daarligt kan undværes.

Berneri var oprindelig Universitetslærer i Italien, men blev dreven i Landflygtighed af Fascismen. I Emigrationen ernærede han sig som Kropsarbejder. Samtidig skrev han videnskabelige Arbejder og drev en intensiv skriftlig Propaganda for de anarkistiske og syndikalistiske Idéer.

Som Repræsentant for Italiens syndikalistiske Union (U. S. I.), deltog han i I. A. A.s Bureaumøder og Kongresser. Hans Indlæg dér vakte altid Opmærksomhed og Interesse. Efter d. 19. Juli var Berneri virksom i Spanien som politisk Delegat ved en italiensk Militsafdeling og som Redaktør for »Guerra di Classe« (de italienske Kammeraters Organ).

Margarine-Skandalen

Fortsat fra Side 1.

Professor Fridericias mærkelige Dobbelt-Stilling.

Dr. med. Johanne Christensen fortsætter:

»Jeg ønsker samtidig skarpt at pointere, at de Personer, der er eller har været Konsulenter for Margarine- og Vitamin-Præparat-Fabrikker, ikke samtidig bør have Indflydelse paa Forholdsregler, der vedrører Folke-Sundheden. Dette er en Selvfølge, da Interesserne er modstridende, og Konsulenterne kommer derfor — selv om deres Vilje er den bedste — i en haabløs svær Situation.

Kvaliteterne omtrent ens, men Priserne forskellige.

Hvad Prof. Fridericias Bemærkning om Margarinens Fedtstoffer angaar, da er det en Fejltagelse, at disse kan erstatte Smørrets; de er tværtimod i høj Grad forskellige og Margarinens er meget underværdige. Margarinen bestaar af en Trediedel af det uhyggelige Hvalfedt, en Trediedel Kokos og en Trediedel værdifattige Plantearter, ofte Spildeprodukter fra andre Fabrikationer. De tre forskellige Kvaliteter til forskellige Priser er omtrent ens!! Det er utroligt, at Befolkningen finder sig i det.

Man har ikke nogen som helst Garanti for, at de fremmede Fedtsyrer og andre Stoffer i Margarinen ikke i det lange Løb virker skadeligt, f. Eks. hæmmer Kvindernes Diegivning.

De Forsøg, der er gjort (bl. a. af Frof. Fridericia) paa Mennesker over Hvalfedt, er meget faa og meget overfladiske. Det berettiger ikke, at dette Stof nu udgør ca. 7 pCt. af Danmarks Ernæring!! — skønt det aldrig nævnes!

Det er den fattigste Del af Befolkningen, der udbyttes.

Den nuværende Situation er uværdig, thi den fattige Del af Befolkningen, der nødtvungent spiser Margarine og ikke har Raad til Æg og Fisk, maa nu som før have deres Vitaminer paa Apoteket. Ordningen er til Fordel for Margarinefabrikkerne og Vitaminfabrikkerne, ikke for Befolkningen, der let kan skaffe sig Gulerødder (A-Vitamin), men ikke har Raad til Mælkeprodukter, Æg og Fisk (D-Vitamin).

En forsvarlig D-Vitaminisering bør hurtigst muligt indføres, og Rigsdagen bør kun tilkalde fuldstændig uafhængige Sagkyndige. Der findes jo Professorer og Privatdocenter nok, der forstaar disse Ting, og det har regnet med skarpe Protester (Dr. Marie Kragh, Dr. Vogt Møller, Dr. Rehberg etc.).

Hvor er den sunde Menneskeforstand?

Margarinefabrikationen er ganske vist Landets største Pengemagt, men i Spørgsmaal, der angaar Landets Sundhed, bør Hensyn til den vige. Hertil kommer den Meningsløshed, at Margarine væsentlig bruges til Stegning (»lad det boble, boble, boble«!), men herved ødelægges det netop tilsatte A-Vitamin, mens D holder sig ved Stegning!

Hvem har i dette Udvalg repræsenteret den sunde Menneskeforstand?

Husmødrene bør strejke.

Jeg skal paa det indstændigste opfordre Husmødrene til at strejke overfor disse Meningsløsheder — Landet har nok af Oksefedt (Claret), der oven i Købet indeholder D-Vitamin, og Svinefedt; lad det blive brugt til Stegning og Smør til den kolde Mad.

Margarine er i Danmark en fuldstændig overflødig Substans, og Margarinefabrikkerne, der vitaminiserer nu i 1937 ,utilstrækkeligt og 10 Aar efter, at Vitaminiseringen begyndte i Norge, fortjener ikke mere Hensyn, end de selv ved denne Efterladenhed har vist Befolkningen.«

— — —

Foruden den videnskabelig ernæringsmæssige Undersøgelse af Margarinens Forhold er der Anledning til at komme nærmere ind paa den økonomiske, herunder Margarine-Trustens Bonus-Ordning med Detailhandelen; der er en Trediepart, foruden Producent og Forhandler, nemlig: Forbruger, og det er paa Tide, at dette ubeskyttede Væsen rører lidt paa sig, men herom i en følgende Artikkel.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4.
Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
Restpartier af nyt Fodtøj købes.
Nora 4966 y
7 Birkegade 7.

FØDEVARER

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

FORSKELLIGT

„Kramboden“ Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SILKEBORG
Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

1 Krone

Resten af Kvartalet er den lave Pris, for hvilken du kan faa »Arbejdet« bragt lige ind ad Døren. Skriv til vort Kontor, Blaagaards Plads 21. Den letteste Maade at sende Pengene paa er Postkonto 236,32.

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

No. 22. | Fredag d. 28. Maj 1937 | 2. Aarg. | 15 Øre.

Det store Taalmod

Det skal ikke fra vor Side benægtes, at Løsningen af den spanske Regeringskrise er en Erobring for den kapitalistiske Kontrarevolution, der staar fuldt paa Højde med, om Franco havde sejret i Borgerkrigen.

Vi er i den ulykkelige Situation at kunne konstatere en meget saglig Meningsfælle i den engelske Højfinans.

Et Londontelegram meddelte, da Regeringskrisen var under Løsning, at den konservative engelske Regering havde indset, at en Sejr for Franco var umulig, og at den derfor indtrængende havde henstillet i Valencia at skille sig af med de farlige og ukontrollerede Elementer, mod at den engelske Regering efter Borgerkrigen igen hjalp Landet paa Fode.

Dette Krav fra den engelske Højfinans er efterkommet.

Alle Arbejdernes Repræsentanter er fjernet af den spanske Regering.

Baade U. G. T.s og C. N. T.s Repræsentanter er fjernede fra Regeringen. Dermed er enhver Forbindelse mellem Regeringen og det spanske Arbejder- og Bondefolk og dets Krav om økonomisk social og aandelig Frigørelse likvideret.

Den Overenskomst mellem den engelske Højfinans' officielle og uofficielle Repræsentanter og Spidserne for de nuværende Regeringspartier i Spanien, der danner Grundlaget for den nye Regerings politiske Linie, vil Verden sikkert aldrig faa Kendskab til.

Men det er heller ikke nødvendig for at bedømme dens Maal og Midler.

Det er sagt tydeligt nok ved Regeringsdannelsen, hvad Meningen er.

Naar Spaniens Arbejdere og fattige Bønder i Hundredtusinder har ofret Livet, og andre Hundredtusinder er gjort til Krøblinge for at slaa det af tysk og italiensk Kapital organiseret Oprør ned, saa skal Resten af Spaniens arbejdende Folk jages tilbage i Slaveriet og udplyndres af engelsk og fransk Kapital.

Og den Del af Arbejderne og Bønderne, der ikke vil finde sig deri, de skal hensynsløst nedslagtes af den nye militariserede Statshær, der har afløst den for Kapitalen upaalidelige og farlige Folkemilits.

Et Par korte Linier i et Brev fra danske Kammerater paa en af de kæmpende Fronter siger tydeligt, af hvilken Beskaffenhed den nye spanske Hær er. De skriver:

Siden Afløsningen af Folkemilitsen har vi faaet helt nye Officerer af en særlig Type. De optræder som Tøsedrenge med hvide Handsker og Stokke og hundser og tyranniserer Mandskabet, saa der allerede har fundet gentagne Mytterier Sted, hvor 10—20 Kammerater er ført bort som Fanger. Vi har ikke set dem mere, og vi tvivler ikke om deres Skæbne. Vor Afdeling er nu opblandet med stalinistiske Elementer, der optræder som Angivere overfor enhver Kammerat, der ytrer Utilfredshed med de nye Forhold — — —«

Resten af Brevene siger Ting, vi ikke i Dag kan fortælle, men det citerede er ogsaa nok til at understrege, at den Hær, det kæmpende spanske Arbejder- og Bondefolk efterhaanden dannede i Kampen mod den italienske og tyske Fascisme, i Kampen for dets Frigørelse indvendig fra, er erobret af den franske og engelske Højfinans ved Hjælp af stalinistisk Forbryderpak, hentet fra Alverdens Lande paa Kommando af den blodbesudlede Diktator i Moskva, som Led i Udenrigspolitikens lumpne Maal.

Og er vi endnu i Tvivl om, hvad Meningen er med den nye Regering og dens Kurs, behøver vi ikke blot at lytte til dens Erklæring om, at alle utilfredse og ukontrollerede Elementer bag Fronten hensynsløst skal slaas ned. Nej, vi behøver blot at vide, hvem disse nye Regeringsmedlemmer er — det er alt nok.

Dens officielle Fører er det forædte Maddyr og Levemand, det fuldkomne moralløse Flæskebjerg *Iulio Negrin*, der ikke ejer Idealer, Principper eller Moral af nogen Art, men altid har været villig til at sælge sit repræsentative Korpus til den højst bydende.

Havde Franco haft Lejlighed til eller villet købe dette Menneskesvin, havde han i Dag været »Folkerepræsentant« i Francos Regering.

Men denne, den nye Regeringschef spiller ogsaa kun Rollen som bredmavet Gallionsfigur. Manden paa Kommandobroen i den nye Regering er Arbejder- og Bondemorderen *Prieto*.

Denne politiske Slyngel, der officielt udgiver sig for Socialdemokrat a la Stauningtypen, men i Realiteten er et borgerligt Kreatur i Storfinancens Sold, stod som den stærke Mand i Folkefrontregeringen fra Februarvalgene til 19. Juli 1936, hvor han sammen med de andre Banditter maatte takle af, (fordi hans Hænder drev af Arbejder- og Bondeblod, i hans Bestræbelse for at værne de reaktionære Godsejere og den store Industrikapitalisme.

Det er dette afskyelige Menneskedyr, hvis Mage den forbryderiske, amerikanske Gangsterverden ikke ejer, der nu paany dirigerer den spanske »Folke«-Front!

Ved hans Side staar Folkeudsugeren, Arbejder- og Bondeplageren, Millionæren Jesu Hernandez som Stalins og »Kommunismens« hæderfulde Repræsentant i »Folke-Frontsregeringen«!

Denne Præsentation er nok til at konstatere, hvad den nye Regering vil.

Det er denne Samling Kanaljer, Storfinancens underkøbte Lakajer, der nu i Verdenspressen, herhjemme af »Politiken«, »Soc.-Dem.« og »Arbejder-Bladet«, slaas op som det spanske Folks Frelsere, Ordenens og Fredens Venner, der skal frelse Spanien for at gaa under i Kaos og økonomisk Ufore ved at myrde Folkets trofaste og hengivne Sønner, de revolutionære Arbejdere og Bønder, opløse deres Organisationer og udlevere det spanske Folk til Udbytning og Slaveri under den franske og engelske Højfinans Røveri af Mineralierne i Spaniens Jord.

Og naar vi nu staar Ansigt til Ansigt med disse halvt fuldbyrdede Kendsgerninger, kan vi ikke glemme, at vore spanske Kammerater, de revolutionære Arbejdere og Bønder, havde Magten lige efter 19. Juli 1936.

Vi staar da atter med Problemet og spørger tvivlende:

Har vi Ret til at elske aandelig Frihed og Tollerence saa dybt, at vi — selv hvor vi har Magten — lader Slynglerne leve, naar vi med Sikkerhed véd, at de kun vil benytte Livet og Tiden til at myrde os og Folkets Frihed og atter genindføre Udbytning og Slaveri?

Ja, vi spørger vore spanske Kammerater, om en saa ædel Tollerence virkelig er rigtig overfor os selv og overfor vor Klasse.

Gang paa Gang har stalinistiske Forbrydere snigmyrdet jeres bedste og Revolutionens mest tro og hengivne Kammerater. I har ganske vist protesteret, men samtidig erklæret, at I for Sammenholdets Skyld i Kampen mod Fascismen vilde undlade at tage Repressalier.

Nu ser I og vi, hvad dette »hellige« Sammenhold er brugt til! Det er brugt af Snigmordernes Bagmænd til at samle Kraft til at myrde jer alle.

Jeg fatter ikke *dette store Taalmod*. Er det uendeligt, langt paa den anden Side af Menneskelivets Grænser?

Er vor Klasse da evigt fordømt til at være Stimefisk, hvis eneste Mission, ved vor vældige Formeringsevne, bestandig kun er at være Føde for Havets store Rovfisk?

En ensom brændende Sjæl kan spørge, men hvad hjælper det over for det store, store Taalmod! *Eli.*

Farvel til Profeterne

VI HAR LÆNGE NOK LEVET PAA BUNDEN
VI HAR LÆNGE NOK LYTTET TIL ORD
OG FORHANDLING!
DENNE DØDTID, FRA HAANDEN I MUNDEN,
DEN MAA NU VÆRE SLUT
VI VIL KAMP —
VI VIL HANDLING!

VI HAR LÆNGE NOK LYTTET TIL TALEN
OM TIDEN DER KOMMER MED SOLSKIN
OG LYKKE!
VI HAR LÆNGE NOK SET JER PAA HALEN
PAA EN BRED TABURET
SAD I FEDE
OG TRYGGE.

LÆNGE NOK — LÆNGE NOK STOD VI TAVSE
OG BLEV PROPPET MED LØGN AF
PARTIERS SJAKALER!
VI VIL BRYDE DEN SLØVSTILLE PAUSE
OG BEFRI OS AF
LØGNENES
AANDSBAKKANALER!

LÆNGE NOK HAR I SJAKRET MED NØDEN
I HAR UDSPILLET ROLLEN SOM
AUTORITETER!
PAA DEN GRAVSTEN VI GIR JER VED DØDEN
SKAL DER MEJSLES:
HER HVILER DE
FALSKE PROFETER!!!

-halfdan.

Folkefront Diktatur i Katalonien

Forsøg paa at standse C.N.T.s Presse

Alt roligt i Katalonien! Den stalinistisk borgerlige Fællesfront er i ivrig Arbejde. Censuren har debuteret i „Solidaridad Obrera", strøget spaltevis af Detailler om Massemordene paa Anarkosyndikalisterne i Taragona.

Medens Stalinisterne gaar fri efter sine Mordgerninger i Barcelona den 3. Maj, holdes hundreder Medlemmer af C. N. T. og F. A. I. arresterede.

Den unge Militærdiktator General Sebastian Pozas nyder i Ro og Mag sine Forfriskninger i en Cafe paa Plaza Cataluna.

Det er rigtig. Byen er fuldstændig rolig. Kun en og anden Syndikalist og Anarkist forsvinder daglig sporløst eller findes som Lig i en Sidegade. Den nye Politichef lader ligesom tidligere Rodriguez Sales Provokørerne hærge i Smug.

Infanterikommandanten Torres ankom nylig med en Flyvemaskine fra Valencia efter at have faaet nye Instrukser angaaende Maaden at udøve sit Embede som den øverste Chef over „Ordenen" i Katalonien. Torres har modtaget Pressens Repræsentanter i Audiens og konstaterede derved, at Ro og Orden raader i Barcelona og hele Katalonien. Overfor C. N. T.s Regionalkommité forsikrede han, at de arresterede Kammeraters Sag vilde blive prøvet retfærdig.

Provokationen fra bestemt Sted bliver mere og mere underfundig, thi hvis det ikke mere kan tillades ustraffet at myrde C. N. T. og F. A. I. Kæmperne — Risikoen derved synes virkelig at være bleven større, saa har Stalinisterne nu rejst Kravet om, at alle udenlandske Tilhængere af C. N. T., F. A. I. og P. O. U. M. skal udvises af Spanien. Som man ser teer de sig fuldstændig, som var de i Moskva!

Et frækt Forsøg paa at standse „Solidaridad Obrera" er forsøgt ved at stoppe 12 Tons Papir, der var kontant indkøbt i Frankrig og oplagret i Port Vendres (Frankrig) under Paaskud fra Stalinisternes Side af, at Papiret i Virkeligheden var bestemt for La Batalla, P. O. U. M.s Blad, som det er lykkedes dem at faa forbudt indtil videre.

De franske Fagforeninger slutter Borgfred med Udbytterne

Et Resultat af Folkefrontens Politik.

Lige siden de franske Arbejderes glimrende Sejre sidste Aar, har stærke Kræfter været i Bevægelse for at bringe dem ind paa roligere og for det kapitalistiske Samfund mindre farlige Baner.

Dette har ogsaa saa vidt lykkedes, som der for nogen Tid siden sluttedes en Borgfred mellem det franske Fagforbund C. G. T. og Arbejdsgiverforeningen om, at de Overenskomster, der udløber 1. Juli, skal forlænges et halvt Aar. I Løbet af denne Tid maa Arbejderne ikke rejse Krav om Lønforhøjelser i nogen Form.

Et Offer til Folkefronten.

Denne Overenskomst er paatvunget Arbejderne af Folkefrontregeringen i Forstaaelse med Arbejdskøberne og under Medvirkning af Spidserne indenfor C. G. T.

Folkefrontsregeringen har hele Tiden siddet som en Lus mellem to Negle overfor de to Parter, Kapital og Arbejde. Paa den ene Side skulde den varetage den besiddende Klasses Interesser paa en Maade, denne kunde være tjent med, og paa den anden Side maatte den ikke svække Arbejdernes Tro paa, at det var deres Interesser, den varetog. I den Situation blev der selvfølgelig afsluttet en Studehandel, hvor Arbejderne blev spist af med Løfter paa Fremtiden, hvorimod Arbejdskøberne tog den øjeblikkelige Gevinst hjem. Arbejdernes Interesser blev ofrede paa Folkefrontens Alter.

Det er imidlertid ikke sikkert, at den Studehandel holder!

Som bekendt krævede Arbejderne, for at den første store Kamp skulde bilægges, at de skulde tilkendes Medbestemmelsesret over Nyansættelser og Afskedigelser af Arbejderne. Dette Krav er endnu ikke blevet realiseret i nogen større Udstrækning, det blev overladt til de politiske Instanser, og de har siden grublet over et Lovforslag, uden endnu at være kommet til noget Resultat.

Selvfølgelig synes Arbejdskøberne ikke om en Løsning, der efterkommer Arbejdernes Krav, og de har ogsaa truet med at afbryde Samarbejdet og Borgfreden med Folkefronten, hvis den paa nogen Maade lovfæster en Ord-

Fortsættes Side 4.

Gadespejlet

Naar Ræven raaber til Gæssene: „Svøm over til den Bred, hvor jeg er, her er dejlige Græsgange!" — kan man være sikker paa, at den har ondt i Sinde. Og naar Arbejdskøbernes Formand, Julius Madsen, stiller Forslag til De samv. Fagforbund om at lægge Afgørelsen af Overenskomster i de resp. Forretningsudvalgs Hænder, og Stauning med Voldgiftskæppen søger at genne Gæssene samme Vej, kan man være sikker paa tre Ting: at Ovnen er varm, at Appetitten er stor, og at Menuen staar paa Gaasesteg.

Saa er Spørgsmaalet, om Gæssene lader sig narre og om Stegen bliver fed.

×

Folkeforbundsraadets 97 Samling er aabnet i denne Uge. 9 Udenrigsministre er forsamlede. Efter Dagsordenen at dømme er det dog ikke sivet ud, at der foregaar noget i Spanien

×

Næsten overalt i Arbejderkredse hører man foragtelige Udtalelser om de kjoleklædte, guldmedaljebehængte, gavegivende, nationalsangsyngende, socialdemokratiske Føreres Mavekryben for Kongemagten. For at bøde paa Misstemningen skriver „Soc.-Dem." nu bagefter, „at der ikke efter Regeringsjubilæet er en Smule mere Royalisme inden for det danske Socialdemokrati, end før."

Og Bladet har Ret, det var bare Anledningen til at manifestere, der manglede.

×

Paa Foranledning af en socialdemokratisk Kvindeorganisation besluttede „Statens Husholdningsraad" i Foraaret 1936 at undersøge Muligheden og Værdien af en Margarine-Vitaminisering og udbad sig i den Anledning Oplysninger bl. a. fra Margarinefabrikerne, der dog ikke ønskede at udtale sig. Statens Konsulent i Husholdningsraadet er Professor Fridericia, og Margarinefabrikernes Konsulent er samme Professor.

Spørgsmaalet er nu, om det er Professoren, der har nægtet at give Professoren Oplysninger?

×

En Indsender mener iøvrigt, at der ikke er større Grund til Forargelse over Professor Fridericias Dobbelt-Stilling, naar ethvert større Industri-Selskab eller økonomisk Institut kappes om at vælge Parlamentarikere ind i deres Ledelse — selvfølgelig udelukkende for Politikernes kønne Øjnes Skyld.

Bliv Abonnent

En „frivillig“ Voldgiftsret til Afgørelse af Overenskomst-stridigheder

[illegible] Arbejdsgiverforeningens [illegible] afholdte Generalforsamling [illegible] Formanden, Ingeniør Ju[illegible] [illegible] Opfordrelse, [illegible] at man [illegible] til Rette med D. s. F. om Oprettelse af en [illegible] Voldgiftsret, der skulde [illegible] Myndighed, naar Parter[illegible] Overenskomstens Ophør [illegible] Forhandling kunde blive [illegible] bestemte Over[illegible] [illegible] Denne [illegible] modtaget med almin[illegible] Tilslutning fra de tilstede[illegible] Arbejdsgiverne, og naar [illegible] at en Udtalelse som [illegible] varm[illegible] Tilslutning, saa vil man forstaa, at det er noget, Arbejds[illegible] venter sig meget af.

Det er for tidlig endnu at ud[illegible] om D. s. F.s Stilling til [illegible] det den fungerende For[illegible] Jensen nægtede at ud[illegible] til »Social-Demo[illegible] Dage før D. s. F.s [illegible]forsamling«. Men der er [illegible] Tvivl om, at den ogsaa [illegible] taget med Velvilje fra D. s. F.s [illegible]

[illegible] for tidligt, [illegible] Arbejderne [illegible] deres Op[illegible] den nye Snare, [illegible] om dem.

Der er ikke noget at sige til, [illegible] Arbejdskøberne søger Septem[illegible] den faste Voldgifts[illegible] den frivillige Voldgifts[illegible] fastsat i de sidste med [illegible] afsluttede Forhandlinger, [illegible] med en alt favnende [illegible] Voldgiftsret, der har [illegible]

[illegible]

[illegible]tingsvarighed og kortere Arbejdstid.

[illegible] med dette har Arbejderne [illegible] opnaaet noget virkelig Frem[illegible]skridt. Deres Stilling i Forhold til de besiddende Klasser er ikke blevet en Smule forbedret. De maa leve den samme usikre Tilværelse som Lønarbejdere, som de har gjort siden Kapitalismens Gennembrud.

Derfor kan Arbejdernes Kamp mod deres Arbejdsgivere ikke stoppe op ved Kampen om saa og saa meget i Timen eller nogle Procents Forhøjelse af Akkord-satserne, men det maa til sidst ende med en Kamp om selve Herredømmet over Produktionsmidlerne, om Udbytningens Afskaffelse.

I denne Kamp er der ikke Plads for nogle Domstole mellem Arbejderne og deres Udbyttere. Det er, og det bliver et Spørgsmaal om Magt.

Derfor maa Arbejderne bestemt afvise enhver Tanke om en saadan Voldgift — de fleste vil sikkert indrømme, at vi allerede har tilstrækkelig af den Slags — og i Stedet for styrke deres faglige Organisationer, saa de bliver i Stand til at tage den Kamp op, først om de øjeblikkelige Dagskrav, derefter om selve Erobringen af Produktionsmidlerne.

Dementi

Der stod forleden i en Avis [illegible] over en afdød Rigmand, at han [illegible] havde bygget sig en stor skøn, slotsagtig Villa o. s. v.

Vi kan fra bedste Kilde, nemlig fra de Mænd, der byggede nævnte Villa, dementere denne Paastand som løgnagtig fra Ende til anden.

Nævnte Rigmand lagde ikke en Sten [illegible] Og alle Materialerne [illegible] havde Sav- og Teglværksarbejdere og andre Arbejdere frembragt.

Og de Værdier, han købte Grunden, Materialer og Arbejdskraft for, havde andre Arbejdere frembragt. Hans eneste Indsats var, at han paa en lumpen Maade havde tilranet sig disse Værdier ved at aagre med [illegible] og Arbej[illegible]

[illegible]

En karakteristisk Kommunist

[illegible]

Mølgaard [illegible]

[illegible]

Denne Mand siger her aabent, at Flertallet af Spaniens organiserede Arbejdere, der netop hylder Kommunismen med Mord og Drab, skal slaas ned; thi Spanien egner sig ikke for den Samfundsside, han selv udgiver at repræsentere!

Man maa vel indrømme os, at det er en mærkelig *Kommunist*!

Men denne Repræsentant for »*Kommunismen*« bliver endnu mere mærkelig, naar man erfarer, hvem han er.

Han kan i Rigdom ikke maale sig med *Don Juan March*, der har financieret Franco, men han er i kapitalistiske Slyngelstreger hans værdige Broder.

Medens *Juan March* har tilsvindlet sig Millioner ved et storstilet Smugleri i Udenrigshandelen og ved en blodig Udbytning af hans Godsers fattige Bønder og Grubearbejdere i Marokko, saa har »*Kommunisten*« *Jesu Hernandez* tilsvindlet sig sin uhyre Millionformue i Indenrigshandelens Fordyrelse af det fattige Folks Livsfornødenheder og i den brutaleste Udbytning af de spanske Grube- og Industriarbejdere.

Forskellen paa de to kapitalistiske Parasitter er, at March i Opgøret satte sin Formue ind paa italiensk-tysk Finanskapitals Side, medens Hernandez satte Kortene ind paa den fransk-engelske Finans Sejr.

Disse faa Oplysninger om denne Storkapitalist forklarer fuldt ud Baggrunden for hans Udtalelser mod Kommunismen og dens Tilhængere — de anarkistiske og syndikalistiske Arbejdere i Spanien. Han ønsker at snylte videre paa det spanske arbejdende Folk.

Men hvorledes kan denne rendyrkede kapitalistiske Maddike da repræsentere det »*kommunistiske*« Parti i den spanske Regering?

Der gives kun en Forklaring, og det er, at det kommunistiske Parti ikke blot i Spanien men over hele Verden er oprørende Svindel! At denne Bevægelse hverken vil eller kan repræsentere den kommunistiske Ide, men at dens Paastande herom og selv dens Navn er umoralsk Humbug, saa afgrundsdyb løgnagtig, at Historien ikke kan opvise Mage til.

Ikke blot i Spanien men over hele Verden gaar denne »kommunistiske« Bevægelse ind for det politiske Demokrati, der forudsætter og opretholder Kapitalismen, stik imod al Kommunisme.

Disse faktiske Kendsgerninger tilsammen forklarer Tilstedeværelsen af en kapitalistisk Slyngel, Millionæren *Jesu Hernandez* som Repræsentant for den »*kommunistiske*« Bevægelse.

Kun et er beklageligt i hele dette Forhold, og det er, at der er ærlige Arbejdere, der endnu — ogsaa her i Danmark — der ikke har gennemskuet denne afskyelige Svindel, men bestandig ofrer en saadan Bevægelse sine Kræfter og fattige Øre.

Jeg tænker netop paa disse Arbejdere i Spanien, naar de paa Kommando af *Millionæren Hernandez* skal til at myrde deres Klassefæller, de Kommunismen trofaste og hengivne anarkistiske og syndikalistiske Arbejdere.

Kommunist.

Et Møde
vi skal til

Det er lykkedes Fagoppositionens Sammenslutning at faa vor Kammerat, Formanden for det syndikalistiske Ungdomsforbund, Olov Janson, til at tale ved et Møde i Borups Højskole paa Mandag Kl. 8.

Naar der knytter sig særlig Interesse til hans Foredrag, saa skyldes det, at han i 4 Maaneder har været Militssoldat i Durutti-kolonne ved Aragon Fronten, og det er om sine personlige Oplevelser der og om Krigen i Spanien i det hele taget, han vil tale.

Til dette interessante Møde maa vi skaffe fuldt Hus, da der paa dette Møde vil blive givet autentiske Oplysninger om Situationen i Spanien.

Entréen bliver 50 Øre.

F.S. i den borgerlige Fagbevægelse

Det er ganske givet, at vi syndikalistiske Arbejdere, der [illegible] Fagbevægelse, der [illegible]

[illegible]

Frembud i Tillid til Menneske! og [illegible] til at [illegible] deres [illegible]

[illegible]

Resolutioner og Resolutioner

[illegible]

[illegible] kan afføde i Fremtiden.

Jeg paatalte [illegible] en Resolution [illegible] København [illegible] de samme Myndigheder, som havde iværksat det. Resolutionen [illegible] sig imod — nemlig [illegible] Afstemningsregler [illegible] spørgsmaal.

Jeg anede ikke [illegible] rede over denne Resolution [illegible] mine egne Kammerater [illegible] noget med den at gøre. Havde jeg vidst det, havde jeg ikke nøjedes med at [illegible], men havde taget mere haandfast paa det Forhold.

Enhver Henvendelse til de politiske Magthavere, der har misbrugt Arbejdernes Stemmer til at lægge Fagbevægelsen i Lænker, er — ligegyldig om Henvendelsen er en Kritik eller Tak — efter min Overbevisning, en Styrkelse af disse Magthaveres Position i Arbejdernes Omdømme.

Nævnte Resolution var et Krav om Endring af Afstemningsreglerne.

Dette er en direkte Anerkendelse af, at det er disse politiske Magthavere, der har det afgørende Ord i denne Sag.

Mine syndikalistiske Kammerater vil selvfølgelig hævde, at dette *ikke* er deres Opfattelse! Men det er aldeles ligegyldigt, hvad der er deres Opfattelse. Det aldeles afgørende er, at Resolutionen giver de almindelige Fag[illegible]

[illegible]

At faa valgt Repræsentanter ind paa de ledende Pladser

Det er vor Opgave [illegible] Utilfredsheden til at [illegible] de politiske Magthavere og [illegible] Magthavere [illegible] dem, og [illegible] kan staa paa sig selv [illegible]

[illegible]

Fortsættes [illegible]

Fra Kætterprocessernes og Udrensningens Land

Er de bebudede Processer mod Højreoppositionens Førere og de tyske Sabotører likvideret i Stilhed.

Under den anden store Moskvaproces i Slutningen af Januar afgav Karl Radek Forklaring om sin Forbindelse med Højreoppositionen. Han refererede saaledes flere Samtaler med *Bucharin*, hvorunder denne skulde have erklæret sig som Tilhænger af terroristiske Aktioner. Efter Radeks Udsagn havde Bucharin bl. a. meddelt, at mange i hans »Centrum« var af den Opfattelse, at det vilde være Letsindighed og Forsagthed, dersom man paa Grundlag af Resultaterne af Mordet paa Kirov overhovedet vilde give Afkald paa Terroren. Tværtimod var det nødvendigt at gaa over til planmæssig, gennemtænkt alvorlig Kamp [illegible] fra Friskaremetoder til planmæssig Terror.

I Henhold til disse Udtalelser mobiliseredes Sovjetpressen, *der krævede skaanselsløst Opgør med Højreoppositionens Førere* (Bucharin, Rykov o. m. fl.). Bucharin blev afskediget fra sin Stilling som Redaktør af »Isvestia« (Statstidende), og Rykov maatte trække sig tilbage fra Folkekommissærernes Raad. [illegible] kunde begynde med nye [illegible]

[illegible]

[illegible] Stand til at begaa alle Forbrydelser mod Sovjetmagten. Og Højreoppositionen betegnes som en Forbryderbande, der optræder som Lejesvende for den internationale Kapital.

[illegible]

Og hvad med de [illegible] Sabotage? Har Sovjetregeringen her atter [illegible] for Hitler-diplomatiets Intervention og i Stilhed likvideret den bebudede Proces?

[illegible] Udrensningen og [illegible]

Verdensstørste Gangster død

[illegible]

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 226,81

at følge Sovjetregeringens sigzag-Linie. En Ting er imidlertid sikkert, at disse Kætterprocesser og idelige Udrensninger *har afdækket betænkelige Brist i det proletariske Diktatur* — Brist, der utvivlsomt er uundgaaelige, naar Diktaturet har strakt sig over snart 20 Aar.

Men Haanden paa Hjertet. Var det egentlig dét, Arbejdermasserne i Alverdens Lande ventede, da de i sin Tid hyldede den russiske Revolution, og da de i denne saa *Indledningen til en almindelig europæisk Revolution.* Og er det ikke i Dag beskæmmende, naar man tvinges til at spørge: *Hvordan kan det proletariske Diktatur i Sovjetunionen bringes i Overensstemmelse med den officielle Paastand om, at Socialismen allerede har sejret og at man ikke bevæger sig hen imod det klasseløse, kommunistiske Samfund?*

Her er Sovjetstaten i Dag vist kommet noget i *Modstrid* til den marxistiske Opfattelse af Statens Afdøen i det socialistiske Samfund, saaledes som Lenin ogsaa forfægtede denne. Og den forhaandenværende *Disharmoni* i Sovjetunionen, som afspejles i de stedfundne Processer og andre Fænomener, løses næppe ved nok saa mange og skrappe Udrensninger eller ved at erklære enhver Kritik for troskistisk og sovjetfjendtlig.

Her maa graves dybere. Kan hænde, at Udrensningen da nødvendigvis maa rette sig mod helt andre Mænd.

at forstaa den virkelige Mening med Kampen i Spanien og begynder at forsvare deres Brødre ved at gøre Front mod den kontrarevolutionære Politik fra de engelske Konservative.

Dette Standpunkt skal holdes fast. Utallige Gange har vi opfordret Verdensproletariatet til at støtte de spanske Arbejdere i deres Kamp mod den kapitalistiske Reaktion uden at bryde sig om Regeringens Forskrifter.

Af dette kan vi drage nye Lærdomme.

Ni Maaneders Krig ligger nu bag os. England med sin herskende Klasse passer nok paa, at det ikke taber noget. Frankrig gør nøjagtig det samme. Tyskland og Italien har ikke lagt Skjul paa deres koloniale »Hensigter«, kun Arbejderne har sovet paa Realiteterne.

Det maa paa ingen Vilkaar fortsætte paa denne Maade. Hele Verdens Arbejderklasse har Pligt til at understøtte det antifascistiske og revolutionære Spanien, som i Dag er Verdensproletariatets Avantgarde.

I Dag mere end tidligere maa man omsætte den virkelige Arbejderinternationalisme til Handling. Dermed hjælper vi til at redde den proletariske Frihed og samtidig hindre en ny Krig.

de i første Omgang maaske er dennes ... og laler sig ... af Ledernes Faresignaler, saa vil de jo snart, naar de bliver stadige Deltagere i Fagforenings-Arbejdet, opdage, hvorfra Faren kommer. Først naar Medlemmerne igen deltager i Generalforsamlingerne kan Oppositionen vente Resultat af sit Arbejde.

Derfor skal Bestyrelsen heller ikke bebrejdes noget, fordi den paalægger Medlemmerne at møde, men det er jo ikke sikkert, at Resultatet i det lange Løb bliver det, de har ønsket det.

Elektriker.

Utilfredshed og ofte paa Trods af Arbejderne føre Organisationerne længere og længere over i det Afhængighedsforhold, hvori de nu staar baade til det politiske Socialdemokrati og den kapitalistiske Stat.

Denne Mangel paa Organisation er nu afhjulpet, efter at F.S. er blevet dannet.

Fagoppositionens Sammenslutning er en Organisation af Arbejdere fra alle Fag, der erkender Klassekampens Nødvendighed, fornægter ethvert Interessefællesskab mellem Arbejderne og deres Udbyttere og derfor afviser al Tale om, at vi ad Forhandlingens Vej og ved Hjælp af politiske Taler i Rigsdagen kan indføre **Socialismen.**

Fagoppositionen kræver, at al Myndighed og Bestemmelsesret over Fagforeningerne skal ligge hos Medlemmerne. Fagforeningernes Tillidsmænd og Funktionærer skal kun udføre, hvad Medlemmerne bestemmer og ikke omvendt.

Fagoppositionen arbejder i Fagforeningerne, for at disse skal staa uafhængig **af ethvert** politisk Parti.

De er de eneste virkelige proletariske Arbejderorganisationer, der findes, det er derfor naturligt, at det bliver dem, der bliver de førende i **Arbejderklassens** Kamp.

Endelig kræver vi, at de skal staa fri og uafhængig af den kapitalistiske Stat og med alle de Midler, der staar til deres Raadighed bekæmpe ethvert Forsøg fra Statsmagtens Side paa at begrænse Fagforeningernes Aktionsfrihed.

Enhver Arbejder, der er utilfreds med den Udvikling, Fagforeningsbevægelsen har taget her i Landet, som ønsker, at der skal sættes noget ind paa at faa Arbejdet bedre betalt, at faa Arbejdstiden forkortet, at opnaa større Medbestemmelsesret over Arbejdsforholdene og større Frihed under Arbejdet, bør melde sig ind i F. S., for at vi ved fælles Kræfter kan faa Fagforeningerne gjort til et virkeligt Vaaben i Arbejdernes Haand.

Indmeldelser modtages Blaagaards Plads 21, St.

BRDR. THOGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager – Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 139. Telf. C. 6133

Kamp til Sejren er vundet

I Anledning af, at der nu igen tales om Mægling og Vaabenstilstand i den spanske Borgerkrig, kan det være af Interesse at se, hvad de revolutionære spanske Arbejdere mener om dette Spørgsmaal. Vi aftrykker derfor følgende Artikel fra vort Broderorgan i Barcelone »Solidaridad Obrera«. — Spaniens største Dagblad.

Vi spanske Arbejdere har saa meget at gøre med vor egen Kamp, at vi ikke kan faa Tid at beskæftige os med den internationale Situation. Men vi kan dog ikke lukke Øjnene for alt det, som sker paa den anden Side af Grænsen.

De europæiske Ministre arbejder uafbrudt med at bestemme Kursen for, hvad der skal ske i Spanien.

Paa Trods af, at »vore engelske Venner« allerede flere Gange har lidt Skibbrud med sine Mæglingsforsøg, fortsætter de med Forsøget at underminere vor revolutionære Bevægelse. Et Bevis herpaa er de Forslag, Churchill stillede i Underhuset den 14. April.

Vi spanske Proletarer fører en antikapitalistisk Krig. I denne Krig regner vi kun med vore egne Kræfter, det vil sige, de proletariske.

Det er klart, at det er saaledes!

Det vilde være en Utopi at tro, at det engelske og franske Borgeoisi vilde stille Flyvemaskiner og Kanoner til vor Raadighed for at tilintetgøre det spanske Borgerskab. Den engelske og franske Kapitalisme er blot konsekvent, naar den indtager en truende Holdning imod den spanske Revolte. At tilintetgøre den spanske Arbejderklasses Sejr betyder samtidig, at man forhindrer Verdensrevolutionen.

Naturligvis har de demokratiske Stormagter ikke nogen Interesse i Fascismens Sejr i Spanien. Men det ligger paa et andet Omraade, det har sin Aarsag i de forskellige kapitalistiske Gruppers indbyrdes Kamp.

Hvis Kampen i Spanien kun drejede sig om en Kamp mellem det liberale Bourgeoisi og Resterne af det gamle feudale Samfund, vilde det være tænkeligt, at de demokratiske Lande vilde stille Vaaben til Raadighed, men saaledes er det jo ikke. Hvordan vi end vender os, saa kan vi ikke hykle med Lederne af den europæiske Politik, derfor er det bedre at tale rent ud; thi det spanske Proletariat ved, at det alligevel ikke kan vente nogen Hjælp fra den engelske og franske Imperialisme.

Vi konstaterer, at hver Gang den militære Situation viser en for Fascisterne gunstig Tendens, kommer Idéen om Vaabenstilstand og Mægling altid paa Dagsordenen. »Foreing Office« arbejder uafbrudt paa at faa en Afslutning paa den spanske Konflikt, men uden nogen fuldstændig Sejr for det spanske Proletariat.

De engelske Agenter arbejder overalt. **Selv i de antifascistiske Kredse findes der en Del Personer, som arbejder paa at skabe materielle og psykologiske Betingelser for en Vaabenstilstand.**

Det er klart, **at de engelske Politikeres Forslag er** en Undertrykkelsespolitik, den første Etape, »i hvilken de ophidsede Sind skulde beroliges«, betyder en Voldsundertrykkelse af den socialistiske Nyopbygning, som de spanske Arbejdere har paabegyndt.

Denne Undertrykkelse vil faa samme Form og samme Maal, som de brutale Undertrykkelses-Aktioner, der er foretaget af Englands og Frankrigs Kolonial-Arméer i Indien og Kina. Epilogen af denne Mægling med en saakaldt »neutral Regering« vilde blive Genoprettelsen af de parlamentariske Institutioner.

Som man kunde vente, har denne Plan faaet et stort Antal begejstrede Tilhængere i det engelske Diplomati og blandt de store Forretningsmænd.

Den engelske Arbejderklasse har indset den virkelige Mening med denne Manøvre og indtager en fjendtlig Stilling til denne Plan. Dette er for os et forhaabningsfuldt Tegn.

Endelig begynder Proletariatet

Reserven indkaldes

Forud for Elektrikernes sidste Generalforsamling, fik hvert Medlem tilsendt et **Dokument**, hvori det bl. a. hedder:

Medlemmer, der ikke vil finde sig i at et lille Mindretal af Afdelingens Medlemmer er bestemmende for Afdelingens Økonomi samt hele Afdelingens Virke, maa gøre deres Pligt og møde paa Afdelingens Generalforsamlinger og derved forhindre, at uansvarlige Agitatorer med en Brøkdel af Afdelingens Medlemmer bag sig kan tvinge Afdelingen ud i Uføre.

Derfor Mød!!! paa Generalforsamlingerne og gør dit til, at det forløber sagligt og fagligt til Gavn for Oppositionen.

Paa Bestyrelsens Vegne
Harry Schultz.

— — —

Saa snart der rører sig den mindste Rest til Kritik paa Generalforsamlingerne, saa tror Fagforeningspamperne, at deres Stillinger er i Fare, og saa forsøger de at kalde Reserverne frem.

Oppositionen ser imidlertid intet hellere, end at Medlemmerne møder frem til Generalforsamlingerne, thi selv om

Det er ikke nok

at vi, der er utilfredse med, at Fagforeningerne kun **skal** være Arbejdsløshedsforsikringskasser og Reserve-Vælgerforeninger for de to saakaldte Arbejderpartier, i Ny og Næ protestere derimod paa vore Fagforeningers Generalforsamlinger, eller fremføre vore Meninger om Forholdene for vore Arbejdskammerater ude paa Arbejdspladserne.

Det er godt, det gøres, men det er ikke nok.

Virkningerne af en saadan tilfældig Opposition, selv om den er aldrig saa god og saglig underbygget, henvejres øjeblikkelig og bliver uden Betydning for Arbejderne, fordi den mangler en Organisation til at fastholde de øjeblikkelig vundne Fordele og med dem som Udgangspunkt søge at vinde nye.

Der er almindelig Utilfredshed blandt Arbejderne over den Rolle, Fagforeningerne i Dag spiller i deres Interessekamp, men der er ogsaa en almindelig Mangel paa Tro paa, at det kan blive anderledes.

Denne Arbejdernes Selvopgivelse, som man træffer alle Vegne, hvor Fagforeningernes Opgaver og Betydning diskuteres, skyldes for en meget stor Del, at den tilfældige Opposition, der i de senere Aar har været rundt i Fagforeningerne, og som de i stor Udstrækning har givet sin Tilslutning, ikke har bragt noget **Resultat, men at** Fagforeningerne **paa Trods** deraf mere og mere har afviklet i Retning af at blive Organer for den kapitalistiske Statsmagt til Diktering af de Løn- og Arbejdsvilkaar, der kan tilstaas Arbejderne.

Naar Oppositionen indenfor Fagforeningerne i de senere Aar har haft et saa kummerligt Resultat, skønt relativ stor Tilslutning fra de mange Arbejderes Side, saa skyldes det uden Tvivl to Ting:

1) at den, hvor den optraadte organiseret, blev misbrugt af et politisk Parti til partipolitiske Formaal og derfor ændrede Signaler og Retningslinier lige saa tit som dette Parti skiftede Kulør. Efter at det nu er blevet Halen paa Socialdemokratiet, bliver der Gud ske Lov ikke Tale om mere forvirrende Opposition derfra, da de to konkurrerende Partier faktisk vil det samme. Ganske vist har Halen det Privilegium, at den kan svanse lidt fra højre til venstre, men hvor meget den svinger, kommer den dog til at følge med Kroppen og Hovedet vil.

2) At de, der ikke vilde lade sig misbruge til denne partipolitiske Propaganda nøjedes med at opponere individuelt.

Fordi der har manglet en Organisation til at samle Oppositionen, har Lederbureaukratiet hidtil kunnet ignorere enhver

Christiansborg eller —

En Diskussion om Sammenkædningsregler m. m.

Paa Olie-, Sæbe- og Farveindustriarbejdernes Generalforsamling, der afholdtes 18. Maj, var der flere Ting under Diskussion, der ogsaa kan interessere andre Fags Arbejdere. Vi refererer:

Mejeriet „Enigheden" og Matteottifondens Indsamling til Spanien.

Under Beretningen kom Formanden ind paa en Omtale af Mejeriet »Enigheden«, hvis Produkter han anbefalede Medlemmerne at købe, da de derved undgik Udbytning af de privatkapitalistiske Udbyttere. Endvidere oplyste han, at Fagforeningen havde skænket 50 Kr. til Mateottifondens spanske Indsamling, hvis gode Formaal han mente var hævet over al Tvivl.

Et Medlem af Fagoppositionens Sammenslutning imødegik Formandens Udtalelser om »Enigheden«, idet han udtalte, at dette Mejeris Prispolitik viste, at der ingen Forskel var paa dette Aktieselskab og de andre kapitalistiske Selskaber, der brandskatter Forbrugerne ved deres Mælkeleverancer.

Om Pengene til Mateottifonden spurgte han, om det var rigtigt, at de blev sendt til Frankrig og brugt til Underhold af spanske Flygtninge. Han krævede, at disse Penge, der af danske Arbejdere gaves for at støtte de kæmpende spanske Arbejdere mod de fascistiske Bødler, skulde sendes til Spanien og overlades de spanske Arbejdere, der saa kunde bruge dem til de Formaal, der i Øjeblikket var mest vigtige.

Formanden svarede, at Pengene blev brugt i Frankrig til Understøttelse af spanske Flygtninge, Mænd, Kvinder og Børn, og mente, det var rigtig saadan. Han har aabenbart ikke den rette Forstaaelse af den Kamp, de spanske Arbejdere kæmper. Det er jo ikke i Frankrig, Kampen staar, men i Spanien, og det er som Følge deraf ogsaa til Spanien, Hjælpen skal sendes, hvis

Fortsættes Side 4.

Sejren i Niels Møllers Sag godkendt af Socialministeriet

Baade Socialudvalg, Sogneraad, Amtet og Aandsvageanstalten i Ribe desauveres.

***En** ordentlig Vandgang*

Endelig foreligger Socialministeriets Afgørelse i den store Niels Møllers-Sag. Og man kan uden Overdrivelse sige, at Afgørelsen er den mest fuldkomne Oprejsning for Arbejdsmand Niels Møller, og den mest fuldkomne Fiasko for de Mænd i Socialudvalg og Sogneraad i Balle Kommune, der rejste den uhørte Forfølgelse imod ham og først vilde gøre ham til en slet og samvittighedsløs Forsørger, og da det ikke gik, forsøgte man at gøre ham til en aandssvag Fange, der skulde steriliseres.

For at forhindre, at de Herrer, der bærer Ansvaret for hele denne uhørte Sag ikke — som det er deres Skik — skal forvanske den endelige Afgørelse for at pynte paa sig selv, bringer vi her med ordret Aftryk af hele Socialministeriets Afgørelse i Sagen.

Socialministeriets Afgørelse

I Skrivelse af 9. April 1936 har Formanden for Dansk Arbejdsmands Forbund, Lysbro Afdeling, Svend Pedersen og Arbejdsmand Niels Møller for Socialministeriet indanket en af Amtmanden over Viborg Amt den 4. Februar 1936 truffen, den 13. Februar 1936 fastholdt Afgørelse, hvorefter fornævnte Arbejdsmand Niels Møller i Henhold til § 314, Stk. 1, i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg vilde være at anbringe i Viborg Amts Arbejdsanstalt.

Ved Skrivelse af 26. August 1936 har Hr. Overretssagfører [illegible] som Sagfører for Arbejdsmand Møller for Ministeriet indanket en af Bestyrelsen for Aandssvageanstalten i Ribe den 22. Juli 1936 truffen Afgørelse, hvorefter Deres Klient i Henhold til § 2 i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aandssvage vil være at indbringe under Aandssvageforsorg.

[illegible]

ledning af Udvalget ved Politiets Foranstaltning anbragt i Arbejdsanstalten i Viborg i Henhold til Forsorgslovens § 314, Stk. 1, som forsømmelig og ansvarsløs Forsørger. Ved Skrivelse af 3. Februar 1936 indstillede Udvalget til Amtets Godkendelse, at paagældende forblev paa Anstalten i 2 Maaneder, idet Udvalget som Begrundelse for denne Indstilling foruden at henvise til den nævnte af Hustruen indgivne Klage, bl. a. oplyste, at paagældende ved Ophævelsen af Samlivet med Hustruen den 24. Januar 1936 havde modtaget ... af det tidligere Ægteskab udbetalt Underholdsbidrag paa 228 Kr. samt ... Under Hensyn til de saaledes foreliggende Oplysninger godkendte Amtet Udvalgets Indstilling den 4. Februar 1936.

Ved Skrivelse af 7. Februar 1936 til Viborg Amt tiltraadte Balle Sogneraad i Henhold til Lovens § 314, Stk. 1, Udvalgets Indstilling om paagældendes Anbringelse i Arbejdsanstalt, ...

[illegible]

var i Besiddelse af en saa ringe Intelligens, at han maatte betegnes som aandssvag (Intelligenskvotient 60), men at hans Tilstand dog ikke skønnedes at være saadan, at Anstaltsbehandling vilde være nødvendig, idet han sikkert vilde kunne gøre Fyldest ude i Livet, hvis der skaffedes ham lettere legemligt efter hans Evner og Kræfter afpasset Arbejde. Herefter og efter at paagældendes Fader Smed Karl Møller, Alderslyst, den 7. s. M. til Amtet havde indgivet Klage over Sønnens Anbringelse i Arbejdsanstalt, udtalte Amtet den 13. Februar 1936, efter forud fra Balle Socialudvalg indhentet Erklæring, i hvilken Udvalget vel fastholdt sin tidligere givne Fremstilling af paagældendes Forhold, men dog under Hensyn til den fra Anstalslægen fremkomne Udtalelse ikke mente at burde kræve, at han vedblivende holdtes i Anstalten, at han under Hensyn til det om hans Aandssvaghed oplyste, samt til at der var sikret paagældende Arbejde ... straks vilde være at løslade.

Om de nærmere Omstændigheder ved paagældendes Flytning fra Hustruen den 24. Januar 1936 fremgaar det af Sagen, at ...

[illegible]

Med Hensyn til paagældendes Indbringelse under Aandssvageforsorg er det ... oplyst, at Bestyrelsen for Aandssvageanstalten i Ribe efter Begæring af det sociale Udvalg i Henhold til § 2 i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aandssvage den 22. Juli 1936 bestemte, at paagældende vilde være at indbringe under Aandssvageforsorg, idet han, der den 4. Juni 1936 overfor Anstaltens Ressourcelæge havde vægret sig ved at underkaste sig frivillig ambulant Un-

dersøgelse, indtil videre vilde være at indlægge til Observation paa Aandssvageanstalten i Ribe.

Paa Foranledning af Socialministeriet og efter at han den 10. November 1936 endelig havde erklæret sig villig til at lade sig undersøge ambulant og til at lade sig sterilisere, hvis det — efter en Undersøgelse, der maatte vise, at han var Aandssvag — maatte blive forlangt af ham, blev han den 17. Februar 1937 ambulant undersøgt af Afdelingslæge E. J. Larsen, Brejninge.

I den af Afdelingslægen s. D. afgivne Erklæring udtales det bl. a.:

„Efter min Gennemgang af Sagens Akter og ved Undersøgelsen i Dag anser jeg Niels Møller for et jævnt begavet, maaske ikke stærkt begavet, Menneske, der aabenbart har reageret stærkt, og i høj Grad har ladet sig paavirke af Omgivelserne. Han har vel nærmest en Overgang været reactivt psykotisk, under Opholdet paa Tvangsarbejdsanstalten, hvor første Undersøgelse fandt Sted, samt ved Ribe Anstaltens Reservelæges Besøg. Jeg vil tro, at han meget hurtigt falder til Ro, og efter det første Ægteskab har han ikke meget Mod til at prøve et nyt. Paa mig gjorde han et roligt og samlet Indtryk, var maaske lidt nervøs straks. Spørgsmaalet om Sterilisation er vel nu faldet bort. Jeg kan herefter ikke anse Niels Møller for hverken at være aandssvag eller sindssyg, — jeg ser bort fra Reactionen under Sagens højeste Faser.

Jeg vil anse det for sandsynligt, at Niels Møller stille vil passe sit Arbejde i Fremtiden."

Ved Skrivelse af 1. Marts 1937 har Bestyrelsen for Aandssvageanstalten i Ribe derefter udtalt, at paagældende efter den af Afdelingslæge Larsen afgivne Erklæring formentlig ikke bør inddrages under Aandssvageforsorg og ej heller vil kunne steriliseres, jfr. Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934.

I denne Anledning skal man meddele, at Socialministeriet maa være af den Formening, at det sociale Udvalg i Balle Kommune, da Arbejdsmand Niels Møller vægrede sig ved at efterkomme det ham givne Paalæg om at give sin Hustru Adgang til at amme deres 2 Maanedr gamle Fællesbarn, burde have fjernet Barnet fra ham og anbragt det i Pleje hos Moderen eller andetsteds, alt i Overensstemmelse med Bestemmelsen i § 312, Stk. 1, jfr. Afsnit II i Lov om offentlig Forsorf, forsaavidt Udvalget eventuelt Børneværnsudvalget maatte mene at have Grundlag herfor, samtidig med, at Udvalget drog Omsorg for, at Understøttelsen til paagældende fra Tidspunktet for Fraflytningen kun udbetaltes med det ringere Beløb, saaledes at den Hustruen tilkommende Hjælp udbetaltes direkte til hende. I Overensstemmelse hermed maa Socialministeriet endvidere være af den Opfattelse, at der i det foreliggende Tilfælde ikke har været tilstrækkelig Grundlag for den af Udvalget foranledigede, af Viborg Amt den 4. Februar 1936 godkendte Anbringelse af paagældende i Viborg Amts Arbejdsanstalt, hvorved det bemærkes, at de med paagældendes Ophold i Anstalten fra den 1. Februar til 13. Februar 1936 forbundne Udgifter herefter ikke vil kunne medføre nogen Retsvirkninger for ham.

Forsaavidt angaar Spørgsmaalet om paagældendes Inddragelse under Aandssvageforsorg, skal man derhos meddele, at Socialministeriet kan henholde sig til det af Bestyrelsen for Aandssvageanstalten i Ribe i Skrivelse af 1 Marts 1937 udtalte. Paagældende kan herefter ikke inddrages under Aandssvageforsorg og som Følge heraf ej heller underkastes Sterilisation i Henhold til Bestemmensen i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aandssvage.

P. M. V.
Janquieres.

Ulæs. Navn.
E.

— — —

Mange Kommentarer behøver denne Afgørelse ikke — kun ønsker vi at fremhæve følgende:

Den løgnagtige Beskyldning om, at Niels Møller havde tilegnet sig 228 Kr. gendrives!

Det fastslaas, at det var efter Samraad med Børneværnet og af Frygt for, at Hustruen skulde dræbe Barnet, at Niels Møller tog det hjem til sine Forældre.

At det var Socialudvalget, der havde forsømt sin Pligt til at tilbageholde Underholdsbidrag til Hustruen.

At Niels Møller ikke som Mand og Forsørger kunde henføres under Begrebet: Forsømmelig.

At han ikke er aandssvag!

At hans hele Handlemaade har været korrekt og samvittighedsfuld, og

at de Udgifter, Sagen har medført for det Offentlige derfor ikke kan paalægges ham.

Niels Møller bør kræve Erstatning og sit Barn udleveret.

Vi, der mellem Aar og Dag har Lejlighed til at se en Mængde officielle Afgørelser, har aldrig været præsenteret for en saa haardhændet Afklapsning af Undermyndighederne som denne Afgørelse. Og Niels Møller og hans Fagforening, som har ført Sagen for ham og har haft store Udgifter, bør ikke betænke sig, men straks gøre Skridt til Erstatningskrav overfor de Instandser, der har paaført dem Udgifterne, og Niels Møller den offentlige Tort.

Ligeledes er Socialministeriets Afgørelse en klar Tilkendegivelse af, at han — og netop han — har handlet helt samvittighedsfuldt overfor sit lille Barn, at han ikke med nogen Ret kan forbeholdes Forældremyndigheden over sit Barn.

Niels Møller-Sagen er uden Sammenligning den største Sociallovsskandale, vort Land endnu har oplevet, og den bør ikke dø hen med Overmyndighedens stilfærdige Anerkendelse af den begaaede Uret.

C. C.

Socialistisk Samvirke afholder
Festlig Sammenkomst
Lørdag d 29. ds. Kl 20 . Falkoneralle 96
Revolutionær Underholdning . Entre 75 Øre

De franske Fagforeninger slutter Borgfred

Fortsat fra Side 1.

ning, der imødekommer Arbejdernes Krav paa dette Omraade.

Arbejdskøberne benytter Borgfreden til at afskedige Arbejdernes Tillidsmænd.

Arbejderne er meget lidt tilfreds med Sagernes Tilstand, og Arbejdskøberne gør ogsaa alt, for at Arbejdernes Utilfredshed kan vokse.

De benytter Borgfreden til det ene Forsøg efter det andet paa at gøre den Sejr, Arbejderne har vundet illusorisk. Bl. a. har de afskediget en stor Del af Arbejdernes Tillidsmænd og ved Nybesættelser søger man til uorganiserede og højreorienterede Elementer. Dertil kommer, at Priserne paa Arbejdernes Livsfornødenheder presses op i saadanne Højder, at de snart sluger hele den Lønforhøjelse, Arbejderne ved deres Strejker tilkæmpede sig, saa det er ikke underligt, at de ser med Skepsis paa den »Fred«, der er blevet dem paatvunget.

Freden paa det franske Arbejdsmarked synes derfor at hænge i Luften.

De franske Arbejdere har tidligere vist, at de ikke i blind Autoritetstro vil finde sig i, hvad som helst der bydes dem. De har tidligere vist, at de forstaar at handle selv og i deres egen Interesse.

At denne Aand lever endnu, viser de daglig ved fuldstændig at ignorere saavel Regeringens Dekreter som de Domme, Voldgiftsretterne afsiger. Derfor har man ogsaa Lov til at nære Forhaabninger om, at Frankrigs Arbejdere ikke vil ofre den direkte Aktions Sejre paa Folkefrontens og »Folke«fællesskabets Alter.

Blandt Fabrikernes Arbejdere syder det af Misfornøjelse baade mod Arbejdskøberne og Politikerne, og ingen ved, naar denne Misfornøjelse giver sig Udslag i nye spontane — og som vi maa haabe — sejrrige Aktioner.

F.S. og den borgerlige Fagbevægelse

Fortsat fra Side 2.

Og vil vi endelig stille en Resolution for at konstatere, hvor mange der slutter sig til dette rene, klare Standpunkt, da er det rystende ligegyldigt, om den forkastes ti Gange. Det *aldeles afgørende* er, at den siger det, der for os er Sandheden, at baade dens Indhold og Motivering i den foregaaende Debat har været en Lektion i vor Opfattelse — og ikke en taktisk Manøvre for at vinde et Flertal for en *halv* Sandhed!

Jeg kan fortsætte denne Linie ind i et andet Forhold, hvorom der ogsaa hersker Uklarhed.

Jeg tror nok, jeg skuffede mange Kammerater oprigtigt dybt, da jeg bestemt nægtede at bruge mine Evner som Taler til at faa nogle Kammerater ind i Ledelsen for den Fagforening, jeg tilhørte.

Jeg ønsker oprigtigt at sige: Hvad Satan skulde de der efter? Skulde de ind og tage Medansvaret for den borgerlige Suppedas, vore nuværende Fagforeninger er? Eller skulde de ind og være golde *»Stemme-imod-Mænd«* eller hvad?

Her har vi atter en Principlinie i vort Arbejde.

Betingelsen for at opnaa Valg kan foreløbigt ikke blive, at vi rent og klart siger vort Standpunkt. Betingelsen er, at vi skjuler vore Standpunkter og løber frem paa en Kritik af den moderate Ledelses Dumheder.

Men hvad fører dette til? Det fører til en fuldstændig Forvakling af ikke blot de alm. Medlemmers Opfattelse af, hvad vi vil, men endnu værre af vore egne Kammeraters Opfattelse af deres Opgave.

Og deres Opgave er ikke og kan aldrig blive: *»at blive valgt!«*

Deres Opgave er usvigeligt rent og klart at kæmpe for den syndikalistiske Opfattelse af Klassekampen, dens Maal og Metoder.

At agitere for denne og efterhaanden vinde den tænkende og interesserede Del af Fagforeningernes Medlemmer for denne — dette er Opgaven, som alle Midler ikke blot maa tjene, men inderlig gaa op i, Skridt for Skridt under Kampen.

Og vil man saa tjene denne Opgave ved at stille principielle Resolutioner og ved at opstille til Valgene paa vort rene Program for at mønstre Tilhængernes Antal — ja, det er en anden Sag!

Men Taktikens halve Standpunkter bør man aldrig vælge. Denne Linies raadne Frugter kan jeg pege paa rundt i Fagforeninger og Forbund, hvor forhenværende Syndikalister sidder som brutale og afskyvækkende moderate Pampere i Dag.

At bane Vejen for saadanne Individer og Massernes Skuffelser, det bør vi ikke gøre *en* Gang til!

Var vi en selvstændig syndikalistisk Fagbevægelse, var det lettere at holde Stien ren, men som Oppositionsbevægelse i den borgerlige Fagbevægelse er dette dobbelt svært, og vor kritiske Sans bør ikke sove et Øjeblik. Vi bør passe paa, hvor vi træder!

Lad os derfor faa Spørgsmaalene frem i vort Blad til Belysning fra alle Sider, og ophøre med denne usunde Indemuring i Klubberne.

Vi har alle Krav paa at lære af hinanden.

Chr. Christensen.

Skolopenderen har Fødselsveer

Han burde passe det han har, før han paatager sig nye Hverv.

Alderstrøst i Maj 1937.

Det lader virkelig til, at vort interessante Fænomen her i Balle Kommune, *vor sociologiske Skolopender,* har faaet Besværligheder med at faa sit sidste nye Ben — *Pantefogedbenet* — frem!

I sidste Sogneraadsmøde var der stor Diskussion om, hvorvidt han egentlig havde faaet Benet, eller det blot var Meddelelsen om den »glædelige« Begivenhed, der havde fundet Sted paa forrige Møde.

Venstre-Mindretallet hævdede, at efter Flertallets (det socialdemokratiske) Udtalelser, saa skulde Socialudvalgets Formand nu ogsaa være Pantefoged!

Dette bestred Flertallet. Forhandlingsprotokollen — da den endelig blev oplæst — gav Mindretallet Ret. Der stod tydelig og klart, at Flertallet vilde, at *Pladsen som Pantefoged skulde forenes med Pladsen som Socialudvalgsformand.*

Gaadens Løsning er simpelt den, at Westergaards Venner var saa ivrige efter at hjælpe ham til Benet, at de glemte at dette skulde opslaas ledig, og at der kræves baade Kvalifikationer og Forudsætninger som i hvert Fald *formelt skal opfyldes.*

Det er i denne som f. Eks. i Niels Møllers Sag. Disse »vise« Hoveder farer frem lige efter Næsen, og bagefter skal de først til at se efter, hvad Loven siger!

Naah, i dette Tilfælde finder de nok rundt om Loven, og vor kære Skolopender faar nok sit nye Ben ved en glædelig Begivenhed i et kommende Sogneraadsmøde. Om Amtet saa senere skulde være ondskabsfuldt nok til at ambutere det — ja, det er jo enduvist.

Hr. Westergaard overholder ikke Kontortiden. De Arbejdsløse henvises til at vente ude paa Gaden, og Uvedkommende overværer Forhørene over de Arbejdsløse

Men før Hr. Westergaard paatager sig nye Hverv, turde det være, i hvert Fald *en moralsk Forudsætning,* at han passede dem, han allerede havde paataget sig! Men det gør han ikke.

Som Socialudvalgets Formand har han givet de Arbejdsløse og Socialsøgende 3 Aftener om Ugen, hvor de kan søge ham og fremføre deres Anmodninger og Ansøgninger o. s. v.

Hr. Westergaard har selv sat sin Træffetid paa Kontoret til Klokken 17,30 Aften. Men Gang paa Gang hænder det, at Hr. Westergaard ikke overholder denne Træffetid, men kommer op til en halv Time efter. Dette skete bl. a. den 11. Maj, hvor Hr. Westergaard var saa optaget af en privat Samtale med en Chauffør henne paa Gaden, medens de Arbejdsløse stod og ventede. Det er endog hændt, at »Højærværdigheden« slet ikke er mødt, saa de Arbejdsløse er gaaet for Nar — ofte en lang Vej!

Dette er saa meget mere oprørende, som Hr. Westergaard ved et Opslag i Kontorets Entre — det eneste hidtidige »Venteværelse« for de Arbejdsløse — nu har henvist disse til at vente *ude paa Gaden!*

Her skal de Socialsøgende saa vente i al Slags Vejr, til det passer Herren at komme — hvis han overhovedet kommer!

Det er vel ikke saa sært, at flere og flere Arbejdsløse og Socialsøgende i Balle Kommune mere og mere holder til den Opfattelse, at Hr. Westergaard, før han yderligere forøger de i Forvejen ret talrige »Ben«, udfører de Hverv, han har paataget sig og overholder de Kontortider, han selv ansætter. Dette er vel et rimeligt Krav.

Et andet forkasteligt Forhold blev de Arbejdsløse budt forrige Fredag, hvor en uvedkommende Herre, Hr. Salgsmester Bomholdt overværede, hvad de Arbejsløse maatte sidde og oplyse om deres intime Forhold for at faa deres Ansøgninger bevilgede.

Dette Forhold er ikke blot en Uforskammethed at byde de Socialsøgende, men tillige et ulovligt Forhold; thi den Tavshedspligt, hvortil de offentlige valgte Repræsentanter er bundne, er jo ganske illusoriske, naar Uvedkommende gives Adgang til at overhøre Oplysningerne om Folks intime Forhold.

Maa vi derfor i Fremtiden blive fri for disse uvedkommende Vidner paa Socialkontoret. Thi selv om man paa samme Tid er kapitalistisk Slavefoged og Hof-Socialdemokrat, saa har man ikke noget at gøre paa Socialkontoret under de Arbejdsløses Besøg.

Skulde dette gentage sig, vil der omgaaende blive indgivet Klage til Amtet over Forholdet.

Arbejdsmand.

Christiansborg eller-

Fortsat fra Side 3.

den skal gøre nogen Nytte.

En Opfordring til Fagforeningsledelsen om at henvende sig til den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe for at faa Sammenkædnings Lovene ophævet.

Under Drøftelsen af Foraarets Overenskomstsituation med Mæglingsforslaget og de utilfredsstillende Løn- og Arbejdsvilkaar, dette har givet Arbejderne, rettede et socialdemokratisk Medlem en Henstilling til Fagforeningens Bestyrelse, om at henvende sig til den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe for at faa de Sammenkædnings-Love, hvorefter et Fags Arbejdere bestemmer, om hvilke Forhold et andet Fags Arbejdere skal arbejde under, ophævet.

Dette støttedes meget varmt af en Stalinist, der i veltalende Ord gjorde sig til Talsmand for den Opfattelse, at Generobringen af Fagforeningernes Frihed var et »politisk« Spørgsmaal, der skulde ordnes paa Rigsdagen.

Vor syndikalistiske Kammerat gik meget energisk mod den Opfattelse, at Arbejderne overhovedet kunde vente sig noget godt i den Retning fra deres politiske Repræsentanter, idet han paaviste, at det jo var fuldt bevidst, at disse saakaldte Arbejderrepræsentanter havde gennemført disse Love — ikke af Hensyn til Arbejderne, men af Hensyn til det kapitalistisk Samfund for at sikre den Arbejds- og Udbytningsfred, der var nødvendig for igen at bringe dette Samfund i Ligevægt efter de økonomiske Rystelser, Krisen havde bragt det i.

Han udtalte som sin Opfattelse, at Fagbevægelsens Frihed, Arbejdernes Ret til frit og uhindret af den kapitalistiske Statsmagt at kæmpe for bedre Kaar og aandelig og økonomisk Frihed, kun kunde ske gennem Arbejdernes direkte Kamp mod deres Udbyttere. Arbejderne kunde ikke blive ved at lade sig vildlede af Repræsentanter, men de maatte selv tage deres Sag i deres egen Haand og selv bestemme over deres Forhold.

Hverken Socialdemokrater eller Stalenister troede paa eller kunde anvise anden Udvej end Christiansborg, ja Stalinisterne mente, at naar vor Kammerat mente, at kun Arbejderne selv gennem deres direkte Kamp kunde skaffe sig Friheden, saa var han Trotskist, Socialdemokraterne mente han, var Stalinist — han var altsaa Syndikalist — dette til Underretning for de uvidende »Førere«.

En gammel Socialdemokrat — et mangeaarigt Fagforeningsmedlem — syntes, det var forfærdeligt, at der paa en Generalforsamling kunde falde Udtalelser om, at Arbejderne skulde bestemme over deres Fagforeningsformænd og Tillidsmænd, og mente, at vor Kammerat absolut maatte være Moskva-Kommunist, og saa er Sandheden jo den, at han selv med hele sin aandelige Indstilling og Autoritetstro kunde blive et ypperligt Medlem af Stalins Parti, hvor de kun har Brug for Klokkefaar, der blindt lystrer Lederfaarets Ringen.

E. N. Slave.

Millitssoldaten
OLOV JANSON
taler i
Borups Højskole
Festsalen
Mandag d. 31. ds.
om Krigen i Spanien og om sine personlige Oplevelser paa Aragonfronten.

En Del brugte istandsatte Cykler sælges billigt.
Ovnlakering og Rensning.
Nye Cykler 85 Kroner.
Alle Reparationer udføres med Garanti
Cykleforretningen „Eisteen"
Blaagaards Plads 5 . Nora 2889 y

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4.
Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
Restpartier af nyt Fodtøj købes.
Nora 1966 y
7 Birkegade 7.

FØDEVARER

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr. 2,48 — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15
ALT i Kolonial, Vin. og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

FORSKELLIGT

„Kramboden" Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todésgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630— Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner
til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SILKEBORG
Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Diskussionsmøde for Medlemmer.
Emne: *„Hvorledes værnes Mødefriheden"*
Onsdag den 2. Juni Kl. 20.
Cafe „Jochim", Korsgade 49 o. G.
Socialistisk Samvirke

Ansv. h. Redaktør CHR. CHRISTENSEN